

1904



Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

17

1
B
50

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

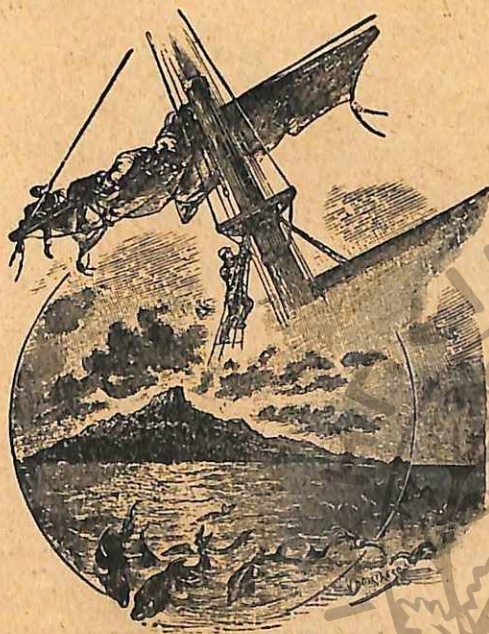
ΔΙΑ

ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ΙΔΡΥΘΕΝ ΕΝΕΤΕΙ 1879

« Τέρπειν ἄμα καὶ διδάσκειν »

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'. — ΤΟΜΟΣ 11^{ος}



ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΓΕΙΡΟΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΕΒΔΟΜΗΚΗΣ ΑΡΧΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΛΟΓΕΙΑ
ΗΜΕΡΟΜ.
ΑΡΙΘ.
770009
26-4-85
35010

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

	Σελ.
Θαγκία (τά) τοῦ ἀκανθοχοίρου	123
ἈΘΗΝΑ-ΓΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ :	
Ἀγῶνες (οἱ)	163
Ἀνάγνωσις (ἡ)	227
Ἀναμάρτυρις (ἡ)	283
Ἀνάπαυσις (ἡ)	203
Ἀνώνυμοι ἐπιστολαί	35
Ἀπὸ τὴν Σχολικὴν Ἐκθεσιν	131
Ἀπορεύετε τὰς ἀπομιμήσεις	67
Γέννησις (ἡ) τῆς κόρης	307
Δύο παιδία	243
Ἐνα παραμῦθι	275
Ἐνστικτὸν καταστροφῇ	75
Ἐσχόν θέαμα	171
Ἐπιμύθειον (τὸ)	315
Ἡλεκτρικὸς (ὁ)	355
Θερινὰ Ἀθήναι	251
Καλὸν (τὸ) βιβλίον	371
Κινηματογράφος (ὁ)	259
Κόκκινα (τὰ) αὐγά	115
Μασκαράδες	42
Μῆν (ὁ) τῶν κόπων	155
Μία δεκαετία	404
Μία ἐπίσκεψις	363
Μοῖρα (ἡ) καὶ ἡ Θέλησις	179
Μοῖρα (ἡ) καὶ ὁ Θεός	187
Μπαμπῆς (ὁ) καὶ ἡ μαμμά	267
Παιδικὸς Χορός	51
Περὶ ἀνέμων καὶ ὑδάτων	58
Πρῶτοι (οἱ) βραδεῖς	379
Πρωτομαγιά	147
Ράδιον (τὸ)	19
Σῆμα (τὸ)	6
Συνέχεια καὶ τέλος	323
Τιμιότης	283
Τριώδιον (τὸ)	27
Ὑπὲρ τῶν ζώων	195
Φθινόπωρον (τὸ)	331
Φλοριζέλ (ὁ) καὶ ὁ Στραδιθάριος του	139
Χρῆμα (τὸ)	91
Ἀθλητὴς (ὁ) καὶ ὁ φίλος του (μῦθος)	171
ἈΘΡΟΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ (εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν)	263 279, 286, 375
Ἀκούσιος (ὁ) θανάτος	74
ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ. 14, 23, 30, 39,	
47, 55, 63, 71, 79, 86, 95, 111, 118, 127, 135,	
143, 151, 158, 167, 175, 183, 191, 199, 207, 223,	
231, 239, 247, 255, 263, 271, 279, 286, 295, 303,	
311, 319, 327, 335, 351, 359, 367, 375, 383, 391,	
339, 413	

	Σελ.
Ἀνταρσία εἰς τὸ μαγειρεῖον	53
Ἀπὸ στόμα σὲ στόμα	411
Ἀπὸ πεταλωτής	262
Ἀπὸ βῶλος— ἄλογο (μετ' εἰκόνας)	406
ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ :	
Ἀποτελέσματα 81 Διαγωνισμοῦ (Ἀύσεων)	246
Ἀποτελέσματα 82 Διαγωνισμοῦ (Ἀσκήσεων)	182
Ἀποτελέσματα 83 Διαγωνισμοῦ (Διηγήματος)	230, 235
Ἀποτελέσματα 84 Διαγωνισμοῦ (Ἀύσεων)	318
Ἀποτελέσματα 85 Διαγωνισμοῦ (Ἀύσεων)	411
Ἀποτελέσματα 86 Διαγωνισμοῦ (Ἀσκήσεων)	382
Ἀποτελέσματα I' Διαγωνισμοῦ Ξεσπαθώματος	166
Ἀποτελέσματα Δ' Διαγωνισμοῦ Ξεσπαθώματος	412
Ἀποτελέσματα Δ' Διαγ. τοῦ κατὰ φύλλον Ξεσπαθώμ.	399
Ἀποτελέσματα Μ. Διαγωνισμοῦ Μεταφράσεως	294, 300
Ἀποτελέσματα Μ. Διαγωνισμοῦ Φωτογραφίας (μετὰ 6 εἰκόνας)	358, 366 374
Ἀποτελέσματα τοῦ Δημοφαιδίσματος	70
ΑΡΙΣΤΕΙΣ (οἱ) ΤΑΣΕΙΔΕΥΟΥΝ (μετὰ 52 εἰκόνας), 1, 17,	
25, 44, 49, 59, 65, 73, 81, 89, 108, 113, 121,	
133, 137, 145, 156, 161, 169, 177, 189, 193, 201,	
221, 228, 236, 241, 249, 260, 265, 273, 284, 289,	
297, 305, 316, 321, 332, 348 353, 361, 369, 377,	
386, 393, 401	
Ἀραβωνιστικὸς (ὁ) τῆς Διάντης (μετ' εἰκόνας)	185
Ἀσπρος (ὁ) λαγὸς καὶ οἱ προβάδια (μαλαγέλιχο παραμῦθι μετὰ 3 εἰκόνας)	203, 220
Αὔρα καὶ ἀνέμοστρόβιλος (μῦθος)	331
Αὔριον	276
Ἀφρημένος (ὁ) μαθηματικός	59
Ἀχιλλεύς (ὁ) κορυδαῖος (νηπιαχὸν μετ' εἰκόνας)	196
Γότα (ἡ) τῆς Τρέου Αἰ. δ	172
Γάτες (αἱ) καὶ ὁ ἥλιος	267
Γατοποντικολογία	366
Δάφνη (μετ' εἰκόνας)	173
Δέν εἶνε φοβεριστὴς (μονόλογος)	148
Δέν ἔχω καλὸ μηχανικὴ (μονόλογος)	172
Δεσποινίς (ἡ) Παρῶ	254
ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ :	
Διαγωνισμὸς 83ος (Διηγήματος μετὰ 3 εἰκόνας)	8, 10
Διαγωνισμὸς 84ος (Ἀύσεων)	10
Διαγωνισμὸς 85ος (Ἀύσεων)	159
Διαγωνισμὸς 86ος (Ἀσκήσεων)	190
Διαγωνισμὸς 87ος (Ἀύσεων)	303
Διαγωνισμὸς 88ος (Ἀσκήσεων)	366
Β' Διαγωνισμὸς τοῦ κατὰ φύλλον Ξεσπαθώματος	198
Δ' Διαγωνισμὸς Ξεσπαθώματος	174, 302
Ε' Διαγωνισμὸς Ξεσπαθώματος	393

	Σελ.
Μικρός Διαγωνισμός Μεταφράσεως	150
Μικρός Διαγωνισμός Φωτογραφίας	30
Διὰ τὴν μὴ φανῇ ἀγενής	314
Δοκιμὴ (ἡ) τῆς ἀληθείας	310
Δούλος (ὁ) τοῦ κυνηγοῦ (μῦθος)	187
Δύναμις (ἡ) τοῦ ἔλλου	324
Δύο (αἱ) ἀλωπούδες (μῦθος)	94
Δύο καὶ δύο κάμνον τέσσαρα (μετ' εἰκόνας)	380
Δύο (τὰ) καναρίνια (μετ' εἰκόνας)	197
Δύο (οἱ) σκύλοι (μῦθος)	67
Δώρα (τὰ) τῆς Διαπλάσεως	392
Εἶδα ὄνειρο (μονόλογος)	196
ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ :	
Ἀθῶα Καρδία	319
Βραβευθέντες (οἱ) εἰς τὸν Γ' Διαγ. Εὐρωπαϊκάτος	409
Εὐδοξία Χ. Βαρδακίδου	254
Ζαππία	218
Ἡλεκτρικὸς Σπινθήρ	109
Γεώργιος Α. Κουλούρης	413
Μιλτιάδης Ἀθ. Κωνσταντινίδης	271
Ἀλεξάνδρα Η. Λαλαούνη	346
Ἄννα Ι. Λαμπίρη	310
Θύραντα Ι. Μακρῇ	14
Χρυσούλα Θ. Παναγοπούλου	38
Παναγιώτης Ν. Προεστόπουλος	70
Ἑλένη Μ. Σακελλαροπούλου	387
Ἑλένη Κ. Σκιάδου	286
Ἰωάννης Ν. Φαρμακίδης	94
Νικόλαος Κ. Χριστοδούλου	190
Εἰς τὴν ἔρημον	155
Εἰς τὸν χορὸν τῆς θείας μου (μετ' εἰκόνας)	372
Ἐκείνη κ' ἐκείνος	270
Ἐλαττώματα (τὰ) μου (μονόλογος)	291
Ἐλαφίνα (ἡ)	410
Ἐλεφαντόπουλο, (τὸ) (μετὰ 2 εἰκόνας)	129 140
Ἑλληγόπαις (ὁ) (8ον Δελτίον εἰσορῶν)	413
ΕΞΑΔΕΛΦΗ (ἡ) ΜΟΥ (μετὰ 14 εἰκόνας)	225, 233,
244, 252, 257, 268, 277, 281, 292, 300, 308,	313, 324,
330	
Ἐξαρνικά (τὰ) βραβεῖα (μετὰ 2 εἰκόνας)	153, 165
Ἐπιστολὴ πρὸς τὴν Διάπλασιν	175
Εὐγνωμοσύνη (ἡ) τοῦ Μπρίκη	282
Εὐσημα (τὰ) τοῦ 1903	118
Ζωγράφος (ὁ) κ' ἡ Μαρίνα (μετ' εἰκόνας)	356
ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΟΡΦΑΝΗΣ (μετὰ 5 εἰκόνας)	
41, 52, 57, 68, 76	
Θὰ βρέξῃ	94
Θάνατος (ὁ) τοῦ πατέρα	188
Θεὸς καὶ ἀνέψις (δὲ γελιογραφίαι)	124
Θεὸς (ὁ) μου Ἀνακὸς (μετὰ 3 εἰκόνας)	388, 396, 408
Θεὸς (ὁ) στὸν ἀέρα (μετ' εἰκόνας)	180
Καθένας (ἡ) τὸν κοῦρὸ τοῦ	291
Καθήκοντα (τὰ) τοῦ Ἰππότου	38
Καθρέπτρις (ὁ) τῆς μάνας (ἰαπωνέζικο παραμῦθι μετὰ 5 εἰκόνας)	69, 78, 85,
93, 107, 117, 126,	165
Καλλιτέρας (ὁ) ὑπηρέτης (μονόλογος)	347
Κατ' οἶκον ἔρευνα (τὸ βραβευθὲν διήγημα, μετὰ 3 εἰκόνας)	235
ΚΙΤΡΙΝΟ (τὸ) ΦΟΡΕΜΑ (μετὰ 3 εἰκόνας)	
84, 92,	
410, 116,	124
ΚΑΕΜΜΕΝΟ(ΤΟ) ΜΗΛΟ (νηπιακὸν μετὰ 8 εἰκόνας)	
372,	
380, 388,	396
ΚΑΕΦΤΟΑΥΓΟΥΛΑΔΕΣ (οἱ) (νηπιακὸν μετὰ 7 εἰκόνας)	
78, 83, 94, 123,	131
Κλήρωσις (ἡ) τῶν δώρων τῆς Διαπλάσεως	384
Κούκος (ὁ)	227
Κοχλίας (οἱ)	165
ΚΥΡΙΑΚΑΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ :	
15η Κυριακὴ (μετὰ 9 εἰκόνας)	97
16η Κυριακὴ (μετὰ 8 εἰκόνας)	209
17η Κυριακὴ (μετὰ 10 εἰκόνας)	337

	Σελ.
ΚΥΡΙΟΣ (ὁ) ΣΠΟΥΡΓΙΤΑΚΗΣ (νηπιακὸν μετὰ 18 εἰκόνας)	228, 236, 244, 252, 260, 268, 276, 284, 292, 299, 308
ΜΑΓΙΚΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ (εἰς τὰς Πνευματικὰς Ἀσκήσεις)	
16,	
48, 96, 144, 200, 248,	296
Μάθημα (τὸ) τοῦ Δῆ	252
Μεγάλο (τὸ) διαμάντι	262
Μέλλον (τὸ) τοῦ Τοτοῦ	308
ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΟΥΣ (μετὰ 4 εἰκόνας)	
125,	
132, 139,	149
Μία δραματικὴ ἱστορία (διάλογος)	38
Νάρκισσος	22
Ξύλινο (τὸ) πόδι	284
Ὁδὸς τοῦ συνδρομητοῦ τῆς Διαπλάσεως	11
ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ	
14, 22, 30, 39, 47,	
55, 63, 70, 79, 86, 95, 111, 118, 135, 143, 151,	
158, 175, 183, 191, 199, 206, 231, 239, 247, 255,	
263, 271, 279, 286, 303, 311, 319, 226, 351, 367,	
383, 391,	413
ΠΑΛΑΤΙΑ (τὰ) ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ (νηπιακὸν μετὰ 9 εἰκόνας)	
5	
20, 28, 37, 44, 52,	61
Παλὰ καπέλλα	195
Παλληκαρὸς (ὁ) Κῶτσος	142
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ	
16, 24, 32, 40,	
48, 56, 64, 72, 80, 88, 112, 120, 128, 136, 152,	
160, 168, 176, 184, 192, 208, 224, 232, 240, 248,	
256, 264, 272, 280, 288, 296, 304, 312, 320, 328,	
336, 352, 360, 368, 376, 383, 392, 400, 415	
Πονηρός	387
Ποτὲ εὐχαριστημένοι	403
Ποῦ ἔπρεσεν ὁ Νέλσον	135
Πρὶν ἢ ἔπειτα	205
Προλήψεις (αἱ) τῆς Χρυσάνθης (μετ' εἰκόνας)	365, 374
Πρόσκλησις τῆς Διαπλάσεως πρὸς ἀνανέωσιν τῆς συνδρομῆς	390
Προσοχὴ καὶ ἀτυχία	147
Πρώτη καὶ τελευταία	206
Πρῶτον (τὸ) σφάλμα (νηπιακὸν μετὰ 3 εἰκόνας)	405
Πῶς ἔγινε καλὰ ἕνας κουτσὸς (2 γελιογραφίαι)	68
Πῶς ὁ Μάθος ἔφερε μέλι	63
Σαλιαγκίνα (ἡ) καὶ τὰ παιδάκι τῆς	395
Στὸ σπιτάκι τοῦ ψαρρῶ	326
Στοχαστικὸς (ὁ) πύθκος καὶ ὁ κἄπρος (ἰαπωνέζικο παραμῦθι μετὰ 2 εἰκόνας)	46, 54
Στρατηγὸς καὶ δεκανεὺς	387
Συμβουλὴ (ἡ) τῆς Ἀλεπούς (μῦθος)	219
Συστάσεις καὶ ὑπομνήσεις	400
ΤΕΣΣΑΡΕΣ (οἱ) ΠΟΘΟΙ ΤΟΥ ΠΙΠΗ (νηπιακὸν μετὰ 9 εἰκόνας)	
148, 156,	
164, 172, 189,	187
Τέντζερεις (ὁ) καὶ τὸ τηγάνι (μῦθος)	259
Τὸ δλον δεκαπέντε	395
Τὸν ἐπλήρουν με αὐγά	299
Τρία νέα μυθιστορήματα	412
Τριαντάφυλλα (τὰ) τῆς Δοῦς Εὐ-υχίας (βραβευθεῖσα μετάφρασις, μετ' εἰκόνας)	300
ΥΓΙΕΙΝΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ	
30, 142, 147,	
268, 277, 299, 307, 315,	367
Φανὴ (ἡ) καὶ ὁ λωποδύτης	164
Φιλόσοφον (τὸ) ἀηδόνι	302
ΦΟΒΕΡΟΝ (τὸ) ΝΑΥΑΓΙΟΝ (νηπιακὸν μετὰ 4 εἰκόνας)	205, 223
Φόρεμα (τὸ) μου	238
Φρούριον (τὸ)	347
Φρύνος (ὁ)	275
ΦΩΝΟΓΡΑΦΟΣ (ὁ) νηπιακὸν (μετὰ 6 εἰκόνας)	
316, 324,	
332, 348, 356,	364
Χαίτας (ὁ) βοσκός	7
Ψαλλίδι (τὸ) (μονόλογος)	310
ΩΡΑΙΑ (ἡ) ΜΗΤΕΡΑ ΤΗΣ ΣΟΦΙΑΣ (μετὰ 4 εἰκόνας)	
9, 20,	
29, 36,	43
Ὁρολόγι (τὸ) ποῦ μαλλώνει	182

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Σελ .	Σελ.
'Ακτινούλα (ἡ)	75
'Ανατολή	409
'Ανεμος (ὁ)	38
'Απὸ τὸ βαγόνι τοῦ σιδηροδρόμου	52
'Αρετή	236
Βιβλία	251
Γιατρός (ὁ) τῆς κούκλας (μετ' εἰκόνας)	22
Δάσκαλος καὶ μαθητῆς (μετ' εἰκόνας)	92
Δύο (οἱ) δρόμοι	156
Κουτογιαννάκης (ὁ)	111
Κύριος (ὁ) Κανέας	4
Μυρωδιά (ἡ)	407
Νεράττα (ἡ) τῆς Λίμνης	197
Παιδάκι (τὸ) που κλαίει	203
Πόθοι	58
Πρωτὸν πρόγραμμα	51
Σκουλήκα (ἡ) (μετ' εἰκόνας)	203
Στίχοι ἐκ τῆς πείρας	150, 172, 186
Στὸν Ὅμηρο	219
Συμβουλαί	69, 83, 130
Τέτιξ καὶ μύρμηξ	163
Χαμένος φίλος	283

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΙ

Ὁ τόμος οὗτος περιέχει 300 εἰκόνας καὶ κοσμήματα.



ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Διὰ τοὺς ἐν Ἑλλάδι δραχ. 7. — Διὰ τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 8.

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος

Ἐκαστος τόμος (ἓν ἔτος) τῆς Β' περιόδου τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων»

τιμᾶται ἄδελτος φρ. 7. — Χρυσόδελτος φρ. 10.

[Ἡ Β' περίοδος ἤρχισε τῷ 1894]



Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμά, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἑσωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ὄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωταὶ δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἑσωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὅδὸς Εὐριπίδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκει·

Περίοδος Β'.—Τόμ. 11'

Ἐν Ἀθήναις, 3 καὶ 10 Ἰανουαρίου 1904

Ἔτος 26'—Ἀριθ. 1—2

ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΙΣ ΤΑΞΙΔΕΥΟΥΝ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑΠὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

—Πρῶτοι, ἰσόβαθμοι, ἔξ ἑκ βο, ὁ Λουδοβίκος Κλωιδῶν καὶ ὁ Ρογήρος Χινσαδίλ! —ἀπήγγειλε μὲ στεντορείαν φωνὴν ὁ διευθυντὴς Ἰουλιανὸς Ἀρδαγ.

Καὶ «ζήτω!» ἠχηρότατα καὶ «οὔρρα!» βροντωδέστατα ὑπεδέχθησαν, μὲ παταγώδη χειροκροτήματα, τὰ ὀνόματα τῶν δύο θαυματοφῶν ἀριστέρων τοῦ διαγωνισμοῦ.

Κατόπιν, ἀπὸ τὴν ὑψηλὴν ἐξέδραν ποὺ ἦτο στημένη εἰς τὸ μέσον τῆς μεγάλης αὐλῆς τῆς Ἀντιλιανῆς Σχολῆς, ἐξακολουθῶν νά-ναγινώσκει τὸν κατάλογόν ποὺ εἶχεν ἐμπρὸς τοῦ, ὁ διευθυντὴς ἐφώνασε τὰ ἐξῆς ὀνόματα:

— Δεύτερος, ὁ Ἀξελ Βίγκμπορν.

— Τρίτος, ὁ Ἀλβέρτος Λουβεν.

Νέα ὁμοβροντία χειροκροτημάτων, ὀλιγώτερον δυνατὴ ἀπὸ τὴν πρώτην, ἀλλὰ πάντοτε προερχομένη ἀπὸ τὸ ἴδιον ἐνθουσιασμόν ἀκρατήριον.

Ὁ κ. Ἀρδαγ ἐφώνασε πάλιν:

— Τέταρτος, ὁ Τζὼν Χάβερτ.

— Πέμπτος, ὁ Μάγνος Ἀνδερς.

— Ἑκτος, ὁ Νίλς Χάρμπε.

— Ἑβδομος, ὁ Οὐμβέρτος Πέρκινς.

Καί, ἀφοῦ ἐπῆραν πλέον δρόμον, αἱ ζητωκραυγαί, τὰ

«οὔρρα!» τὰ «εὐγε!» δὲν ἐσταμάτησαν.

Ἐπρόφθασεν ἐν τούτοις ἓνας μικρὸς γὰ ἐρωτήσῃ τὸν διπλανόν του, ποῦ ἦτο δυνατώτερός του εἰς τὰ λατινικά:

— Τί θὰ πῇ ἐξ ἑκ βο;

— Ἐξ ἴσου! —τῷ ἀπήντησεν ἐκείνος. Οἱ δύο πρῶτοι ἐπῆραν τὸν ἴδιον βαθμόν.

Ἐμεινεν ἀκόμη νὰ ἐκφωνηθῇ τὸ τελευταῖον ὄνομα, διότι αὐτὸς ὁ ἐντελὴς

εἰδικὸς διαγωνισμὸς ἔπρεπε νὰ περιλάβῃ ἐννέα ἀριστεῖς.

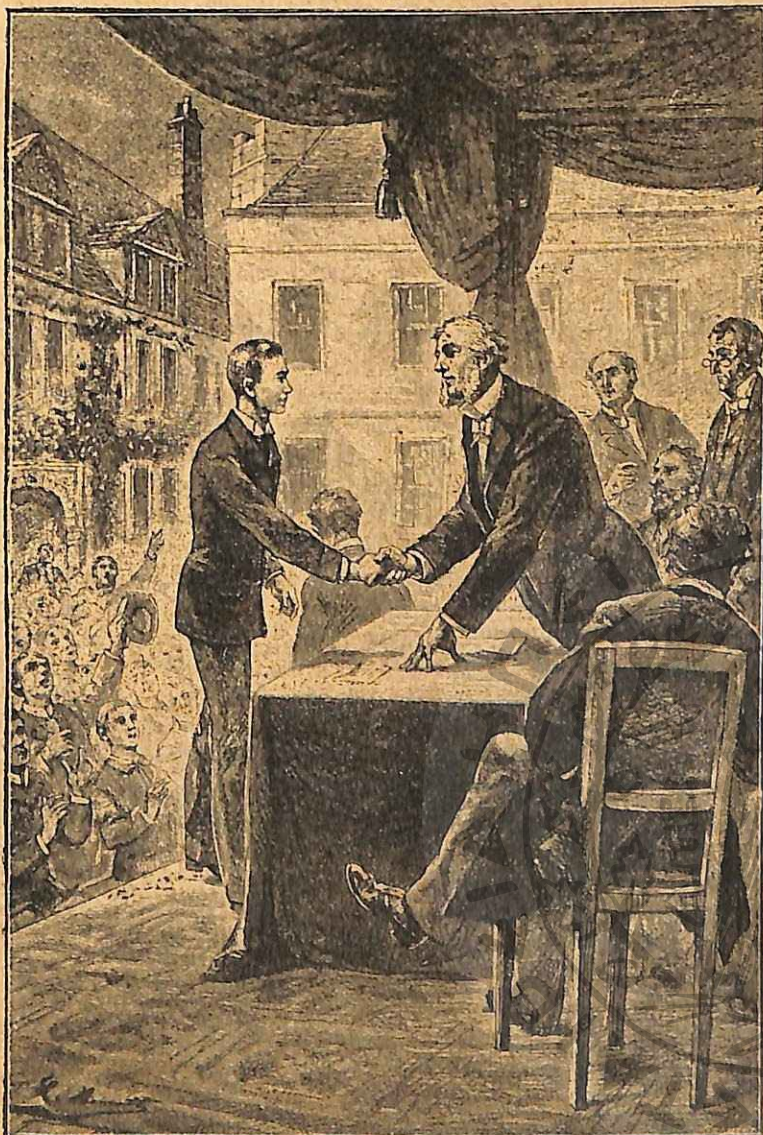
Τὸ ἐξῆς ὄνομα ἐξεσφενδονίσθη τότε ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ πρὸς τὴν ὁμήγυριν:

— Ὁγδοος, ὁ Τωνῆς Ρενῶ.

Ἄν καὶ ὁ εἰρημένος Τωνῆς Ρενῶ ἦτο τελευταῖος εἰς τὴν σειράν, δὲν ἔμεινε παραπονεμένος ἀπὸ «εὐγε!» καὶ «χίπ! χίπ!» Ἦτο καλὸς συμμαθητὴς, τόσο ὑποχρεωτικὸς ὅσον καὶ θαρρετός, ἐτοιμόλογος δὲ ὅσον παίρνει, καὶ δι' αὐτὸ ὅλοι οἱ οἰκότροφοι τῆς Ἀντιλιανῆς Σχολῆς τον ἀγαποῦσαν καὶ τον εἶχαν φίλον.

Ἀκούων τὸ ὄνομά του, ἓνας-ἓνας ἀπὸ τοὺς ἐννέα ἀριστεύσαντας ἀνέβαινεν εἰς τὴν ἐξέδραν διὰ νὰ δεχθῇ τὴν χειραψίαν—σὰ ἰκ-χὰν δὲ ὅπως λέγουσι οἱ Ἀγγλοὶ—τοῦ κ. Ἀρδαγ κατόπιν ἐπέστρεφεν εἰς τὴν θέσιν του, μετὰ τῶν ὀλιγώτερον τυχερῶν συν-αδελφῶν του, οἱ ὁποῖοι ἔμωσαν τὸν ἐξητῶκραυγάζαν μὲ ὅλην τὴν καρδιά των.

Δὲν ἔμεινε βεβαίως ἀπαρατήρητος ἡ γλωσσικὴ ποικιλία τῶν ὀνομάτων τῶν ἐννέα βραβευσθέντων. Τοῦτο ἀποδεικνύει τὴν διαφορετικὴν καταγωγὴν καὶ ἐθνικότητά των. Ἐξηγεῖται δὲ αὕτη ἡ ποικιλία μὲ τοῦτο μόνον, ὅτι τὸ ἐκπαιδευτήριον, τὸ ὁποῖον διηύθυνεν ὁ κ. Ἰουλιανὸς Ἀρδαγ εἰς τὸ Λονδίνον (ἰδὲς Ὁξφόρδης, 314), ἦτο γνωστόν, καὶ πολὺ καλὰ μάλιστα, ὑπὸ τὸ ὄνομα «Ἀντιλιανὴ Σχολή».



Εἶχαν περάσει δεκαπέντε ἔτη, ἀφ' ὧν τοῦ ἐκπαιδευτήριον τοῦτο εἶχεν ἰδρυθῆ διὰ τὰ ἀγρία τῶν ἀποικίων τῶν μεγάλων καὶ μικρῶν Ἀντιλλῶν — τῆς Ἀντιλλίας, ὅπως λέγουσιν σήμερον. Ἐκεῖ ἤρχοντο οἱ μαθηταὶ διὰ τὴν ἀρχίσουν, νὰ συνεχίσουν καὶ νὰ τελειώσουν τὰς σπουδὰς τῶν εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Ἐμεναν μέχρι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τοῦ εἰκοστοῦ πρώτου ἔτους τῆς ἡλικίας τῶν, καὶ ἐλάμβαναν ἐκπαιδεύειν πολὺ πρακτικῇ, ἀλλὰ καὶ πληρεστάτην, διότι ἦτο συγχρόνως φιλολογικῇ, ἐπιστημονικῇ, βιομηχανικῇ καὶ ἐμπορικῇ. Ἡ Ἀντιλιανή Σχολὴ περιελάμβανε τότε ἐξήντα περίπου οἰκοτρόφους, οἱ ὅποιοι ἐπλήθροναν ἀδρότητα διδάκτρα. Ἐξήρχοντο ὅμως ἀπὸ αὐτὴν ἱκανοὶ καὶ κατηρητισμένοι δι' ὅλα τὰ στάδια, εἴτε εἰς τὴν Εὐρώπην ἐπρόκειτο νὰ μείνουν, εἴτε εἰς τὴν Ἀντιλιαν ἐπρόκειτο νὰ ἐπιστρέψουν, ἂν ἐν τῷ μεταξύ αἱ οἰκογένειαι τῶν δὲν ἐφευγαν ἀπὸ ἐκείνας τὸς ἀποικίας.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦ σχολικοῦ ἔτους, συνηντῶντο καὶ συνεμαθῆτεον ἐκεῖ, ἂν καὶ κατ' ἀνίστους ἀριθμούς, Ἰσπανοί, Δανοί, Ἀγγελοι, Γάλλοι, Ὀλλανδοί, Σουηδοί, καὶ Βενεζουελανοὶ ἀκόμη, οἱ κότεροφ, ὅλοι καταγόμενοι ἀπὸ τὸ ἀρχιπελάγος ἐκεῖνο τῶν Ἀμερικῶν καὶ τῶν Ὑψηλῶν νήσων, ἡ κυρίως τῶν ὁποίων εἶνε μοιρασμένη μεταξύ διαφόρων εὐρωπαϊκῶν καὶ ἀμερικανικῶν κρατῶν.

Ἡ διεθνὴς ἐκείνη σχολή, ὅπου ἐξ- παιδεύοντο ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον νεαροὶ Ἀντιλιανοί, διηρμόνετο τότε, μετὰ τὴν συνεργασίαν ἐπιστημῶν καθηγητῶν, ὑπὸ τοῦ κ. Ἰουλιανοῦ Ἀρδαγ. Ἀγῶν τὸ πεντηκοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του, ὁ διευθυντὴς οὗτος ἐπαξίως εἶχεν ἐλκύσει τὴν ἐμπιστοσύνην τῶν οἰκογενειῶν, διὰ τὴν σοβαρὰν καὶ σώφρονα διοίκησιν τῆς σχολῆς του. Εἶχε διδακτικὸν προσωπικὸν ἀναμφισβητήτου ἀξίας, καὶ ἡ διδασκαλία ἐγένετο ὑπὸ τὴν ἀμεσον ἐπιβλεψίν καὶ εὐθύνην του εἰς ὅλα τὰ μαθήματα, φιλολογικὰ, ἐπιστημονικὰ καὶ τεχνικὰ. Ἀλλὰ δὲν ἐτίθεντο κατὰ μέρος εἰς τὴν σχολὴν τοῦ αἱ σωματικαὶ ἐκτείναι ἀσκήσεις, τὰ ἀθλητικὰ ἐκείνη παίγνια, τὰ ὁποῖα τόσοι φίλους καὶ θιασώτας ἔχουν εἰς τὸ Ἠνωμένον Βασιλεῖον, — τὸ κρίκετ, ἡ πυγμαχία, ἡ δοξατομαχία, τὸ κρόκετ, τὸ ποδόσφαιρον, τὸ κολύμβημα, ὁ χορός, ἡ ἵππασία, τὸ ποδήλατον, — ὅλα τέλος τὰ εἶδη τῆς νεωτέρας γυμναστικῆς.

Ὁ κ. Ἀρδαγ κατέβαλλεν ἐπίσης μεγάλας προσπάθειας διὰ τὰ συσφίγξιν, διὰ νὰ συγχωνεύσῃ τὰς διαφόρους ἰδιοσυγκρασίας, τοὺς τόσοι ἀνομοίους χαρακτῆρας που ὑπῆρχαν φυσικὰ εἰς τὴν συνάθροισιν ἐκείνην τῶν ἐτεροθνήων μαθητῶν, νὰ κάμῃ ὅσον τὸ δυνατόν περισ-

σότερον «Ἀντιλιανούς» τοὺς οἰκοτρόφους του, νὰ ἐμπνεύσῃ εἰς αὐτοὺς διαρκῇ καὶ σταθερὰν συμπάθειαν πρὸς ἀλλήλους. Δὲν το κατάρθωνε πάντοτε ὅσον τὸ ἐπέθυμει. Τὸ φυλετικὸν ἐνστικτὸν, ἡ σχυρότερον καὶ ἀπὸ τὸ καλὸν παρὰδειγμα καὶ ἀπὸ τὰς καλὰς συμβουλὰς, ὑπερίσχυεν ἐνίοτε. Ὅπως δὲποτε, καὶ ἔχνη μόνον ἂν ἔμεναν τῆς ἀδελφοποιήσεως ἐκείνης μετὰ τὴν ἀποφοίτησιν ἐκ τῆς σχολῆς, τὸ σύστημα τῆς συνεκπαδεύσεως τῶν νέων ἤξριζε πάντα ἐπαίνον, καὶ δικαίως ἐσεμνύνετο δι' αὐτὸ ὁ διευθυντὴς τοῦ ἐκπαιδευτηρίου τῆς ὁδοῦ Ὁξφόρδης.

Ὁ ἴκοθεν ἐννοεῖται ὅτι ὅλη ἡ περὶ τῶν γλωσσῶν που διηλοῦντο εἰς τὰς Δυτικὰς Ἰνδίας, ἦτο ἐν χρήσει μετὰ τῶν οἰκοτρόφων. Ὁ κ. Ἀρδαγ μάλιστα ἐκείνη λαμπρότητα νὰ τὰς κάμῃ ὅλας ἐν ἀλλήλῃ ὑποχρεωτικὰς καὶ εἰς τὰς παραδόσεις καὶ εἰς τὰς ὥρας τῆς διασκέδασις. Τὴν μίαν ἐβδομάδα ὁμιλοῦσαν ἀγγλικὰ, τὴν ἄλλην γαλλικὰ, ἡ ὀλλανδικὰ, ἰσπανικὰ, δανικὰ, σουηδικὰ. Οἱ ἀνήκοντες εἰς τὴν ἀγγλοσαξωνικὴν φυλὴν οἰκοτρόφοι εἶχαν βεβαίως τὴν πλειονοψηφίαν εἰς τὴν σχολὴν, καὶ ἴσως μάλιστα ἐπεινὰ νὰ ἐπιβάλλουν ἐκεῖ μέσα ἐν εἶδος ὑπεροχῆς φυσικῆς καὶ ἡθικῆς. Ἀλλὰ καὶ αἱ ἄλλαι νῆσοι τῆς Ἀντιλλίας ἀντεπροσωπεύοντο μετὰ ἐπαρκῆ ἀναλογίαν. Ὡς καὶ αὕτη ἡ νῆσος τοῦ Ἀργίου Βαρθολομαίου, ἡ μόνη ἐξαρτωμένη ἀπὸ τὰ Σκανδιναυικὰ Κράτη, εἶχεν ἐκεῖ πολλοὺς μικροὺς ἀντιπροσώπους τῆς, καὶ μετὰ αὐτῶν τὸν Μάγγον Ἀνδρεα, τὸν πέμπτον εἰς τὴν σειράν τῶν βραβευθέντων.

Ὅπως δὲποτε τὸ ἔργον τοῦ κ. Ἀρδαγ καὶ τῶν συνεργατῶν του εἶχε καὶ τὰς δυσκολίας του εἰς τὴν ἐφαρμογὴν. Διότι ἐχρειάζετο πρακτικῶν πνεύμα διαισθητικῆς, μεθοδὸς ἀσφαλῆς καὶ συνεχῆς, χεῖρ στιβαρὰ καὶ ἐπιτηδεύειν, διὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἐκρηξίν ἀντιζηλιῶν μετὰ τῶν νέων ἐκείνων, — ἀντιζηλιῶν αἱ ὁποῖα κάποτε ἐγένοντο φανεραὶ παρ' ὅλας τὰς προσπάθειας που ἔκαμναν οἱ ἐνδιαφερόμενοι νὰ μὴ τὰς ἐκδηλώσουν.

Ἀκριβῶς δὲ ὁ διαγωνισμός, καὶ μάλιστα ἡ ἀνακήρυξις τῶν βραβευθέντων εἰς τὸν διαγωνισμὸν τοῦτον, ἦταν πραγματοποιήσας ἐκείνην νύξιν, ἡ ἀνάφουρ πυρκαϊάν. Ἀλλὰ, τὸ ἀποτέλεσμα ὑπερῆκεν ὅλους, διότι ἕνας Ἀγγελος καὶ ἕνας Γάλλος κατεῖχον τὴν πρώτην θέσιν, λαβόντες καὶ οἱ δύο τοὺς ἰδίους ἀριθμούς εἰς τὴν βαθμολογίαν. Καὶ ἤρχετο μὲν προτελευταῖος ἕνας ὑπὸ τῆς Βασιλίσσης Βικτωρίας, ἀλλὰ ἡ τελευταία θέσις ἀνῆκεν εἰς ἕνα πολίτην τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας, τὸν Τωνῆ Ρενώ, τὸν ὁποῖον κανένας συνάδελφός του δὲν ἦτο δυνατόν νὰ φθονήσῃ. Εἰς

τὰς ἄλλας διαμέσους θέσεις ἤρχοντο κατὰ σειράν διάφοροι Ἀντιλιανοὶ ὑπὸ τῆς Ἀγγλίας, τῆς Ὀλλανδίας, τῆς Σουηδίας, τῆς Δανίας. Κανείς Βενεζουελανός, οὔτε Ἰσπανός, ἂν καὶ τὸ μητρώον τῆς σχολῆς ἠρῶμεν δεκαπέντε περίπου ἀνήκοντας εἰς αὐτὰ τὰ ἔθνη. Πρέπει ὅμως νὰ παρατηρήσωμεν, ὅτι τὸ ἔτος ἐκεῖνο οἱ μαθηταὶ ὅσοι κατῆγοντο ἀπὸ τὰς μεγάλας Ἀντιλλίας, δηλαδή τὴν Κούβαν, τὸν Ἀγίον Δομίγγον, τὸν Πορτορικόν, ἦσαν ὅλοι δώδεκα ἕως δεκαπέντε ἔτων, ἐπομένως πολὺ μικροὶ ὥστε νὰ λάβουν μέρος εἰς τὸν διαγωνισμὸν ὅστις ἀπῆλθε ἡλικίαν τουλάχιστον δεκαεπτὰ ἔτων.

Τὸ θέματα τοῦ διαγωνισμοῦ ἦσαν ὅχι μόνον ἐπιστημονικὰ καὶ φιλολογικὰ, ἀλλὰ περιελάμβανον καὶ ἐθνολογικὰ, γεωγραφικὰ καὶ ἐμπορικὰ ζητήματα, συνδεόμενα μετὰ τὸ ἀρχιπελάγος τῶν Ἀντιλλῶν, τὴν ἱστορίαν του, τὸ παρελθόν του, τὸ παρόν του, τὸ μέλλον του, τὰς σχέσεις του μετὰ τὰς διαφόρας εὐρωπαϊκὰς κράτη, τὰ ὁποῖα, ἀναλόγως τῆς τύχης τῶν ναυτικῶν που ἔκαμναν τὰς ἀνακαλύψεις, εἶχαν ὑπαγάγῃ διάφορα τμήματα τοῦ ἀρχιπελάγους εἰς τὰς ἀποικιακὰς κατῆσεις τῶν.

Ἰδοὺ τὴν αὐτὴν ποῖος ἦτο ὁ σκοπὸς τοῦ διαγωνισμοῦ, καὶ τί ὠφελείας ἐπρόκειτο νὰ ἔχουν οἱ ἀριστεύσαντες εἰς αὐτόν: Ὁ αὐτοὺς ἔκαμναν ὅλα τὰ ἔξοδα ἐνὶς μεγάλου ταξιδίου, καὶ οὕτω ὁ ἱκανοποιεῖτο ἡ φυσικὴ ἐκείνη κλίσις πρὸς τὰς περιηγήσεις καὶ τὰς ἐξερευνησεις, ποῦ ἔχουν οἱ νέοι πρὶν ἀκόμη ὑπερβῶν τὸ εἰκοστὸν πρῶτον ἔτος τῆς ἡλικίας τῶν.

Ἦσαν λοιπὸν ἐννέα οἱ βραβευθέντες, καὶ αὐτοὶ οἱ ἐννέα, χάρις εἰς τοὺς βαθμούς που ἐπῆραν, εἶχαν τὸ δικαίωμα, ὅχι νὰ τρέξουν καὶ νὰ γυρίσουν εἰς ὅλην τὴν οἰκουμένην, ὅπως βέβαια ὁ εἶχαν ὁρεξίν οἱ περισσότεροι, ἀλλὰ νὰ ἐπισκεφθῶν κάποιον ἐνδιαφέροντα τόπον τοῦ παλαιῦ ἢ καὶ τοῦ νέου ἡμισφαιρίου.

Καὶ ποῖος ἦτον ὁ ἀθλοθέτης; — Μία πλουσία Ἀντιλιανή, Ἀγγελὴ τὴν καταγωγὴν, ἡ κυρία Κητέλεν Σιέμουρ, ἡ ὁποία ἔμενεν εἰς τὴν Βαρβάδος, μίαν ἀπὸ τὰς ἀγγλικὰς ἀποικίας τοῦ ἀρχιπελάγους. Τὸ ὄνομα αὐτῆς τῆς κυρίας ἐπρόφερε τότε ὁ κ. Ἀρδαγ διὰ πρώτην φοράν.

Εὐκολα φαντάζεσθε μετὰ τί ζητωκραυγὰς ἐχαίρεισε τὸ ὄνομα τοῦτο ἡ φιλόμουτος ὁμήγουρ καὶ μετὰ τί ἐνθουσιασμὸν ἀντήχησεν αἱ κραυγαί:

— Χίπ!... χίπ!... χίπ!... χίπ!... ζήτω ἡ κυρία Σιέμουρ!

Ἀπεκάλυψε μὲν τὸ ὄνομα τῆς ἀγωνοθέτιδος ὁ διευθυντὴς τῆς σχολῆς, ἀλλὰ — τί εἶδους ταξιδιὸν ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ; Οὕτε αὐτὸς οὕτε κανείς ἄλλος το ἐγνώριζαν. Ἀλλὰ, πρὶν περάσουν

εἰκοσιτέσσαρες ὥραι, θὰ το ἐμάνθωναν χωρὶς ἄλλο. Ὁ διευθυντὴς θὰ ἐτήλετο γρηγοῦν εἰς τὴν Βαρβάδος τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ διαγωνισμοῦ, καὶ ἡ κυρία Σιέμουρ θ' ἀπκντούσε μετὰ ἄλλο ὑπερωκεάνιον τηλεγράφημα, καὶ ὁ ὅριζε τοῦλάχιστον πρὸς ποῖον μέρος οἱ βραβευθέντες θὰ ἔλαμναν τὸ ταξιδιὸν τῶν.

Φαντάζεσθε πλέον μετὰ τί ζωνόρτητα ἤρχισαν τὰς συζητήσεις οἱ οἰκοτρόφοι, οἱ ὁποῖοι, νοσερῶς, εἶχαν πετάξῃ καὶ ὅλας πρὸς τὰ περιεργότερα μέρη τῆς ὑψηλῆς, πρὸς τὰ μακρυνότερα καὶ ἀγνωστότερα συγχρόνως. Ναι μὲν, ἀναλόγως τῆς ἰδιοσυγκρασίας τῶν ἢ τοῦ χαρακτῆρος τῶν, ἐπαιρναν δρόμον μετὰ τὴν φαντασίαν τῶν καὶ τὴν γλῶσσαν τῶν, ἡ ἔκρυβαν λόγια ἢ ἀλήθειαι ὅπως εἶνε οἱ γενικὸς ἦτο ὁ ἐνθουσιασμός.

— Πιστεύω, ἔλεγεν ὁ Ρογῆρος Χινσδαίλ, Ἀγγελος μέχρι μυελοῦ ὀστέων, ὅτι ὁ πᾶς νὰ ἐπισκεφθῶμεν κανένα μέρος τῶν ἀπεράντων ἀποικιῶν τῆς Ἀγγλίας, καὶ εἶνε τόσο πολὺ μέγαλα, ὥστε ἔχομεν νὰ ἐκλέξωμεν.

— Καλέ, ὁ πᾶς στὰ ἐνδότερα τῆς Ἀφρικῆς, ἐβεβαίωνεν ὁ Λουδοβίκος Κλωδῶν, — τῆς μεγάλης Λιβύης, ἵνα τ' ἀρρεῖς ἀγαρ κρατοὶ τελέθουν, ὅπως θὰ ἔλεγεν ὁ ἀξίος οἰκονόμος μὴς, καὶ ἐκεῖ θὰ βαλίσωμεν ἐπὶ τὰ ἔχνη τῶν μεγάλων ἐξερευνητῶν!...

— Ὁχι... καλλίτερα ἔχω μ' ἂν ἐξερευνησιν εἰς τὰς παλαιὰς χώρας, ἔλεγεν ὁ Μάγγος Ἀνδρεα, ὁ ὁποῖος ἐπρωτομύσσει νὰ βαδίσῃ ἐπὶ τὰ ἔχνη τοῦ ἐνδύξου συμπολίτου τοῦ Νάνσιν...

— Εὐχομαι νὰ πᾶμε στὴν Αἰστράλιν, ἔλεγεν ὁ Τζῶν Χόδερτ, διότι, μ' ὅλας τὰς ἐξερευνησεις τοῦ Τάσμαν, τοῦ Δαμπίερ, τοῦ Μπέρος, τοῦ Βαγκούβερ, τοῦ Μπωδίν, τοῦ Δουμῶν Δ' Ουδέιλ, πάλιν μένουν ἀνακαλύψεις νὰ γίνων, καὶ χρυσωρυχεῖς ἀνεκμετάλλευτα ἀκόμη.

— Ὑποθέτω μᾶλλον ὅτι θὰ πᾶμε εἰς καμμίαν ὠρεῖαν χώραν τῆς Εὐρώπης, ἡ ὅχι ὁ Ἀλβέρτος Λουβεν, ὁ ὁποῖος, ὡς ἤρμενος Ὀλλανδός, δὲν ἀγαποῦσε τὰς ὑπερβολὰς. Ποῖος ξέρει μάλιστα μήπως δὲν κάμωμεν καμμίαν ἐκδρομὴν ἀπλῶς ἕως τὴν Σικωτίαν ἢ τὴν Ἰρλανδίαν;...

— Ἐλα δὲ! ἐφώναζε τότε ὁ θερμῆς αἰμος Τωνῆς, στοιχηματίζω πῶς θὰ κάμωμεν τοῦλάχιστον τὸν γύρον τοῦ κόσμου!

— Μὰ, φίλε μου, διέκοπεν ὁ φρόνιμος Ἀξελ Βίκμπορν, δὲν ἔχομεν εἰς τὴν διάθεσιν μὴς παρὰ ἐπτὰ ἢ ὀκτὼ ἐβδομάδας, καὶ ἡ περιήγησις μὴς δὲν εἰμπορεῖ παρὰ νὰ περιορισθῇ εἰς τὰς γεωγραφικὰς χώρας...

Εἶχε δίκαιον ὁ νέος Δανός. Ἀλλὰ, τε, αἱ οἰκογένειαι τῶν δὲν θὰ ἐδέχοντο νὰ ἐπιτρέψουν πολὺ μῆνον ἀπουσίαν, ἢ ὁ

ποῖα θὰ ἐξέθετε τὰ παιδιὰ τῶν εἰς τοὺς κινδύνους μακρυνοῦ ταξιδίου, καὶ ὁ κ. Ἀρδαγ δὲν ἦτο δυνατόν ν' ἀναλάβῃ τοιαύτην εὐθύνην.

Ἀφοῦ ἐτελείωσαν αἱ συζητήσεις περὶ τῆς διευθύνσεως τοῦ ταξιδίου τῶν, χωρὶς νὰ καταλήξουν εἰς συμπέρασμα, ἄλλη συζήτησις ἡγήθη περὶ τοῦ τρόπου καθ' ὃν θὰ ἐγίνετο τὸ ταξιδιόν.

— Μήπως θὰ το κάμωμεν πεζοπορικῶς, μετὰ τὸν σάκκον ἐπ' ὤμου, μετὰ τὴν μαγκοῦραν στὸ χεῖρ;... ἠρώτησεν ὁ Οὐμβέρτος Πέρινος.

— Ὁχι... μετὰ τὴν ταχυδρομικὴν ἀμᾶξιν! διέκοψεν ὁ Νίλς Χάρμπε.

— Μετὰ τὸν σιδηρόδρομον, ἀπήντησεν ὁ Ἀλβέρτος Λουβεν, μετὰ εἰσιτήρια ἐκδρομῆς ἀγορασμένα διὰ τοῦ πρακτορείου Κούκ...

— Ἐγὼ πιστεύω πῶς θὰ γίνῃ μετὰ ἀεροπλάνου, μετὰ κανένα ὑπερωκεάνιον ἴσως, διεκήρυξεν ὁ Μάγγος Ἀνδρεα, φανταζόμενος ὅτι ἐπλεε καὶ ὅλας εἰς τὴν μέσιν τοῦ Ὁκεανοῦ.

— Ὁχι, μετὰ ἀερόστατον, ἀνέκραξεν ὁ Τωνῆς Ρενώ, καὶ δρόμον διὰ τὸν Βόρειον Πόλον!

Ἡ συζήτησις ἐξηκολούθησε ζωνόρτα, ἀνωρελῶς ἐννοεῖται, ἀλλὰ μετὰ ὅλην τὴν ἐξέσιν τὴν τόσο φυσικὴν εἰς τοὺς νέους, ἂν καὶ ὁ Ρογῆρος Χινσδαίλ καὶ ὁ Λουδοβίκος Κλωδῶν ἐφαίνοντο κάπως ἐπιφυλακτικώτεροι. Κανείς ἄλλος δὲν ἐννοοῦσε ν' ἀπκηρύξῃ τὴν γνώμην του.

Ἦνυχλάσθη λοιπὸν νὰ παρῇ ὁ διευθυντὴς, ἂν ὅχι διὰ τὴν κάμῃ νὰ συμφωνήσουν, ἀλλὰ τοῦλάχιστον διὰ νὰ τοὺς διατάξῃ νὰ περιμένουν τὴν ἀπάντησιν εἰς τὸ τηλεγράφημα τοῦ.

— Ὑπομονή! εἶπεν. Ἐτηλεγράφησα πρὸς τὴν κυρίαν Σιέμουρ τὰ ἐνόμενα καὶ τὴν σειράν τῶν βραβευθέντων, ὡς καὶ τὴν ἐθνικότητα τῶν, καὶ αὕτη ἡ γενεὴ ἐννοεῖ νὰ πραγματοποιηθῶν τὰ ταξιδιωτικὰ τῆς βραδείας. Ἀν ἀπαντήσῃ τηλεγραφικῶς, θὰ το γνωρίζωμεν σήμερον, μετ' ὀλίγου ὥρας. Ἀν ἀπαντήσῃ ταχυδρομικῶς, θὰ περιμένωμεν ἐξ ἑπτὰ ἡμέρας. Καὶ τώρα, στὴν μελέτην, καὶ κυττάξετε νὰ κάμετε καλὰ τὰ γραπτά σας...

— Ἐξ ἑπτὰ ἡμέρας!... ἀπήντησεν ἐκεῖνος ὁ διαβολο-Τωνῆς Ρενώ. Ἀδύνατον νὰ βαστάξω ζωντανός ἕως τότε!

Καὶ ἦτον, ἀληθινὰ, εὐεξήγητος ἡ ἐξαφίς του. Φαντασθῆτε νὰ μὴ ξέρουν εἰς ποῖον μέρος τοῦ κόσμου ἐπρόκειτο νὰ τοὺς στείλῃ ἡ κυρία Κητέλεν Σιέμουρ! Πρέπει ὅμως νὰ σημειώσωμεν, ὅτι ἐδρίσκοτο εἰς τὰ μέσχα μόλις τοῦ Ἰουνίου, καὶ ὅτι ἂν ἐπρόκειτο ν' ἀφαιρεθῇ ὁ χρόνος τῶν διακοπῶν διὰ τὸ ταξιδιόν, ἡ

ἀναχώρησις δὲν ἦτο δυνατόν νὰ πραγματοποιηθῇ πρὶν νὰ περάσουν ἐξ ἐβδομάδων. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ ἀπουσία τῶν νεαρῶν ταξιδιωτῶν ἐμελλε νὰ διαρκέσῃ δύο μῆνας τὸ πολὺ. Θὰ ἐπέστρεφαν ἐγκαίρως διὰ τὴν ἐναρξίν τῶν μαθημάτων τῶν Ὀκτωβρίου, — καὶ εἰς αὐτὸ δὲν θὰ εἶχαν καμμίαν ἀντίρρησην οὔτε αἱ οἰκογένειαι τῶν οὔτε τὸ προσωπικὸν τῆς σχολῆς.

Ἀφοῦ λοιπὸν αἱ διακοπαὶ μόνον δύο μῆνας διαρκούν, βεβαίως δὲν ἐπρόκειτο νὰ ταξιδεύσουν εἰς μακρυνὰς χώρας. Δι' αὐτὸ οἱ φρονιμώτεροι ἀπέφευγαν νὰ ταξιδεύσουν μετὰ τὴν φαντασίαν τῶν εἰς τὰς στέπας τῆς Σιηθρίας, τὰς ἐρήμους τῆς Κεντρικῆς Ἀσίας, τὰς δάση τῆς Ἀφρικῆς ἢ τὰς πάμπας τῆς Ἀμερικῆς. Χωρὶς ν' ἀπομακρυνθῶν ἀπὸ τὸ παλαιὸν ἡμισφαίριον καὶ οὔτε καὶ ἀπὸ τὴν Εὐρώπην, τὶς ὥρας τόπους εἶχαν ἐξω ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν διὰ νὰ ἐπισκεφθῶν, — τὴν Γερμανίαν, τὴν Ρωσίαν, τὴν Ἑλβετίαν, τὴν Αὐστρίαν, τὴν Γαλλίαν, τὴν Ἰταλίαν, τὴν Ἰσπανίαν, τὴν Ὀλλανδίαν, τὴν Ἑλλάδα! Τί ἀναμνήσεις ποῦ θὰ εἶχαν νὰ σημειώσουν εἰς τὸ ὁδοιπορικὸν τῶν ἡμερολογίων, καὶ τί ποιητικὰ ἀγνώστων ἐντυπώσεων, αὐτοὶ οἱ νεαροὶ Ἀντιλιανοί, ποῦ ἦσαν παιδάκια οἱ περισσότεροι ὅταν διέπλευσαν τὸν Ἀτλαντικὸν διὰ νὰ ἐλθουν ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴν εἰς τὴν Εὐρώπην! Καὶ ἂν ἀλόγη θὰ περιωρίζετο εἰς τὰ κράτη τὰ κείμενα πλησίον τῆς Ἀγγλίας, εὐνόητον εἶνε πόσον τὸ ταξιδιόν αὐτὸ ἐξήγειρε τὴν ἀνυπομονήν των καὶ τὴν περιέργειάν των.

Τέλος, ἀφοῦ τὸ τηλεγράφημα δὲν ἐφασεν οὔτε τὴν ἡμέραν ἐκείνην οὔτε τὰς ἐπομένας, ὁ διευθυντὴς συνεπέρανεν ὅτι θὰ ἐλάμβανεν ἀπάντησιν εἰς τὸ ἰδικόν του τηλεγράφημα δι' ἐπιστολῆς ἀποσταλείσης ἀπὸ τὴν Βαρβάδος πρὸς τὸν κ. Ἰουλιανὸν Ἀρδαγ, διευθυντὴν τῆς Ἀντιλιανῆς Σχολῆς, — 314, ὁδὸς Ὁξφόρδης, εἰς Λονδίον, — Ἠνωμένον Βασιλεῖον, Μεγάλῃν Βρετανίαν.

Καὶ τώρα, ὡς ἐξηγήσωμεν δι' ὀλίγων διατ' ἐπ' ἀνάμνησιν ἀπὸ τὴν θύραν τοῦ ἐκπαιδευτηρίου ὑπῆρχον αἱ λέξεις «Ἀντιλιανὴ Σχολή» (Antilian School). Ἡ λέξις «Ἀντιλιανή», μὴν ἀμφιβάλλετε, εἶχεν ἐπινοηθῇ ἐπιτηδῆς. Εἰς τὴν ὀνοματολογίαν τῆς ἀγγλικῆς γεωγραφίας, αἱ Ἀντιλλαι καλοῦνται Caribbe Islands (νῆσοι τῶν Καριβίων). Εἰς τοὺς χάρτας τοῦ Ἠνωμένου Βασιλείου, ὡς καὶ εἰς τοὺς χάρτας τῆς Ἀμερικῆς, δὲν σημειοῦνται μετὰ ἄλλο ὄνομα. Ἀλλὰ τὸ ὄνομα αὐτὸ ἐνθυμίζει μετὰ τρόπον πολὺ δυσάρεστον τοὺς θηριώδεις ἰθαγενεῖς τοῦ ἀρχιπελάγους, τὰς σκηνὰς τῶν σφαγῶν καὶ τῆς ἀνθρωποφαγίας, αἵτινες ἡρῆμωσαν τὰς Δυτικὰς Ἰνδίας. Ποῖος,

βλέπων εἰς τὸ πρόγραμμα καὶ τὰς ἀγγελίας τοῦ ἐκπαιδευτηρίου αὐτὸν τὸν φρικτὴν τίτλον: «Σχολὴ τῶν Καραϊβων», δὲν θὰ ἐσκέπτετο ὅτι ἐδιδάσκετο ἐκεῖ μέσα ἡ τέχνη τοῦ ἀλληλοσκοτωμοῦ καὶ ἡ μαγειρική τοῦ ἀνθρώπινου κρέατος;... Δι' αὐτὸ ὁ τίτλος «Ἀντιλιανὴ Σχολή» ἐκρίθη καταλληλότερος διὰ τοὺς νεαροὺς μαθητάς, οἱ ὅποιοι ἤρχοντο ἀπὸ τὰς Ἀντιλλῶν διὰ νὰ λάβουν ἀνατροφὴν ἐντελῶς εὐρωπαϊκὴν.

Λοιπόν, ἀρῶ δὲν ἤρχετο τηλεγράφημα, ἐπρεπε νὰ περιμένουν τὸ γράμμα.—ἐκτὸς ἂν ὁ διαγωνισμὸς αὐτός, μὲ τὸ ταξίδι ὡς ἐπαθλὸν, ἀπεδεικνύετο πῶς ἦτο φάρσα τοῦ χειρίστου εἵδους. Ἄλλα ὅχι! εἶχεν ἀνταλλάξῃ ἀρκετὰς ἐπιστολάς ἕως τότε ἡ κυρία Σέυμουρ καὶ ὁ κ. Ἀρδαγ. Ἡ γενναῖος αὐτὴ κυρία δὲν ἦτο φανταστικὸν ὄν ἐμενεν εἰς τὴν νῆτον Βαρβάδος, τὴν ἐγνώριζαν ἐκεῖ ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν, καὶ ἐθεωρεῖτο ὡς πλουσιωτάτη γαιοκτήμων.

Ἐπρεπε νὰ ἐπομένως νὰ κάμουν ἀρκετὰ καλὴν προμήθειαν ἀπὸ ὑπομονῆς, καὶ νὰ κάμουν καρετὴ καθεὶ πρῶτ' καὶ κάθε βράδυ τὴν ὥραν ποῦ ἤρχετο τὸ ταχυδρομεῖον τοῦ ἐξωτερικοῦ. Περιττὸν νὰ εἰπωμεν ὅτι οἱ ἐννέα μὲς ἀριστεῖς ἐπὶ γαίαν κ' ἐστεκαν σκοποὶ εἰς τὰ πρὸς τὴν ὁδὸν Ὁξφόρδης παράθυρα, περιμένοντες νὰ ἰδοῦν τὸν ταχυδρομικὸν διανομέα τῆς συνοικίας. Μόλις ἐφαίνετο μικρὸν ἢ κόκκινον στολὴν του, —καὶ ὡς γνωστὸν τὸ κόκκινον χρῶμα εἶνε ὅρατον ἀπὸ μεγάλης ἀποστάσεως, —οἱ ἐνδιαφερόμενοι κατέβαιναν τέσσερα-τέσσερα τὰ σκαλοπάτια, ἐπερνοῦσαν τρέχοντες τὴν αὐλὴν, ἐβγαίναν εἰς τὴν ἐξώθυραν, ἐρώναζαν τὸν διανομέα, τὸν ἐσάστιζαν μὲ τὸς ἐρωτήσεις των, καὶ ὀλίγον νὰ τοὺς εἶδες θάρρος, θὰ τοὺς ἔκαμναν κόσκινο τὸν σάκκον του.

Ὅχι! καμμὶ ἐπιστολὴ ἀπὸ τὰς Ἀντιλλῶν, καμμὶ! Δὲν ἐπρεπε λοιπὸν νὰ στείλουν δευτέρον τηλεγράφημα πρὸς τὴν κυρίαν Κῆτλεν Σέυμουρ, διὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι τὸ πρῶτον ἐφθασεν εἰς τὸν πρὸς ὃν ὅρον, καὶ νὰ τὴν παρακαλέσουν νὰ τηλεγραφήσῃ τὴν ἀπάντησίν της;

Καὶ τότε, εἰς ἐκείνας τὰς ζωηρὰς φαντασίας ἐγεννῶντο ἀπειροὶ φόβοι, ἐνῶ ἐπροσπαθοῦσαν νὰ ἐξηγήσουν τὴν ἀνεξηγήτην ἀργοπορίαν. Μήπως τὸ ἀτμῶδες πλοῖον ποῦ κάμνει τὴν ταχυδρομικὴν ὑπηρεσίαν μεταξὺ Ἀντιλλῶν καὶ Ἀγγλίας ἐπαθε τίποτε ἀπὸ καμμίαν κακοκαιρίαν;... Μήπως ἐχάθη συνεπείᾳ συγκρούσεως; Μήπως ἐξώκειλεν εἰς τίποτε ἄγνωστα ρηχά; Μήπως ἡ Βαρβάδος ἐξηφανίσθη ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς συνεπείᾳ σεισμοῦ; Καὶ γίνονται τὸσον τρομεροὶ σεισμοὶ εἰς τὰς Δυτικὰς Ἰνδίας!... Μήπως ἡ γενναῖος

κυρία ἐχάθη εἰς κανένα ἀπὸ τοὺς κατακλυσμούς ἐκείνους ποῦ γίνονται ἐκεῖ τὸσον συχνά;... Μήπως ἡ Γαλλία, ἡ Ὁλλανδία, ἡ Δανία, ἡ Σουηδία, τὸ Ἡνωμένον Βασίλειον, ἔχασαν ἐξαφνὰ τὰ ὠριότερα στολίδι τῶν ἀμερικανικῶν κτήσεων των;...

—Ὅχι, ὅχι, ἐπανελάμβανεν ὁ κ. Ἀρδαγ, ἂν ἐγίνετο τέτοια καταστροφὴ, θὰ τὴν ἐμνημόνευον!... Αἱ ἐφημερίδες θὰ ἔγραφον ὅλας τὰς λεπτομερείας.

—Αὐτὸ εἶνε! ἀπεκρίνετο ὁ Τωνῆς Ρενώ. Ἄν τὰ ὑπερωκεανίαι ἀτμόπλοια ἐπαιρναν μαζί τῶν ταχυδρομικῶν περὶ στερὰς, ὁ κόσμος θὰ ἤξευρεν ἂν τὸ ταξίδι των πηγαίη πάντοτε καλὰ.

Ποιὸ ὁρῶ! Ἀλλὰ ἡ ὑπηρεσία των περισσεύοντων δὲν εἶχεν ἀλόγη τεθῇ εἰς ἐνέργειαν κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, πρὸς μεγάλην θλίψιν τῶν οἰκοτρῶων τῆς Ἀντιλιανῆς Σχολῆς. Ἐν τούτοις, αὐτὴ ἡ κατάστασις τῶν πραγμάτων δὲν ἦτο δυνατόν νὰ διαρκέσῃ. Οἱ καθηγηταὶ δὲν κατῴρθον νὰ καθυστεροῦν τὰ πνεύματα. Κανεῖς δὲν εἶχε τὸν νῦν τοῦ οὔτε εἰς τὴν μελέτην οὔτε εἰς τὸ μάθημα. Ὅχι! μόνον οἱ ἀριστεύσαντες εἰς τὸν διαγωνισμὸν, ἀλλὰ καὶ οἱ συμμαθηταὶ των κάθε ἄλλο ἐσκέπτοντο ἐκτὸς ἀπὸ τὰ βιβλία των.

Θὰ συμφωνήσετε βεβαίως ὅτι ὅλοι ἐκείνοι αἱ ὑποθέσεις ἦσαν πολὺ ὑπερβολικαί. Ἄν ἐπὶ τῶν ἐκείνων μάλιστα διὰ τὸν κ. Ἀρδαγ, αὐτὸς δὲν ἤσθάνετο καμμίαν ἀνησυχίαν. Δὲν ἦτο τάχα φυσικὸν νὰ μὴν ἀπαντήσῃ ἡ κυρία Κῆτλεν Σέυμουρ μὲ τηλεγράφημα, τὸ ὁποῖον δὲν θὰ ἦτο ἀρκετὰ σαφές; Μόνον ἡ ἐπιστολή, καὶ μάλιστα ἐπιστολὴ ἐκτενής, ἦτο δυνατόν νὰ περιλάβῃ τὰς ὁδηγίας μὲ τὰς ὁποίας ἐπρεπε νὰ συμμορφωθῶν, νὰ γνωστοποιήσῃ τί εἶδους θὰ ἦτο τὸ ταξίδι, ὑπὸ ποίους ὁρους θὰ ἐγίνετο, ποίαν ἐποχὴν ἐπρεπε ν' ἀρχίσῃ, πόσον καιρὸν νὰ διαρκέσῃ, πῶς θὰ ἐπληρύνοντο τὰ ἐξοδά του, εἰς τί ποσὸν ἀνῆρχοντο τὰ χρηματικὰ βραβεῖα τὰ ὁποῖα οὕτω θὰ ἐτίθεντο εἰς τὴν διάθεσιν τῶν ἐννέα βραβευθέντων. Αἱ ἐξηγήσεις αὗται εἶχον ἀνάγκην τοῦλάχιστον ἀπὸ δύο ἢ τρεῖς σελίδας ἐπιστολῆς, καὶ ἦτο ἀδύνατον νὰ διατυπωθῶν μὲ τὴν λακωνικὴν φρασολογίαν τοῦ ὑπερωκεανίου τηλεγραφήματος.

Ἀλλὰ ὅλοι αὗται αἱ ὁρθαὶ παρατηρήσεις ἔμεναν ἄνευ ἀποτελέσματος, καὶ ἡ ἐξάφνης δὲν κατηνύαζον. Ἐκτὸς τούτου οἱ ἄλλοι οἰκδοροφῶν, ὅσοι δὲν εἶχαν τίποτε νὰ ὠφεληθῶν καὶ ν' ἀπολαύσουν ἀπὸ τὸν διαγωνισμὸν, φθονοῦντες ὅπως δὴ ποτε τὴν ἐπιτυχίαν των συμμαθητῶν των, ἤρχισαν νὰ κάμνουν ἀστεῖα εἰς βάρος των, —νὰ τοὺς «κροῖδεύουν», μὲ μίαν λέξιν. —Καλέ, τοὺς ἐπερίπαξαν τοὺς καίμενους, καὶ τοὺς ἐβάλαν

ἄδικα νὰ διαγωνισθῶν! Αὐτὸς ὁ Μαικῆνας μὲ τὰ φουστάνια, ποῦ τὸν ἔλεγον Κῆτλεν Σέυμουρ, οὔτε ὑπῆρχε καὶ εἰς τὸν κόσμον!... Καὶ ὁ διαγωνισμὸς, ἦτο καὶ αὐτὸς μία ἀπὸ ἐκείνες τὰς περιφρημαστικὰς ἀμερικανικὰς φάρσας!

Ἐπὶ τέλους ὁ κ. Ἀρδαγ ἔλαβε τὴν ἐξῆς ὁριστικὴν ἀπόφασιν: νὰ περιμένῃ νὰ φθάσῃ εἰς Λίβερπουλ τὸ πρῶτον ἀτμόπλοιον τὸ ὁποῖον ἔφερε τὸ ταχυδρομεῖον τῶν Ἀντιλλῶν καὶ ἐμελλε νὰ καταπλεύσῃ τὴν 23 τρέχοντος. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἂν δὲν εἶχε γράμμα τῆς κυρίας Σέυμουρ, ἐσκόπευε νὰ τὴν στείλῃ δευτέρον τηλεγράφημα.

Δὲν παρουσιάσθη ἀνάγκη νὰ το στείλῃ. Τὴν 23, μὲ τὸ ἀπογευματινὸν ταχυδρομεῖον, ἦλθε μία ἐπιστολὴ φέρουσα τὴν σφραγίδα τοῦ ταχυδρομείου τῆς Βαρβάδος. Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἦτο γραμμένη ἰδιοχείρως ὑπὸ τῆς κυρίας Κῆτλεν Σέυμουρ, καὶ ἀνήγγελλεν—αὐτὸ ποῦ κυρίως ἦθελαν νὰ μάθουν,—ὅτι τὸ ταξίδι των βραβευθέντων ἦτο διὰ τὰς Ἀντιλλῶν.

(Ἐπεται συνέχεια.) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΚΑΝΕΙΣ

Ποῖος νᾶνε αὐτὸς ὁ «Κύριος Κανεῖς»; —Χθές, σὺν καθήσασαι νὰ πιούμε τσάι, Μπράμινδσὺν τὸν ἕνα φλυτζάνι σπᾶει Καὶ βρέχει τὸ φουστάνι τῆς Φανῆς, Ὁ σκανδαλιάρης «Κύριος Κανεῖς».

Κ' ὕστερα ἐτοίμησε τὴν ἀσπρὴ γάτα, Ἐσπασε καὶ δὺο-τρία καλὰ πιάτα. Ἐζούλιε τοῦ Γιάνκου τὸ καπέλλο, Κ' ἐξέσχισε τῆς Ἑλλης μὰς τὸ βέλε, Κ' ἐμούγγριζε φρικτὰ σὰν Ἐρινύς, Ὁ πεισματάρης «Κύριος Κανεῖς».

Ἐχει, θαρρῶ, κακὴν ἀνατροφή. Γιατί ἔβαλε μὲς τὸν καφέ μου ἄλατι, Καί μου ἔμπηξε καρφίτσες στὸ κρεβ- [βάτι] Καὶ στὸ σκαμνὶ τοῦ Μπέμπε ἕνα καρφί. Κ' ὕστερα τὸν ρωτοῦσε: «ποῦ πονεῖς;» Ὁ κατεργάρης «Κύριος Κανεῖς».

Ποῖος νᾶνε; —Μπᾶ! κανεῖς μὰς δὲν τὸν [ἐρεῖ], Κανεῖς μὰς δὲν τὸν εἶδε πούθενά... Μὰ αὐτὸς τὰ παιχνιδάκια μὰς χαλνᾷ, Κ' ἐσπασε καὶ τῆς πλύσης τὸ πανέρι.— Δὲν εἶνε, φαίνεται, καθόλου εὐγενὴς Αὐτὸς ὁ μάγκας «Κύριος Κανεῖς»!

—Δὲν τὸν γνωρίζομε!—ὀρκιζόμαστε. Μὰ ἡ μητερούλα μὰς χαμογελᾷ, Καὶ λέγει πῶς τὸν ξέρομε καλὰ Καὶ πῶς δὲν πρέπει νὰ κρυδῶμαστε Καὶ ψέμματα νὰ λέμε στοὺς γονεῖς, Γιατ' εἴμαστε ὅλοι ἐμεῖς ὁ «Κύριος [Κανεῖς]».

ΜΙΜΗΣ ΙΣΜΗΝΟΣ



[ΔΙΗΓΗΜΑ ΔΙΑ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΤΑ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.
Η ΧΡΥΣΗ ΣΚΑΛΑ

Ἦτο μῆνας Αὐγούστου καὶ ἔκαμνε πολὺ ζέστη, ὅταν ἡ Σιδύλλα ἐπῆγε καὶ ἐκάθητο στὴ μεγάλη πολυθρόνα, κάτω ἀπὸ τὸ ἀγαπημένον τῆς δένδρον. Ὁ πατέρας τῆς τὴν εἶχε πάρῃ μαζί του εἰς τὴν ἑκτακτὸν ἀποστολὴν, εἰς τὴν ὁποίαν τὸν εἶχε στείλῃ ἡ Ἀγγλικὴ Κυβέρνησις, εἰς τὴν Περσίαν. Ἡ ἀποστολὴ αὕτη ἐπλησίαζε νὰ τελειώσῃ, καὶ ἡ Σιδύλλα ἦτον ὅλη χαρὰ ποῦ θὰ ἐγύριζεν εἰς τὴν γλυκεῖα τῆς πατρίδας, τὴν Ἀγγλίαν.

Ἡ Σιδύλλα ἦτο ὀκτὼ ἐτῶν, μὲ ξανθὰ μαλλάκια καὶ μὲ μάτια καταγάλανα, ὡς τὸν οὐρανὸν ποῦ τὴν ἐσκέπαζε. Καὶ ἐνῶ ἐσπλουγγίζετο πῶς καλλιτέρας νὰ παίξῃ καὶ νὰ διασκεδάσῃ, ὁ μικρὸς τῆς φίλος, ὁ «Λοχίας Πυρροῦ-λίδης», ἐφτερούγισεν ἐμπρὸς τῆς καὶ ἐστάθη ὀρθὸς στὸ χῶμα, σὰν νὰ εἶχε πῆσῃ ἀπὸ τὸν οὐρανόν. Ὁ φίλος αὐτὸς ἦτον ἕνας πολὺ κατεργάρης κύριος πυρρούλης, μὲ κομμένη τὴν οὐρίτσα του, καὶ μὲ πόδια «χωρὶς νρέας καθ' ὅλου στὲς γαμπίτσες του», —ὅπως ἔλεγε ἡ Σιδύλλα ἀπὸ μέσα τῆς, ἐνῶ αὐτὸς ἐχοροπηδοῦσε ἐμπρὸς τῆς, καὶ ἐταίμπε-λογουσε τὰ ψίχουλά ποῦ εἶχε μολέψῃ ἢ φιληνᾶτα τοῦ ἀπὸ τὸ τραπέζι καὶ τοῦ τα ἐπετοῦσε.

Ἦτο πολὺ εὐμορφὸ τὸ σύμπλεγμα μέσα εἰς τὸν παλαιὸν καὶ ἀπειροῖστον, ἀλλὰ ἡλιοφλοισμένον κήπον. Ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος ἐστέκετο τὸ ἀρχαῖον ἡλικὸν ὠρολόγιον ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τὸ ἀναβρυτήριον ποῦ ἐπετοῦσεν ὑψηλὰ τὸ νερὸ καὶ εἶχε καὶ χρυσόψαχα ποῦ ἐκόλυμποῦσαν ἥτυχα-ἥσυχα μέσα στὴ στέρνα του. Χονδρὰ καὶ μεγάλα δένδρα, καὶ σπάνια λουλούδια ἦσαν ὁλόγυρα. Ἦσαν ἀκόμα καὶ μὴ σείρα ὀλκάκιρη ἀπὸ τὰ γνωστὰ μεγαλοπρεπέστατα λουλούδια ποῦ λέγονται «ἡλιοῖ», καὶ ἐστέκοντο ὑψηλὰ-ὑψηλὰ, καὶ ἐκαμάρωναν σὰν μεγάλες κυρίες μὲ μεγάλα καπέλλα, ἐκεῖ κάτω, κοντὰ στὸν φράκτῃ τοῦ κήπου.

Δὲν ἦτο ὅμως στὲς ὠμορφίες τοῦ ὁ παλαιὸς κήπος· χωρὶς νὰ το θέλῃ καὶ αὐτὸς, ἐφαίνετο σὰν νὰ ἐγρύνιαζε. Τὸν ἔκαιε καὶ τὸν ἐψήνε ὁ ἥλιος, ἐνῶ αὐτὸς ἤθελε νὰ πῇ νερό. Τὸ χῶμά του ἦτο ξεροσκαμμένο ἀπὸ τὴν πολλὴν τὴν δίψα. Αἱ φούξιες ἔγερναν σὰν κουρασμένες. Τὰ τριαντάφυλλα ἐκύτταζαν κάτω περὶλυπα ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ ἀγκάθια των, ποῦ τα ἐφύλαγαν σὰν στρατιῶτες μὲ ξιφολόγους. Ὡς καὶ αὐτὰ τὰ δακτυλολού-λουδα εἶχαν κίτρινη καὶ μακραιμένη τὴν ὄψιν των. Καὶ τὰ δένδρα ἐστέκοντο ἀκίνητα, καὶ ἐπερίμεναν ὑπομονητικὰ τὴν βροχὴν, καὶ ἔλεγον ἀπὸ μέσα των: —Θὰ ἔλθῃ βέβαια ἡ βροχὴ, ἀφοῦ πάντοτε ἔρχεται!

Καὶ μονάχα τὸ ἀναβρυτήριον ἀνακάτο-νε τὸ γελαστὸ φλοῖσισμα τοῦ μὲ τὸν νυσταγμένον βόμβον τῶν μελισσῶν ποῦ ἐταίμπευσαν τὰ ἄνθη, καὶ μὲ τὸ φαιδρὸν τραγοῦδι ἐνδὲς κορυδαλοῦ ποῦ ἐφτερούγιζεν ὑψηλὰ.

Ὁ κύριος «Λοχίας» δὲν ἦτο, φαίνεται, πολὺ δευ-γενής. Διότι, ἅμα ἐτελείωσε τὸ φαγητόν του, ἔδω-σε μιά, καὶ ἐπέ-ταξε. Εἶδες ἐκεῖ, ἀνατροφή!

Αἱ πεταλούδες ὅμως ἔκαμναν συντροφιά τῆς Σιδύλλας καὶ αὐτὴ τὰς ἐκύ-ταζε προσεκτικὰ καθὼς ἐπετοῦσαν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ μὲ τὸ ἐλαφρὸ καὶ γοργὸ πέταγμα των.

—Πόσο χα-ρούμενες φαίνε-σθε! εἶπε. Μὰ τί τρελλές ποῦ

εἶσθε, νὰ πετᾶτε στὸν ἥλιο μὲ τόση ζέ-στη. Ἄν ἤμουν ἐγὼ σὰν ἐσὰς, θὰ ἐπε-ταλούδιζα καὶ θὰ πῆγαίνα στὴν ἄλλη ἄκρῃ τοῦ κήπου, νὰ χωθῶ μέσα στὰ λουλούδια...

Ἀλλὰ, αὐτὴν τὴν στιγμήν, τὰ μά-τις τῆς Σιδύλλας ἐπῆσαν ἐπάνω σὲ μιά ἄτακτῃ ἀκτῖνα τοῦ ἡλίου, ποῦ εἶχε τρυ-πώσῃ μέσα ἀπὸ τὰ πυκνὰ φύλλα καὶ τὰ κλαδιά τοῦ δένδρου, καὶ σιγὰ-σιγὰ ἐπλησίαζε κοντὰ στὰ πόδια τῆς. Ἐνῶ τὴν ἐδίεπε μὲ περιέργειαν ἀπὸ ἐπάνω ἕως κάτω, εἶδεν ἐξαφνὰ πῶς αὕτη ἡ ἀκτῖνα ἦτο μὴν κρεμαστὴ χρυσὴ σκάλα, καὶ πῶς ἐπάνω σ' αὐτὴ τὴ σκάλα ἀνε-δοκατέβαιναν καὶ ἐχόρευαν κατὰ μι-κροῦλες νεράιδες μὲ χρυσὰ φουστάνια, καὶ κατὰ μικροὶ ἵπποδοι μὲ χρυσὰ ἄρ-ματα, μὰ τὸσον μικροὶ ποῦ ἐφαίνοντο σὰν σκόνῃ. Ἐκαμναν τοῦμπες πολὺ νόστι-μες ἐμπρὸς τῆς καὶ τὴν ἐκαλοῦσαν μὲ τὰ χερᾶκια των νὰ ὑπάγῃ καὶ αὐτὴ μα-ζί τους.

Ἐτρεῖξεν, ἀμέσως, ἡ Σιδύλλα, ὅλη χαρὰ καὶ γέλια. Καὶ στὴ στιγμήν εὐ-ρέθη περικυκλωμένη ἀπὸ τὰ εὐμορφα ἀνθρωπάκια, ποῦ ἐφλυαροῦσαν καὶ ἐτρα-γοδοῦσαν σὰν πουλάκια.

—Τί εἶνε ὅλοι αὐτοί; ἠρώτησε τὸν μι-κρὸν ἵπποδον ποῦ τὴν ἐπῆρε ἀπὸ τὸ χέρι.

—Ἐἴμαστε τὰ Ἡλιακὰ Φάσματα.

—Καὶ ἀπὸ τί εἶσθε καμωμένοι;

—Ἀπὸ τί εἴμαστε καμωμένοι; Ἀπὸ

σκόνῃ, φυσικά. Ἀτομα κοινὰ τοῦ, ὅπως εἶσαι καὶ σύ.

—Γι' αὐτὸ καὶ ἐγὼ σὰς ἐπῆρα γιὰ

σκόνῃ προτή-τερα! ἀπε-κρίθη ἡ Σι-δύλλα μὲ θρι-αμβευτικὸν τόνον. Καὶ ἐσένα πῶς σε λένε;

—Ἐγὼ λέγομαι Αὐ-γερινὸς Ἀ-ποσπερίτης.

—Μπᾶ! τί περίεργο ὄνομα! Καὶ γιὰτί σε λέ-νε ἐτσι.

—Γιατί ἔχω μιά ὠ-ραία λάμπα κρεμασμένη στὸν οὐρανόν, καὶ τότε τὴν ἀνάβω τὴν αὐγὴν, καὶ τότε τὸ βράδυ-βράδυ.

—Καὶ γιὰτί;

—Διότι αὕτη εἶνε ἡ ἐργασία μου, καὶ δὲν εἰμ-πορῶ νὰ κάμω ἄλλοιως...

Ἐρχεσαι ἐπάνω;

—Ἦθελα πολὺ νὰρ-θῶ μαζί σας, ἀλλὰ δὲν βλέπω ποῦ πᾶμε, εἶπεν ἡ



«Εὐρέθη περικυκλωμένη.» (Σελ. 5.)

Σιδύλλα κ' ἐσκέπασε με τὸ χεράκι της τὰ μάτια της, ποὺ εἶχαν θαμπώσει ἀπὸ τὸ πολὺ φῶς.

— «ὦ! ἔλα μαζί μου, καὶ θά σου δείξω ἐγὼ τὸ δρόμο, εἶπεν ὁ εὐγενὴς καὶ ὑποχρεωτικὸς ἱπποτάκος. Δὲν εἴμπορῶ ὅμως νὰ σε πάγω πάρα-πέρα ἀπὸ τὴν μεγάλη πόρτα. Δέχεσαι ἔτσι;

— Ναι, καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ, εἶπεν ἡ Σιδύλλα χωρὶς νὰ συλλογισθῇ πολὺ ἂν ἦτο πρόνιμον αὐτὸ ποὺ ἔκαμνε.

Ἀρχισαν λοιπὸν νὰ περνοῦν ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ πλῆθος καὶ ν' ἀνεδβαίνον τὴν κρεμαστὴ σκάλα, — καὶ τὴν ἀνέβαιναν γρήγορα-γρήγορα, σὰν νὰ ἐγλυστρεῦσαν, κ' ἐπήγαιναν ὑψηλά, ὑψηλά, ὅλο καὶ ὑψηλότερα.

Ὁ ἱππότης ἐκρατοῦσε σφιγτὰ ἀπὸ τὸ χερί τὴν δεσποινίδα μας, καὶ της ἔλεγε κάπου-κάπου.

— Ἔχουμε κι' ἄλλο δρόμο ἀκόμα ν' ἀνεβοῦμε...

Καὶ ὅλο ἀνέβαιναν ὑψηλότερα.

[Ἡμεῖς συνέχισα] ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΑΝΗΣ

[Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν τῆς Κας Μ. Σπίλμαν]

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΣΗΜΑ

Ἀγαπητοί μου,



Κοριζα Συλλόγου Σωματεία, Ὁμίλους, Ἐταιρείας, Συνδέσμους κτλ.

κτλ. τὰ μέλη τῶν ὁποίων φέρουν, πρὸς διάκρισιν καὶ πρὸς ἀναγνώρισιν, ἰδιαιτέρον

Σῆμα. Ἀλλὰ Περιοδικὸν κανὲν. Οὐτε εἰς τὴν Ἑλλάδα οὔτε εἰς τὸν ἄλλον κόσμον. Ἡ Διάπλάσις μας

εἴμπορεῖ νὰ καυχᾶται, ὅτι

πρώτη εἰσάγει αὐτὴν τὴν καινοτομίαν, καὶ μαζί της τὸ Ἄσμα Νηρηίδος, δηλαδὴ ἡ συνδρομήτρια ἡ ὁποία πρῶτη τὴν ἐφάντασθη καὶ τὴν ἐπρότεινεν εἰς τὸ φύλλον τῆς 28ης Σεπτεμβρίου 1902, — (ὁ Ἀναγνώστης λέγει, ὅτι αὐτὴ ἡ χρονολογία εἶνε σημεῖον τιμῆς), — καὶ μαζί της ἀκόμη ὅλοι ὅσοι ἐπέδοκίμασαν με τὸσον ἐνθουσιασμὸν τὴν πρότασιν κ' ἔκαμαν τὴν Διάπλασιν νὰ τὴν πραγματοποιήσῃ, ἀλλὰ προπάντων ὅλοι ὅσοι ἐσπευσαν νὰ παραγγείλουν τὸ Σῆμα μόλις ἀνηγγέλθη, διὰ νὰ το ἀποκτήσουν καὶ νὰ το φορέσουν ἐκ τῶν πρώτων!

Ἡ καινοτομία δὲν εἶνε ἀπλῶς καὶ μόνον ὥραία· εἶνε καὶ ἀναγκασιότατη. Δι' αὐτὸ πιστεύω, ὅτι θὰ ἐπιτύχῃ πολὺ. Δὲν θὰ παρέλθῃ δηλαδὴ πολλὰ καιρὸς, ποὺ τὸ Σῆμα θὰ γενικευθῇ, καὶ κάθε συνδρομητὴς τῆς Διαπλάσεως θὰ το θεωρῇ

ἀπαραίτητον καὶ ἀναπόσπαστον. Οἱ συνεδρομηταὶ τῆς Διαπλάσεως δὲν εἶνε ὅπως οἱ συνεδρομηταὶ ἄλλων περιοδικῶν. Οἱ περὶ τὴν Διάπλασιν εἶνε στενότερα συνδεδεμένοι, συνηνωμένοι εἰς μίαν μεγάλην οἰκογένειαν, εἰς μίαν πολυμελῆ Ἀδελφότητα. Ἀποτελοῦν καὶ αὐτοὶ οὕτως εἰπεῖν ἓνα Σύλλογον, ὅχι ὑπὸ Πρόεδρον, ἀλλ' ὑπὸ Μητέρα, — τὴν Διάπλασιν. Τοῦς κυβερνᾷ ὁ γραπτὸς νόμος, ὁ ὁποῖος δημοσιεύεται κατ' ἔτος ὑπὸ τὸν τίτλον «Ὁδηγὸς τοῦ Συνδρομητοῦ», ἀλλὰ πολὺ καλλίτερα τοὺς κυβερνᾷ καὶ τοὺς συγκρατεῖ ἀδελφωμένους ἓνας ἄλλος, ἄγραφος νόμος: ἡ κοινὴ ἀγάπη, ἡ κοινὴ λατρεῖα πρὸς τὴν ἀπαράμιλλον Μητέρα. Αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ ἀγάπη, εἰς τὴν ὁποίαν ὀφείλουν μέγα μέρος τῆς ἡθικῆς των βελτιώσεως, τοὺς ἐμπνέει καὶ τὴν πρὸς ἀλλήλους ἀγάπην. Ἀγαπῶνται ὡς ἀδελφοί! καὶ ἀγαπῶνται χωρὶς νὰ γνωρίζονται προσωπικῶς, χωρὶς κανὲν νὰ ἤξεύρουν ὁ ἓνας τὸ ὄνομα τοῦ ἄλλου. Κ' ἐπικοινωνοῦν πνευματικῶς, καὶ συνδέονται διὰ φιλίας, καὶ ἀνταλλάσσουν τὰς ἰδέας των διὰ τῶν Μικρῶν Μυστικῶν, κ' ἐξακολουθοῦν πολλάκις τὴν ἀνταλλαγὴν αὐτὴν δι' ἀλληλογραφίας. Ἀλλὰ καὶ τοῦτο ὅταν δὲν συμβαίνει, — διότι ὀλίγοι σχετικῶς ἀλληλογραφοῦν μεταξὺ των, — μήπως δὲν γνωρίζονται κάλλιστα καὶ δὲν ἐπικοινωνοῦν διὰ τῶν Διχαλωνισμῶν, διὰ τῶν Ἀσκήσεων, καὶ προπάντων διὰ τῆς Ἀλληλογραφίας τῆς Διαπλάσεως;

Ὅταν τύχῃ νὰ συναντηθοῦν καὶ νὰ γνωρισθοῦν προσωπικῶς ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι ἐγνωρίζοντο μόνον μακρόθεν καὶ πνευματικῶς, εἶνε παρατηρητέον ὅτι γίνονται οἱ στενότεροι φίλοι! Καὶ τοιοῦτοι φίλοι ἐγίναν ἕως τῶρα ἀρκετοὶ συνεδρομηταὶ τῆς Διαπλάσεως, συναντηθέντες κατὰ τύχην καὶ προσωπικῶς, ἀφοῦ πρῶτῃ τῇ εἰς τὴν συναντήσιν πολλὰκις εἰς τὸ πνευματικὸν συνεντευκτήριον τοῦ περιοδικοῦ των.

Ἔως τώρα αἱ συναντήσεις αὐταὶ ἦσαν σπάνιαι καὶ δύσκολοι. Ὅσον πολλοὶ καὶ ἂν εἶνε οἱ συνεδρομηταὶ τῆς Διαπλάσεως, πάλιν εἶνε ὀλίγοι, σχετικῶς μετὰ τὸ πλῆθος τῶν ἄλλων. Καὶ οἱ ὀλίγοι βέβαια κρύπτονται, χάνονται μέσα εἰς τοὺς πολλούς. Συνέβη πολλὰκις νὰ ταξιθεύσῃ συνδρομητὴς τῆς Διαπλάσεως, καὶ νὰ ἐπισκεφθῇ διὰ πόρους πολυανθρώπων πόλεις, ὅπου ἦτο βέβαιος ὅτι θὰ εὑρίσκε πολλοὺς συναδέλφους του, καὶ ὅμως νὰ μὴ συναντηθῇ με κανένα! Διότι δὲν ὑπῆρχε τρόπος νὰ τοὺς γνωρίσῃ ἢ νὰ ἀναγνωρισθῇ ὑπ' αὐτῶν, ἢ διὰ τύχην, εἰς τὴν ὁποίαν ὀφείλονται πολλὰκις αἱ καλαὶ συναντήσεις, δὲν φαίνεται πάντοτε εὐμενής.

Ἐνθυμοῦμαι τὰ τεχνάσματα, εἰς τὰ ὁποῖα κατέφευγαν ἄλλοτε οἱ ταξιδευόντες συνεδρομηταί, διὰ νὰ ἀνακαλύψουν, ἢ καλλίτερα νὰ ἀνακαλυφθοῦν ἀπὸ τοὺς συναδέλφους των. Ἄλλοι ἐξήρχοντο εἰς τὸν περίπατον, κρατοῦντες πάντοτε ἓνα φυλλάδιον τῆς «Διαπλάσεως». Ἄλλοι ὄριζαν διὰ τῶν «Μικρῶν Ἀγγελικῶν» ὄραν καὶ τόπον συναντήσεως. Ἄλλοι ἐφεύρισκαν καὶ πρόχειρόν τι σημεῖον πρὸς ἀναγνώρισιν. — παραδειγματικῶς χάριν, ταινίαν κυανόλευκον εἰς τὸ ποδήλατον, ὅπως μίαν φορὰν ὁ φίλος μας Ρόδιος Δόκιμος εἰς τὴν Κηφισίαν.

Τώρα, ὅλα αὐτὰ τὰ πρόχειρα, τὰ τελεῖα καὶ τὰ δύσχερστα, ἀντικαθίσταται τὸ κομψὸν καὶ σεμνὸν Σῆμα τῆς Διαπλάσεως. Διὰ τοῦτο εἶπα, ὅτι δὲν εἶνε μόνον ὥραία, ἀλλὰ καὶ ἀναγκασιότατη ἡ καινοτομία. Τὸ φορεῖτε, ἐξέρχθε, καὶ εἰσεθίβετε! ὅτι θὰ γνωρισθῇτε καὶ θὰ γινώσκετε. Τὴν εὐκολίαν προπάντων διὰ τοὺς ταξιδευόντας κατὰ τὰς διακοπὰς καὶ ἐπιθυμοῦντας νὰ κάμουν καλὰς γνωριμίας εἰς τὸ ἀτμόσφαιρον, εἰς τὸν σιδηρόδρομον, εἰς τὰς πόλεις, τὰς ὁποίας ἐπισκέπτονται περαστικοί, εἰς τὰ λουτρά, εἰς τὰς ἐξοχὰς! Πραγματικῶς, ἀπὸ τὸν μεγαλύτερον Σύλλογον τῆς Διαπλάσεως δὲν ἔλειπε παρὰ μόνον ἓν Σῆμα πρὸς διάκρισιν καὶ ἀναγνώρισιν τῶν μελῶν, — καὶ ἰδοὺ ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ ἔλλειψις ἐπληρώθη.

Πρὸ ὀλίγου, ὁ χρυσοχὸς ἔφερεν εἰς τὸ Γραφεῖον μας τὰ πρῶτα δείγματα τῶν καρτίδων. Τί εὐμορφα ποῦ εἶνε! Κ' ἐνῶ τὰ περιεργάζομαι, συλλογίζομαι μετὰ χαρὰν, πόσα παιδία καὶ κοράσια, πόσοι ἐφηβοὶ καὶ νεανίδες θὰ στολισθοῦν μετ' ὀλίγον μετὰ τὸ κομψὸν αὐτὸ μονόγραμμα, μετὰ τὴν ὥραϊαν σφραγίδαν, ἡ ὁποία θὰ φαίνεται ἀπὸ μακρὰν καὶ θὰ λέγῃ εὐγλωττῶς: «Εἰμαι τὸ Σῆμα τῆς Διαπλάσεως! μετὰ τοῦ δικαίου ὑπερηφάνειαν. Δι' ἐμοῦ διακρίνονται τὰ μέλη τῆς μεγάλης οἰκογενείας τῆς Διαπλάσεως. Σημαίνει ἀγάπην καὶ καλοσύνην, ἐπιμέλειαν καὶ πρόδοον, εὐπείθειαν καὶ χρηστότητα, φιλοπατρίαν καὶ αὐταπάνησιν. Σφραγίζω τὸ εὐγενέστερον, τὸ ἐκλεκτότερον τμήμα τῆς Πανελληνίου Νεότητος!»

Μετὰ τὸ Σῆμα λοιπὸν κάθε συνεδρομητὴς τῆς Διαπλάσεως εἴμπορεῖ νὰ λέγῃ: «Εἰμαι καὶ φαινομενικῶς!» Ἀλλ' ἡ παρασημοφορία αὐτὴ τοῦ ἐπιβάλλει καὶ τὴν ὑποχρέωσιν νὰ εἶνε ὅσα τὸ δυνάτον καλὸς, καλλίτερος καὶ ἀπὸ πρῶτα, πρόνιμος, ἐπιμελής, πιστὸς εἰς τὸ καθήκον του, καὶ νὰ τιμᾷ πραγματικῶς τὴν οἰογένειαν τῆς Διαπλάσεως, εἰς τὴν ὁποίαν μετὰ τὴν ὑπερηφάνειαν μᾶς δείχνει ὅτι συγκαταλέγεται.

Καὶ μετὰ τὴν πεποίθησιν ὅτι ἐπιδόκιμάτετε ὁλοφύγως τὴν ἰδέαν μου, ἀγαπητοί μου παρασημοφόροι, — σὰς εὐχομαι εὐτυχὲς τὸ ἀρξάμενον ἔτος καὶ Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΧΑΪΤΑΣ Ο ΒΟΣΚΟΣ

Εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Χαίτα, τὰ ὠραῖα εἶερα τῆς νεότητος δὲν εἶχαν ἀντικατασταθῇ μετὰ τὰς σοβαρὰς ἰδέας τῆς ἡλικίας καὶ τῆς πείρας. Οἱ διηλογισμοὶ τοῦ ἦταν ἀγνοί καὶ χαρμόσυνοι, διότι ἡ ζωὴ του ἦτον ἀπλή, καὶ εἰς τὴν ψυχὴν του δὲν εἶχαν εὐρη θῆσιν ἢ δοξομανία. Ἐσηκόνετο μετὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου καὶ ἐβγαινεν ἔξω διὰ νὰ πρυσευχθῇ εἰς τὸν βωμὸν τοῦ Χαστούρ, τοῦ θεοῦ τῶν πεινιμένων. Καὶ ὁ Χαστούρ τὸν ἤκουε καὶ εὐχαριστεῖτο. Ἀποῦ ἔκαμνε αὐτὸ τὸ εὐσεβεῖς καθήκον, ὁ Χαΐτας ἐτραβοῦσε τοὺς μισθλοὺς καὶ ἀνοίγε τὴν θύραν τῆς μάνδρας, καὶ γελαστὸς — γελαστὸς ἔδωκε τὸ κοπάδι του στὸν κάμπον, καὶ συγχρόνως ἔτρωγε τὸ πρῶτόν του φαγητόν. Συνόχλα καὶ μαῦρο ψωμὶ ἔτρωγε καθὼς ἐπήγαινε, καὶ κάποτε ἐσταματοῦσε διὰ νὰ κόψῃ ἓνα δύο ἀγριοκέραια, κρύα ἀπὸ τὴν δροσὺλα τῆς αὐγῆς, ἢ νὰ πιῇ ἀπὸ τὰ νερά ποὺ κατέβαιναν ἀπὸ τὰ βουνὰ νὰ συναπαντήσουν τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ εἰς τὴν κοιλάδα καὶ νὰ πᾶνε μαζί του, — ὁ Χαΐτας δὲν ἤξευρε ποῦ.

Ὅταν ἦτο καλοκαίρι καὶ ἡ ἡμέρα μεγάλη, ἐνῶ τὰ προβάτα τοῦ ἐδοσκοῦσαν στὰ χορτάρια ποὺ οἱ θεοὶ εἶχαν κάμει πρὸς χάριν των νὰ φυτρώσουν, ἢ ἐκάθηντο μετὰ τὰ ἐμπροσθινὰ των πόδια διπλωμένα στὰ στήθη των ὑποκάτω καὶ ἔξανασσιν ἀργὰ ἀργὰ, ὅτι εἶχαν φάγῃ, ὁ Χαΐτας, μισοξελωμένος εἰς τὴν σιάν ἑνὸς δένδρου, ἢ καθισμένος εἰς ἓνα βράχον, ἐπαίξε τὸσον γλυκὰ τὴν φλογὴν του, ὥστε πολλὰς φορὲς μετὰ τὴν ἀκρὴ τοῦ ματιοῦ του ἐτύχανε νὰ βλεῖται τὰς Δρυάδας καὶ τὰς Ἀμαδρυάδας, ποὺ ἔσκυβαν ἀπ' τὴν ραχοῦλα τοῦ βουνοῦ διὰ νὰ τὸν ἀκούσουν, ἀλλὰ, ἀμὲν ἔγυριζε νὰ τὰς ἰδῇ καλὰ, ἐγίνοντο ἀμείσως ἀφαντοί. Ἀπὸ αὐτὸ ὁ βοσκὸς μὲς ἔδωκε τὸ σπουδαῖον συμπέρασμα, ὅτι ἡ εὐτυχία εἴμπορεῖ νὰ ἐλθῇ εἰς τὸν ἄνθρωπον ὅταν δὲν τὴν ζητῇ, ἀλλὰ ὅταν πηγαίνει γυρεύοντας ποτὲ τοῦ δὲν τὴν βλέπει. Διότι, ὅσοι ἀπὸ τὴν εὐνοίαν τοῦ Χαστούρ, ὁ ὁποῖος ποτὲ δὲν ἐφανερόνετο, ὁ Χαΐτας ἐλογάριαζε πολὺτιμον τὸ φιλικὸν ἐνδιαφέρον τῶν γειτόνων του, τῶν ἀθανάτων ἡμιθέων τοῦ δάσους καὶ τοῦ ποταμοῦ, ποὺ ἔφευγαν ἅμα τὸν ἔδωκεν.

Ὅταν ἐνύκτιον, ἔφερνε πίσω τὰ προβάτα τοῦ εἰς τὴν μάνδραν, ἐμάνταλονε καλὰ τὴν θύραν, κ' ἐπήγαινε εἰς τὸ σπήλαιόν του διὰ νὰ δροσιθῇ καὶ νὰ ἰδῇ ὄνειρα.

Ἔτσι ἐπερνοῦσεν ἡ ζωὴ του, καὶ ἡ μία ἡμέρα ἐμοιάζε μετὰ τὴν ἄλλην, ἐκτὸς ὅταν ἡ ἀνεμοβόλη καὶ ἡ μπόρα ἔδωκεν τὸν θυμὸν τοῦ ὠργισμένου θεοῦ. Τότε ὁ Χαΐτας ἐξάρονε μέσα στὸ σπήλαιόν του, μετὰ τὸ προσωπὸν τοῦ κρυμμένου μέσα στὰ χεῖρα του, καὶ ἐπαρκαλοῦσε αὐτὸς μόνος νὰ τιμωρῇ διὰ τὰ ἀμνηστῆματά του, καὶ ὁ κόσμος νὰ σωθῇ ἀπὸ τὴν καταιστροφήν. Κάποτε, ὅταν ἔφευγε πολλὰ ἢ βροχὴ, καὶ ἔξελιζεν ὁ ποταμός, καὶ τὸν ἔκαμνε ν' ἀναδύνῃ βιαστικῶς μετὰ τὸ κοπάδι του εἰς ὑψώματα, ἐπαρκαλοῦσε διὰ τοὺς ἀνθρώπους τῶν πόλεων ποὺ εἶχαν ἀκουστὰ πῶς ἦσαν πέραν ἀπὸ τὰ δύο γαλᾶζια βουνάκια, ποὺ ἔκλειαν τὸ στενὸν πέρασμα τῆς κοιλάδος του.

Εἶπαι πολὺ καλὸς, ὁ Χαστούρ, ἔλεγε, ποῦ μου ἔδωκες βουνὰ τόσο κοντὰ στήν κατοικίαν μου καὶ στὰ πρόβατά μου, ὥστε νὰ γλυτίνωμαι ἀπὸ τὰ θυμωμένα ποτάμια· ἀλλὰ τὸν ἄλλον κόσμον πρέπει μόνος σου νὰ τὸν γλυτώσῃς μετὰ τὸν τρόπον ποῦ ἐγὼ δὲν ξέρω, εἰδεμὴ... δὲν ἐννοῶ πλέον νὰ σε λατρεύω.

Καὶ ὁ Χαστούρ, ἐπειδὴ ἤξευρε πῶς ὁ Χαΐτας ἦτο νέος ποῦ ἐκρατοῦσε τὸν λόγον του, ἄφινε τὰς πόλεις ἀδελφεῖς κ' ἔρριχνε τὰ νερά στὴν θάλασσαν. Ἔτσι ἔξοσε ὁ βοσκὸς ἀπὸ τὸν καιρὸν ποῦ ἐνθυμεῖτο τὴν ζωὴν του. Οὕτως ἐφάνταζε τὸν κανὲν πῶς ὑπῆρχε καὶ ἄλλος τρόπος διὰ νὰ ζῇ. Ὁ ἅγιος ἐρημίτης, ὁ ὁποῖος ἔμενε εἰς τὴν ἄκρην τῆς κοιλάδος, μίαν ὥραν δρόμον μακρὰ, καὶ ἀπὸ τὸν ὁποῖον εἶχε ἀκούσῃ διὰ τὰ; μεγάλας πόλεις ὅπου ἔμεναν ἄνθρωποι — οἱ κακόμοιροι! — ποῦ δὲν εἶχαν οὔτε ἓνα πρόβατο, τίποτε δὲν τοῦ εἶχε μάθῃ διὰ τὰ περσμένα ἐκεῖνα χρόνια, ὅπως αὐτὸς, καθὼς ἐσκέπτετο, θὰ ἦτο χωρὶς ἄλλο μικρὸς καὶ ἀδύνατος πᾶν ἀρνάκι.

Μετὰ τὸ νὰ συλλογίζετο αὐτὰ τὰ μυστήρια καὶ τὰ θαύματα, καὶ ἐκείνην τὴν ἀπαιτῆσαν ἀλλαγὴν τοῦ εἰς σιωπὴν καὶ φθορὰν, ποῦ ἦτο βέβαιος ὅτι μίαν ἡμέραν θὰ ἐπάθαινε, ὅπως εἶχε ἰδῇ ὅτι συνέβη εἰς τόσα πολλὰ πρόβατα — ὅπως συνέβαινε εἰς ὅλα τὰ ζωντανὰ πράγματα, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ πουλάκια — ἐγνώρισε καὶ εἶδεν ὁ Χαΐτας πόσον θλιβερὰ ἦτον ἡ μετὰ του.

Πρέπει, εἶπε, νὰ μάθω ἀπὸ ποῦ καὶ πῶς ἦλθα ἐδῶ. Διότι πῶς εἶνε δυνατόν νὰ κάμω τὰ καθήκοντά μου, ἂν δὲν ἤξεύρω τί εἶδους εἶνε καὶ πῶς μου ἐπέβη ἡ ἡμέρα; Καὶ πῶς νὰ ζῶ εὐχαριστημένος ὅταν δὲν γνωρίζω πόσον θὰ διαρκῇ ἡ ζωὴ μου; Ἰσως, πρὶν ἐβγῇ ὁ νέος ἥλιος, ἀλλάξω κ' ἐγὼ καὶ μείνω βωβός, καὶ τότε τί θὰ γίνω τὰ πρόβατά μου; Τί θὰ γίνω κ' ἐγώ;

Ἐνῶ ἐσυλλογίζετο αὐτὰ τὰ πράγματα, ἐμελαγχόλησε. Δὲν ὁμιλοῦσε πλέον μετὰ τὰς προβάτα λόγια εἰς τὸ κοπάδι του, δὲν ἔτρεχε πρόθυμα εἰς τὸν βωμὸν τοῦ Χαστούρ. Εἰς τὸ ἀεράκι ποῦ ἐφυσᾶσε ἄκουε τὰ κρυφομιλητὰ τῶν κακῶν θεῶν.

καθὲ σύννεφο ἦτο προμήνυμα μεγάλης συμφορᾶς, καὶ τὸ σκοτάδι γεμάτο ἀπὸ φοβέρας. Ἡ φλογέρα του δὲν ἔδωκε πλέον μελωδικούς τόνους, ἀλλὰ ἀπαίσιον οὐρλιασμὸν. Δὲν ἦτο πλέον ὅσον πρῶτα ἀγρυπνός, καὶ πολλὰ ἀπὸ τὰ πρόβατά του ἔφευγαν στὰ βουνὰ καὶ ἐχάθησαν· καὶ ὅσα ἔμεναν ἀρρώστησαν καὶ ἀδυνατίσαν ἀπὸ τὴν νηστείαν, αὐτοὺς δὲν ἐπρόντιζε νὰ τοὺς εὐρὴ καλὴν βοσκήν, ἀλλὰ τὰ ἔφερνε καθημερινῶς εἰς τὸν ἴδιον τόπον ἀπὸ τὴν ἀρρώγημά του, ἐνῶ ἔσπαζε τὸ κεφάλι του νὰ εὐρὴ τί εἶνε ἡ ζωὴ καὶ ὁ θάνατος. — Περὶ ἀθανασίας, οὐτε εἶδεν εἶχε.

Μίαν ἡμέραν, ἐνῶ ἦτο βυθισμένος εἰς τὰς μαύρας καὶ σκοτεινὰς σκέψεις, εἰσέλασθον ἔξωθεν ἀπὸ τὸν βράχον ὅπου ἐκάθητο, καὶ κινῶν ἀποφασιστικώτατα τὸ δεξιὸν χεῖρ, ἀνέκραξε:

— Δὲν θὰ ξαναπαρκαλέσω πιά νὰ μου εἰποῦν οἱ θεοὶ αὐτὸ ποῦ μου ἀρνοῦνται. Ἀς ἔχουν μόνον τὸν νοῦ των νὰ μὴ με ἀδικήσουν. Ἐγὼ θὰ κάμω τὸ καθήκον μου ὅσον καλλίτερα εἴμπορῶ, καὶ ἂν κάμω λάθος, τὸ κρίμα στὸ κεφάλι των!

Ἐξῆρνα, πρὶν τελειώσῃ τὰ λόγια του, ἓνα μεγάλο φῶς τὸν ἔλουσε καὶ τὸν ἔκαμε νὰ κυττάξῃ ὑψηλὰ, διότι ἐνόμισεν ὅτι ὁ ἥλιος εἶχε φανερωθῇ μέσα ἀπὸ τὰ σύννεφα· ἀλλὰ σύννεφο δὲν ἦτο κανένα. Ἐμπρὸς τοῦ ἐστέκετο μία ὠραία προθέσις. Τόσον ὠραία ἦτο, ὥστε τὰ ἄνθη τριγύρω στὰ πόδια τῆς ἐδίπλωναν τὰ πέταλά των ἀπὸ τὴν ἀπελπισίαν καὶ ἐσκύβαν τὸ κεφάλι εἰς ἐνδειξὴν ὑποταγῆς· τόσον γλυκεῖα ἦτον ἡ ὄψις τῆς, ὥστε τὰ πουλάκια ἐζητοῦσαν νὰ πιπιλίσουν τὴν γλῶσσαν ἀπὸ τὰ μάτια τῆς καὶ αἱ ἀγριοὶ μέλισσες ἐτριγύριζαν τὰ χεῖλη τῆς. Καὶ τόση ἦτον ἡ λάμψις τῆς μορφῆς τῆς, ὥστε ὅλα τὰ πράγματα ποῦ ἦσαν πλησίον τῆς, ἐρρίχναν τὴν σκιά των ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος.

Ὁ Χαΐτας εἶχε χορηγεῖσθαι. Ἐπεσε γονατιστὸς ἐμπρὸς τῆς, καὶ ἐκείνη ἔβαλε τὸ χεῖρ τῆς ἐπάνω στὸ κεφάλι του.

— Σῆκω, τῷ εἶπε μετὰ φωνὴν μελωδικὴν σὰν ὅλα μαζί τὰ κουνουνάκια τοῦ ποιμνίου τοῦ Σῆκω, δὲν εἶμαι θὰ διὰ νὰ με προσκυνῇς· ἀλλὰ, ἂν εἶσαι ἀληθινὸς καὶ πιστὸς εἰς τὸ καθήκον σου, ἐγὼ θὰ καταικίσω μαζί σου.

Ὁ Χαΐτας ἐπίασε τὸ χεῖρ τῆς καὶ ἐσηκώθη, τραυλίζων ἐκφράσεις χαρᾶς καὶ εὐγνωμοσύνης, καὶ πινασμένοι χεῖρες ἐστάθησαν καὶ ἐχχομολοῦσαν. Ἐκεῖνος τὴν ἐκύτταξε μετὰ ἐκστασιν καὶ σεβασμὸν. Καὶ εἶπε:

— Σὲ παρακαλῶ, ὠραία μου κοπέλα, πές μου τὸ ὄνομά σου, καὶ πῶς καὶ γιὰ τί ἦλθες ἐδῶ;

Ἀμέσως ἐκείνη ἔβαλε τὸ δάκτυλόν

καθὲ σύννεφο ἦτο προμήνυμα μεγάλης συμφορᾶς, καὶ τὸ σκοτάδι γεμάτο ἀπὸ φοβέρας. Ἡ φλογέρα του δὲν ἔδωκε πλέον μελωδικούς τόνους, ἀλλὰ ἀπαίσιον οὐρλιασμὸν. Δὲν ἦτο πλέον ὅσον πρῶτα ἀγρυπνός, καὶ πολλὰ ἀπὸ τὰ πρόβατά του ἔφευγαν στὰ βουνὰ καὶ ἐχάθησαν· καὶ ὅσα ἔμεναν ἀρρώστησαν καὶ ἀδυνατίσαν ἀπὸ τὴν νηστείαν, αὐτοὺς δὲν ἐπρόντιζε νὰ τοὺς εὐρὴ καλὴν βοσκήν, ἀλλὰ τὰ ἔφερνε καθημερινῶς εἰς τὸν ἴδιον τόπον ἀπὸ τὴν ἀρρώγημά του, ἐνῶ ἔσπαζε τὸ κεφάλι του νὰ εὐρὴ τί εἶνε ἡ ζωὴ καὶ ὁ θάνατος. — Περὶ ἀθανασίας, οὐτε εἶδεν εἶχε.

Μίαν ἡμέραν, ἐνῶ ἦτο βυθισμένος εἰς τὰς μαύρας καὶ σκοτεινὰς σκέψεις, εἰσέλασθον ἔξωθεν ἀπὸ τὸν βράχον ὅπου ἐκάθητο, καὶ κινῶν ἀποφασιστικώτατα τὸ δεξιὸν χεῖρ, ἀνέκραξε:

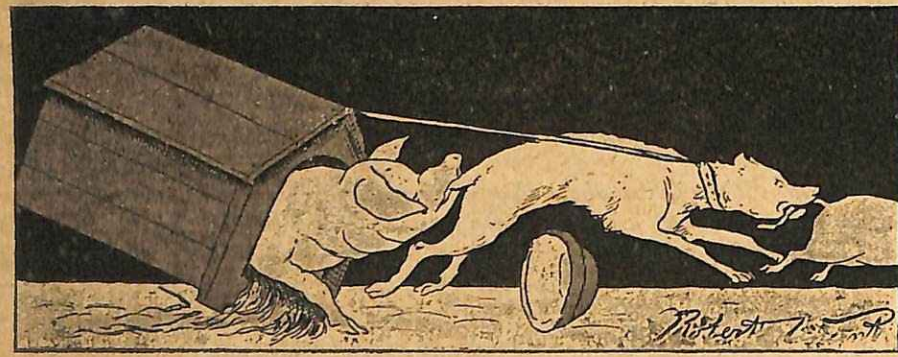
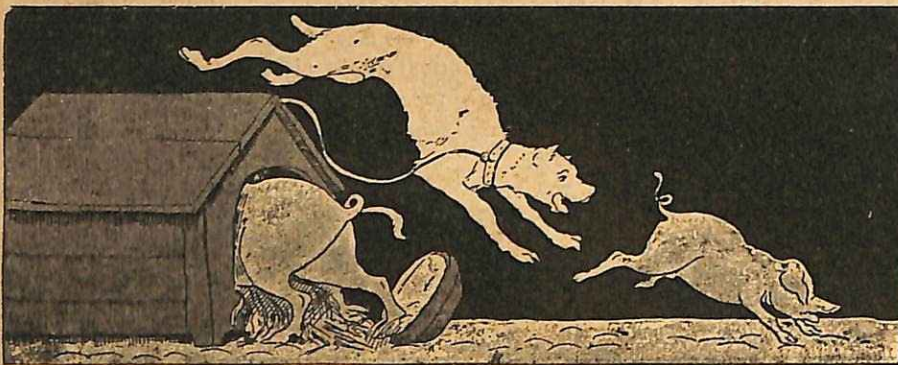
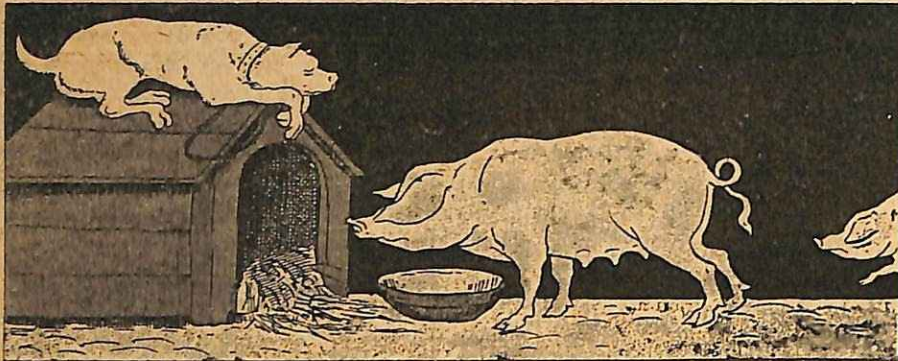
— Δὲν θὰ ξαναπαρκαλέσω πιά νὰ μου εἰποῦν οἱ θεοὶ αὐτὸ ποῦ μου ἀρνοῦνται. Ἀς ἔχουν μόνον τὸν νοῦ των νὰ μὴ με ἀδικήσουν. Ἐγὼ θὰ κάμω τὸ καθήκον μου ὅσον καλλίτερα εἴμπορῶ, καὶ ἂν κάμω λάθος, τὸ κρίμα στὸ κεφάλι των!

Ἐξῆρνα, πρὶν τελειώσῃ τὰ λόγια του, ἓνα μεγάλο φῶς τὸν ἔλουσε καὶ τὸν ἔκαμε νὰ κυττάξῃ ὑψηλὰ, διότι ἐνόμισεν ὅτι ὁ ἥλιος εἶχε φανερωθῇ μέσα ἀπὸ τὰ σύννεφα· ἀλλὰ σύννεφο δὲν ἦτο κανένα. Ἐμπρὸς τοῦ ἐστέκετο μία ὠραία προθέσις. Τόσον ὠραία ἦτο, ὥστε τὰ ἄνθη τριγύρω στὰ πόδια τῆς ἐδίπλωναν τὰ πέταλά των ἀπὸ τὴν ἀπελπισίαν καὶ ἐσκύβαν τὸ κεφάλι εἰς ἐνδειξὴν ὑποταγῆς· τόσον γλυκεῖα ἦτον ἡ ὄψις τῆς, ὥστε τὰ πουλάκια ἐζητοῦσαν νὰ πιπιλίσουν τὴν γλῶσσαν ἀπὸ τὰ μάτια τῆς καὶ αἱ ἀγριοὶ μέλισσες ἐτριγύριζαν τὰ χεῖλη τῆς. Καὶ τόση ἦτον ἡ λάμψις τῆς μορφῆς τῆς, ὥστε ὅλα τὰ πράγματα ποῦ ἦσαν πλησίον τῆς, ἐρρίχναν τὴν σκιά των ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος.

Ὁ Χαΐτας εἶχε χορηγεῖσθαι. Ἐπεσε γονατιστὸς ἐμπρὸς τῆς, καὶ ἐκείνη ἔβαλε τὸ χεῖρ τῆς ἐπάνω στὸ κεφάλι του.

ΚΑΤ' ΟΙΚΟΝ ΕΡΕΥΝΑ ΕΙΚΟΝΕΣ ΔΙΑ ΤΟΝ 83ον ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

[Ίδε τὴν προκήρυξιν, σελ. 10]



της ἐπάνω στὰ χεῖλη της, καὶ ἄρχισε νὰ τραβιέται πρὸς τὰ ὀπίσω. Τὸ κάλλος της τότεν ἠλλοιώθη, ὥστε τὸν ἔκαμε ν' ανατριχιάσῃ, χωρὶς καὶ αὐτὸς νὰ γινῇ ρίχνει διὰ τὴν ἐκείνην ἦτον ὡραία ἀκόμη. Ὁ τόπος ὅλος ἐμαύρισε ἀπὸ μίαν τεραστίαν σκιάν ποῦ ἐσάρωνε τὴν κοιλὰν μετὰ τὸ γοργὸν πέταγμα τοῦ ἀετοῦ. Μέσα εἰς τὴν μαυρίαν ἐκείνην, τὸ πρόσωπον τῆς παρθένου ἐχλώμισε καὶ ἐθώλωσε, καὶ ἡ φωνὴ της ἐφάνη ὡς νὰ ἤρχετο ἀπὸ μακρὰν, ἐνῶ ἔλεγε μετὰ παραπονετικὸν τόνον:

— Ἀχάριστε καὶ μάταιε νῆε! τόσον γρήγορα μετὰ κάμνεις νὰ φύγῃ ἀπὸ κοντὰ σου; Δὲν ὑπάρχει λοιπὸν καμμία ἐξαιρέσις εἰς τὸν κόσμον; Ἐπρεπε λοιπὸν καὶ σὺ νὰ κάμῃς τὸ αἰώνιον σφάλμα;

Ἀπηλπισμένος ὁ Χαΐτας, ἔπεσε στὰ γόνατα καὶ τὴν ἐθερμοπαρκάλεσε νὰ μείνῃ — ἐσηκώθη καὶ τὴν ἀνεξήτησε μέσα στὴ μαυρίαν ποῦ ἐσκοτεινίζε τὸ πᾶν — ἐτρεξε ἐδῶ καὶ ἐκεῖ καὶ τὴν ἐφώναζε δυνατὰ, ἀλλὰ χαμένος κόπος! Ἡ ὡραία παρθένος δὲν ἐφάνετο πονοθενά, καὶ μόνον ἠκούσθη ἡ φωνὴ της ποῦ ἔλεγε:

— Ὅχι, ὄχι, δὲν θά μ' εὕρῃς, ἐνόσω με ζητεῖς. Πήγαινε καὶ κῦτταξε τὸ ἔργον σου, ἄπιστε βροσκέ, εἰδεμὴ δὲν με ξαναβλέψεις πλέον!

Ἐίχε νυκτώσῃ, οἱ λύκοι οὐρλιχάν εἰς τοὺς λόφους ἐπάνω, καὶ τὰ τρομαγμένα πρόβατα εἶχον στρυμωχθῇ ὀλόγυρα στὰ πόδια του. Ἐλησμόνησε τότε ὁ βροσκὸς τὴν ἰδικὴν του λύπην, ὡδήγη-

σε τὸ ποίμνιόν του εἰς τὴν μάνδραν, καὶ στρέψας πρὸς τὸν βωμὸν τοῦ Χαστούρ τοῦ ἐξέφρασε μετ' ὅλην τὴν καρδιά του τὴν εὐγνωμοσύνην του, διότι τῷ ἐπέτρεψε νὰ σώσῃ τὰ πρόβατά του, καὶ ἔπειτα ἐμβῆκε μέσα στὴ σπηλιά του καὶ ἐκοιμήθη.

Ὅταν ἐξύπνησεν, ὁ ἥλιος ἦτον ὑψηλὰ καὶ ἐφεγγόβολουσε, καὶ ἔλαμπεν ἡ σπηλιά σὰν παλάτι. Καὶ κοντὰ στὸν βωμὸν ἐκάθητο ἡ ὡραία κόρη. Τοῦ ἐχαμογελοῦσε μετὰ τόσον γλυκὸ μετῴημα ὥστε ἐφαίνετο σὰν ὁρατὴ μουσικὴ τῆς καλαμένικης φλογέρας του. Ὁ Χαΐτας δὲν ἐτόλμησε νὰ της ὁμιλήσῃ, ἀπὸ τὸν φόβον τοῦ μήπως τὴν θυμώσῃ ὅπως πρίν, διότι δὲν ἐγνώριζε τί νὰ της εἴπῃ. Εἶπε τότε ἐκείνη:

— Ἐπειδὴ ἔκαμες τὸ καθήκον σου πρὸς τὸ ποίμνιόν σου, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐλησμόνησες νὰ εὐχαριστήσῃς τὸν Χαστούρ ποῦ ἐσταμάτησε τοὺς λύκους τὴν νύκτ', ἦλθον πάλιν σ' ἐσένα. Μετὰ τὴν εὐγνωμοσύνην σου;

— Καὶ ποῖος δὲν θά σε ᾔθελε παντοτεινὰ μετὰ σου; ἀπήντησεν ὁ Χαΐτας. Ὡ! ποτὲ πλέον μὴ μου φύγῃς, ἔως ὅτου... ἀλλάξω καὶ ἐγὼ καὶ γίνω βωδὸς καὶ ἀκίνητος.

Ὁ Χαΐτας δὲν ἐγνώριζε τὴν λέξιν «νεκρὸς».

— Ἡθελᾶ, ἀληθινά, — ἐξηκολούθησε, — νὰ ἦσουν καὶ σὺ ἄγορι, γιὰ νὰ παλεύωμε καὶ νὰ παρταρῶμε, καὶ νὰ μὴ βαρεθῇς ποτε νὰ ζῇς μετὰ μου.

Μόλις ἤκουσε αὐτὰ τὰ λόγια, ἡ ὡραία κόρη ἐσηκώθη καὶ ἐβγήκεν ἐξω ἀπὸ τὴν σπηλιά, καὶ ὁ Χαΐτας ἐσηκώθη ἀπὸ τὴν κοίτην του ποῦ ἦτο καμωμένη μετὰ εὐωδὴ ξερύκλαδα, διὰ νὰ τὴν προσφάσῃ καὶ νὰ τὴν κρατήσῃ, καὶ ἔμεινε ἐκθαμβὸς ὅταν εἶδεν ὅτι ἐπεφτεν ἡ βροχὴ καὶ ὅτι ὁ ποταμὸς ἦτο ξεχειλισμένος. Τὰ πρόβατα ἐβέλαζαν δυνατὰ ἀπὸ τὴν τρομαγμένην τὴν στάνην. Καὶ ἦτο κίνδυνος μετὰ τὰς ἀγνώστους πόλεις τῆς μακροῦς πεδιάδος.

Ἐπέρασαν πολλὰς ἡμέρας πρίν ξαναδῇ ὁ Χαΐτας τὴν ὡραίαν κόρη. Μίαν ἡμέραν ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὴν κλειτούραν τῆς κοιλάδος, ὅπου εἶχεν ὑπάγῃ διὰ νὰ δώσῃ γάλα πρόβειν καὶ κριθίνω ψωμί καὶ ἀγριοκέρασα στὸν ἅγιον ἐρημίτην, ποῦ ἦτο παρὰ πολὺ γέρος καὶ ἀδύνατος ὥστε νὰ φροντίξῃ μόνος του διὰ τὴν τροφήν του.

— Ὁ καϊμένος ὁ γέρος! — εἶπε φωναχτὰ, ἐνῶ ἐγύριζε πρὸς τὴν μάνδραν του, θὰ ξαναρθῶ αὐριον καὶ θά τον σπηλιά μου, γιὰ νὰ τον περιποιῶμαι καλλίτερα. Γι' αὐτὸ βέβαια ὁ Χαστούρ μ' ἐμεγάλωσεν ὅλα αὐτὰ τὰ χρόνια, καὶ μου ἔδωκε δύναμιν καὶ υγίαν.

Πρίν τελειώσῃ αὐτὰ ποῦ ἔλεγε, εἶδεν ἐμπρὸς του εἰς τὸ δρομάκι τὴν ὡραίαν κόρη μετὰ τόσον λαμπρὰ φορέματα καὶ τόσον γλυκὸ χαμόγελο, ὥστε ἐστάθη σὰν βωδὸς ἐμπρὸς της.

— Πάλιν ἦλθα, εἶπεν ἐκείνη, νὰ μείνω μετὰ σου, ἂν με θέλῃς, διότι κανένας ἄλλος δὲν με θέλει. Ἴσως νὰ ἐγίνες γνωστὸς τώρα, ἴσως νὰ με θελήσῃς ἔπως εἰμαι καὶ με βλέπεις, χωρὶς νὰ θελήσῃς νὰ μάθῃς τίποτε ἄλλο.

Ὁ Χαΐτας ἔπεσε στὰ πόδια της.

— Ἀγγελέ μου, ἐφώνησε, ἂν εἶσαι τόσον καταδεκτικὴ ὥστε νὰ δεχθῇς ὅλην τὴν ἀφοσίωσιν τῆς ψυχῆς μου καὶ τῆς καρδιάς μου — ὕστερα ἀπὸ τὸν Χαστούρ, τὸν θεόν μου — εἶνε δική σου αἰώνια. Ἀλλὰ εἶσαι, ἀλλοίμονον! τόσον ἰδιότροπη καὶ τόσον εὐκολὰ ἀλλάζεις γνώμην. Πρίν ἐβγή ὁ αὐριανὸς ἥλιος, εἴμπορεῖ καὶ νὰ σε χάσω πάλιν. Σὲ ἰκετεύω, δώσέ μου τὴν ὑπόσχου, ὅτι, ὅπωςδήποτε καὶ ἂν σε προσβάλω μετὰ τὴν ὁμάρθειάν μου, ἐοὺ θά με συγχωρήσῃς καὶ θὰ μείνῃς πάντοτε μετὰ μου!

Δὲν ἐπρόφθασε νὰ εἴπῃ τὰ τελευταῖα λόγια, καὶ ἓνα στράτευμα ἀπὸ ἀρκούδων ἐφθασαν ἀπὸ τὰ βουνὰ μετὰ κόκκινα στόματα καὶ ἄγρια μάτια. Ἡ ὡραία κόρη ἐχάθη πάλιν, καὶ ὁ βροσκὸς ἐφυγε δρομαίως διὰ νὰ σωθῇ. Καὶ δὲν ἐστάθη πρὸς ὅταν ἐφθασεν εἰς τὴν καλύβαν τοῦ ἁγίου ἐρημίτου, ἀπὸ τὴν ὁρίαν εἶχε ξεκινηθῇ. Ἐκλείσε καλὰ τὴν θύραν διὰ νὰ μὴν ἔμβουν αἱ ἀρκούδες, καὶ ἔπεσε στὸ χῶμα καὶ ἄρχισε τὸ κλάμμα.

— Παιδί μου, εἶπεν ὁ ἐρημίτης, δὲν εἶσαι σὺ ἀπὸ ἐκείνους ποῦ φοβοῦνται τὰς ἀρκούδας καὶ κλαίουσιν ἀπὸ τὸν φόβον των. Πές μου τὴν λύπην σου, διότι τὰ γηρατειὰ ἔχουν τὸ βάλαμον τῆς σοφίας ποῦ θεορραφεῖ τὰ τραύματα τῆς νεότητος.

Ὁ Χαΐτας εἶπεν εἰς τὸν γέροντα ὅλην τὴν ἱστορίαν: πῶς συνητήθη τρεῖς φορές μετὰ τὴν πεντάμορφη κοπέλλα, καὶ πῶς αὐτὴ τὸν ἐγέλασε καὶ ἐφυγε. Τὰ εἶπεν ὅλα χωρὶς νὰ παραλείψῃ οὔτε λογάκι, ἀπὸ ὅσα εἶχεν λεχθῇ μετὰ τῶν.

Ἐπέρασαν μερικαὶ στιγμαὶ ἔως ὅτου ὁμιλήσῃ ὁ γέροντος ἐρημίτης.

— Παιδί μου, εἶπεν ἡκούσα προσεκτικὰ τὴν ἱστορίαν σου καὶ μου εἶνε γνωστὴ ἡ κοπέλλα. Κ' ἐγὼ τὴν ἔχω ἰδῇ καὶ πολλοὶ ἄλλοι. Μάθε λοιπὸν ὅτι τὸ ὄνομά της, ποῦ δὲν ἤθελε νὰ σε ἀφίσῃ νὰ το ἐρωτήσῃς, εἶνε Εὐτυχία. Καλὰ της εἶπες ὅτι εἶνε ἰδιότροπη, διότι βάζει ὅρους ποῦ κανένας ἄνθρωπος δὲν εἴμπορεῖ νὰ ἐκπληρώσῃ. — καὶ ἅμα δέν τους κάμουν, φεύγει αὐτὴ. Ἐρχεται ὅταν δέν τὴν ζητοῦν, καὶ δέν δέχεται ἐρωτήσεις. Ἡ ἐλαχίστη περιέργεια, ἓνα σημεῖον ἀμφιβολίας, μίαν μικρὰ παρεξήγησιν, — καὶ αὐτὴ φεύγει μακριά! Πόσην ὥραν τὴν εἶδες κάθε φορὰ πρίν τὴν χάσῃς;

— Μιὰ στιγμὴ μόνον! ἀπεκρίθη ὁ βροσκός, καὶ ἔγινε κατακόκκινος ἀπὸ τὴν αἰσχύνην τῆς ἐξομολογήσεώς του. — Δυστυχισμένε νῆε! εἶπεν ὁ ἅγιος ἐρημίτης. Ἄν δὲν ἦσο τόσον ἀδιάκριτος, θά τὴν ἐβλεπες δύο στιγμὸν...

[Κατὰ τὸν Ἀμερικανικὸν Ἀμθρ. Μῆθερ] x

ΔΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΕΥΝΟΣ

Ἡ ὨΡΑΙΑ ΜΗΤΕΡΑ ΤΗΣ ΣΟΦΙΑΣ

Α'.

Ὅλοι ἀνεξαίρετως αἱ δεσποινίδες ἦσαν ἔξω εἰς τὸ πρόστονον τοῦ μεγαλητέρου ξενοδοχείου ἐκείνης τῆς κωμοπόλεως, ὅπου ἐπήγαινε κατὰ προτίμησιν ἡ καλλιτέρα κοινωνία νὰ περάσῃ τὸ καλοκαίρι. Εἶχαν μαζευθῇ ἐκεῖ, καὶ ἐπερίμεναν νὰ ἴδωσιν τὴν ὡραίαν μητέρα τῆς Σοφίας.

Ἦσαν ὅλοι κορίτσια δώδεκα ἔως δεκατρεσσάρων ἡμετέρων, ἐννοεῖται, καὶ ὅχι μετὰ τὰς δεσποινίδες. Ἡ Σοφία μάλιστα δὲν ἦτο ἐπάνω ἀπὸ δεκατριῶν. Ἡ το ὅμως αὐτὴ μία μικρούλα δεσποινὶς πολὺ χαριτωμένη, — χαρὶς ἐμὲν ἡ, ὅπως ἔλεγον οἱ παλαιοὶ φίλοι τοῦ σπιτιοῦ, — καὶ ὅλοι πλέον οἱ φίλοι καὶ γνωστοὶ τῆς μαμᾶς τῆς ἐγγίνου θυσιά δι' αὐτὴν καὶ τῆς ἑκαμνῆς τοῦ κόσμου τὰς περιποιήσεις.

Ἡ κυρία Ταλλήρη, ἡ μητέρα τῆς Σοφίας, ἦτο σύζυγος βουλευτοῦ καὶ γνωστὸς ἀπὸ τὸν καλὸν κόσμον, ὅχι μόνον ἐνεκα τῆς πολιτικῆς θέσεως τοῦ ἀνδρός της, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν σπανίαν τῆς ὡραιότητάς της, καὶ μάλιστα ἐφαίνετο εἰς αὐτήν. Ὑποθέτω ὅτι τὰ τριάντα χρόνια θά φανούσιν πολλὰ εἰς τὰς μικράς μου ἀναγνωστρίδας, ἀλλὰ, ἂν ἐβλεπουν τὴν κυρίαν βουλευτοῦ Ταλλήρη ἀμέσως θὰ ἀλλάζαν γνώμην καὶ θὰ ἐθαύμαζαν τὴν πράγματι ἀπίστευτον δροσερότητα τοῦ ὡραίου της προσώπου. Ἦτο τόσον λεπτὴ καὶ κομψὴ ὥστε, ὅταν κατέβαινεν ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖον εἰς τὴν πλατεῖαν καὶ ἐπερνοῦσεν ἀπὸ τοὺς

δρόμους μετὰ τὸ γλυκύτατον μετῴημα της εἰς τὰ χεῖλη της ἐπάνω, ὅλος ὁ κόσμος ἐσταματοῦσε νὰ τὴν κυττάξῃ. Καὶ πολλοὶ ἐρωτοῦσαν:

— Ποία εἶνε αὕτη ἡ ὡραιότατη δεσποινὶς;

— Ὅσοι τὴν ἐγνώριζαν, ἔμεναν καταμαγευμένοι ἀπὸ τὴν χάριν καὶ τὴν εὐγένειάν της.

— Τὴ καλὸν ποῦ εἶνε ἡ Σοφία. ἄφου ἔχει τέτοια μητέρα! — εἶπεν ἓνα ἀπὸ τὰ κορίτσια ποῦ ἐπερίμεναν νὰ ἴδωσιν τὴν κυρίαν Ταλλήρη.

— Καλὸν ποῦ; καὶ γιατί; ἠρώτησε μία νεοφερμένη, ἡ ὁποία δὲν εἶχεν ἰδῇ ἀκόμη τὴν ὡραίαν κυρίαν.

Ἡ Διμήλια Βαράνη, ἡ ὁποία μετὰ τὸν ἐνθεουσιασμόν εἶχε καλοτυγήσῃ τὴν Σοφίαν, ἐκύτταξε καλὰ, ἐπὶ ἐν ἡ δύο δευτερόλεπτα, τὴν μικρούλα δεσποινίδα Εὐθαλίαν Κλαρή, χωρὶς ν' ἀποκριθῇ ἀμέσως. Ἐπειτα τῆς εἶπε:

— Πῶς φαίνεται ὅτι χθὲς μόλις ἦλθες ἐδῶ, ἀγαπητὴ μου Εὐθαλίαν, καὶ γι' αὐτὸ δὲν καταλαβαίνεις μερικὰ πράγματα! Δέν μου λὲς ὅμως, δέν θὰ ἐκαλοτύχισες καὶ σὺ τὸν ἑαυτὸν σου, ἂν εἶχες μιὰ μητέρα ποῦ νὰ εἶνε ἀπαρά-

λατικὴ σὰν βασιλισσα; Λέγε λοιπόν, δέν σου ἀρέσει νὰ ἦτο ἔτσι ἡ μαμμά σου;

— Ἐμένα;... δέν ξεύρω... ἀπήντησεν ἡ Εὐθαλία.

— Ὡ! ἐφώνησαν ὅλοι μετὰ αἱ ἄλλαι μικραὶ δεσποινίδες.

Τὸ πρόσωπον τῆς Εὐθαλίας ἔγινε κατακόκκινον σὰν τὸ κεράσι.

— Θάρρουν πῶς εἰμαι ζηλιάρη καὶ φθονερή, ἐσκέφθη ἀπὸ μέσα της.

Αὕτη ἡ σκέψις τῆς ἔδωκε τὸ θάρρος νὰ ἐξηγηθῇ, καὶ εἶπε δευτεροῦς: — Νὰ σας πῶ... ἂν εἶχα μητέρα τόσον ὡραίαν, θὰ ἐφοβόμουν μήπως δέν θὰ ἐφρόντιζε καὶ τόσον πολὺ γιὰ μένα. Θὰ ἐφρόντιζε πάρα πολὺ... δηλαδή, θὰ ἦτο τόσο ὑπερφάνη διὰ τὸν ἑαυτὸν της,



«Ὅταν κατέβαινεν ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖον...» (Σελ. 9.)

ὅστε δὲν θὰ εὕρισκε ἴσως τὸν καιρὸν νὰ γυρίσῃ καὶ νὰ με κυττάξῃ.

— «Ὀχι, ὄχι! ἔχεις ἄδικο, Εὐθαλία μου, — εἶπεν ἡ Ἰωάννα Μάρση, ἄλλη καὶ αὐτὴ δεσποινίς, ἡλικίης δεκατεσσάρων ἐτῶν. Κανείς δὲν πρέπει νὰ ὑπερηφανεύεται, καὶ ἡ μαμμὰ τῆς Σοφίας δὲν ἔχει οὔτε τόση-δὲ ὑπερηφάνειαν. Εἶνε τόσον καλὴ καὶ καταδεκτικὴ! Φαντάσου! ὁμιλεῖ μαζί μας με τὸν ἴδιο γλυκὸ καὶ περιποιητικὸ τρόπο πού ὁμιλεῖ με τὰς μεγάλας κυρίες.

Πρὶν τελειώσῃ αὐτὰς τὰς λέξεις ἡ Ἰωάννα, ἠκούσθη ὁ κρότος τῶν ἀμυγδαλῶν καὶ τῶν λεωφορέων που ἐπληθαίναν. Ἐπειτα ἐφάνη πού ἤρχετο πρώτη μία ἰδιωτικὴ ἀμαξα κλειστή, καὶ ἀπὸ τὴν θυρίδα τῆς ἐπρόβαλε τὸ προσωπάκι μᾶς μικρούλας, ἡ ὁποία ἐχαιρέτιζε με πολλὴν χάριν τὰς φίλας τῆς.

«Ὅλα τὰ κορίτσια ἔχουν μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ ρωνάξουν:

— Τί κάνεις, Σοφί; Καλὰ εἶσαι; Ἀλλὰ ἡ Σοφία δὲν ἦτο μόνη. Ἐπὶ νω ἀπὸ τὸ καπελλάκι τῆς ἐφάνη ἡ μορφή τῆς κυρίας Ταλλήρη πού ἔλαμπε πραγματικῶς ἀπὸ καλλονὴν καὶ ἀνθρωπότητα.

Ἡ Εὐθαλία Κλαρὴ ἐσήκωσεν ὑψηλὰ τὰ χέρια τῆς ἀπὸ τὸν πολὺν θυμασμόν. Αὐτὴ λοιπὸν ἦτο ἡ μητέρα τῆς Σοφίας!

Ἡ Εὐθαλία ἐστάθη παράμερα καὶ ἐκύτταξε τὰ ἄλλα κορίτσια που εἶχαν καταβῇ γρήγορα-γρήγορα τὰ σκαλοπάτια τοῦ ξενοδοχείου, καὶ εἶχαν τρέξῃ γύρω εἰς τὴν ἀμαξάν τῆς κυρίας βουλευτοῦ, πείνα νὰ προσφάσῃ νὰ τὴν πρωτοβोधήσῃ διὰ νὰ καταβῇ, ποία νὰ τῆς πρωτοπάρῃ ἀπὸ τὰ χέρια τὸ ριπίδι, τὴν ὁμπρὲλλαν, τὸ βιβλίο, τὸ βελουδένιο σακκίδιον.

Ἡ ὠραία κυρία ἐστάθη νὰ ληστευθῇ ἐπὶ ἀπὸ τὴν συμμορίαν ἐκείνην τῶν πεταχτῶν καὶ ζωηρῶν κοριτσιῶν, καὶ ἐχαμογελοῦσε με τὸ ὠραιότερον μειδισμόν τῆς.

Ἐμῆθκαν ἐν θριάμβῳ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον αἱ δεσποινίδες, καὶ ὅλαι με μίαν φωνὴν ἐφώναζαν τὸν ὑπὸν ὑπὲρ τῆς τρέξι ἀμέσως καὶ ν' ἀνοίξῃ τὰ δωμάτια τῆς κυρίας βουλευτοῦ. Ἐπὶ τέλος, ἀφοῦ ἡ ὠραία κυρία εἰσῆλθεν εἰς τὸ σαλονάκι τῆς καὶ ἀφοῦ αἱ φίλαι τῆς κόρης τῆς ἐπροθυμοποιήθησαν νὰ τῆς προσφέρουν ἕνα σωρὸ ἄλλας μικρὰς ὑπηρεσίας, τὴν ἀπεχαιρέτησαν, ἐνῶ ἐκείνη ἔλεγεν αὐτοχρησιστῶς, «εὐχαριστῶ» με τὴν μελωδικὴν φωνὴν τῆς, πού ἦτο ἀληθινὰ γλυκεῖα σὺν μουσικῇ.

Τὸ βράδυ, μετὰ τὸ φαγητόν, ἡ Εὐθαλία ἐκάθησε καὶ ἐγραψέ τὸ ἐξῆς γράμμα πρὸς τὴν μητέρα τῆς, εἰς τὸ σπῆτι τῶν:

«Ἀγαπητὴ μου μαμμά,

«Ἐλαβὰ σήμερον τὸ εὐμορφὸ ὑποκαμισάκι καὶ τὸ καπέλλο. Καὶ τὰ δύο εἶνε πολὺ-πολὺ ὠραία. Ἡ κυρία Νάρθη λέγει καὶ βεβαιώνει, ὅτι τὸ καπελλάκι εἶνε τὸ ὠραιότερον ἀπὸ ὅσα ὑπάρχουν ἐδῶ, καὶ ὅταν τῆς εἶπα ὅτι το εἶχες κάμῃ μόνη σου, δὲν ἤθελε νὰ το πιστεύσῃ. Δὲν εἰμπορεῖ, λέγει, νὰ ἐννοήσῃ πῶς εὐρίσκεις τὸν καιρὸ νὰ κάμῃς αὐτὰ τὰ ὠραία πράγματα! Ἀλλὰ ἐγὼ τῆς εἶπα ὅτι εὐρίσκεις τὸν καιρὸν νὰ κάμῃς τὸ πᾶν δι' ὅλους. Ἐτσι ἀκριδῶς συμβαίνει, φιλάττη μου μαμμά.

«Ἡ κυρία Νάρθη μοῦ ἀνέθεσε νὰ σου γράψω ὅτι δὲν τῆς δίδω κανένα βάρσ' ἐπομένως δὲν εἶνε καμμία ἀνάγκη ν' ἀνησυχῇς, οὔτε ν' ἀρίσῃς τὸ σπῆτι διὰ νὰ ἔλθῃς νὰ με πάρῃς.

«Νὰ ἤξευρες ὅμως τί εὐτυχὴς που θὰ ἦμουν, ἂν σε ξαναέβλεπα, καὶ πόσῃ χαρὰν θὰ εἶχα, ἂν ἤρχεσαι καὶ σὺ νὰ μείνῃς ἐδῶ! Εἶνε τόσον ὠραία ἐδῶ! Ἀπόψε ξαναῆλθε ἡ πεῖδ γλυκεῖα, ἡ πεῖδ κομψὴ καὶ ὠραία κυρία πού εἶδα εἰς τὴν ζωὴν μου. Ἐχει μίαν κόρην συνομήλικόν μου» τὴν λέγουσιν Σοφίαν, καὶ μοῦ εἶνε πολὺ συμπαθητικὴ, καὶ θὰ τὴν ἀγαπῶ πολὺ. Ἀλλὰ καὶ τὴ μαμμά τῆς αἰσθάνομαι ὅτι ὁ ἀγαπῶ πολὺ, ἀφοῦ ὅλαι ἐδῶ τὴν ἀγαποῦν.

«Φίλησε ἐκ μέρους μου τὴν γιαιά, καὶ νὰ ἔλθῃς τὸ ταχύτερον ἐδῶ, ὅπου σε περιμένει.

«Ἡ ἀγαπημένη σου κόρη
«Εὐθαλία Κλαρὴ»

Τὴν ἐπιούσαν, ἡ Εὐθαλία, ἐνῶ μόλις εἶχαν ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸ δωμάτιόν τῆς εἰς τὸν διάδρομον, ἤκουσε μίαν φωνὴν νὰ τῆς ρωνάξῃ:

— Ἐχεις κανένα κουμπάκι τῶν στιβαλῶν;

Ἡ Εὐθαλία ἐσπείρε νὰ ἰδῇ ἀπὸ πού ἤρχετο ἡ φωνή, καὶ εὐρέθη ἐμπρὸς εἰς μίαν ἀνοιχτὴν θύραν. Εἶδε τότε τὴν Σοφίαν Ταλλήρη, ἡ ὁποία ἐκάθητο κατὰ γῆς ἐμπρὸς εἰς ἕνα μικρὸ κοριτσάκι πού ἦτο καθ' ὅσον ἐπάνω εἰς ἕνα μεγάλο καναπέ.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 83ος

Σύνθεσις Διηγήματος ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐν σελίδι 8 δημοσιευμένων τριῶν εἰκόνων.

Ὅπως καὶ πέρυσιν, θὰ γίνουν καὶ φέτος δύο Διαγωνισμοὶ πρὸς σύνθεσιν Διηγήματος. Σήμερον δημοσιεύω τὴν σειρὰν τῶν εἰκόνων, ἡ ὁποία θὰ χρησιμεύσῃ διὰ τὸν ἕνα. Ἀργότερα θὰ δημοσιεύσω καὶ μίαν μόνον εἰκόνα, ἡ ὁποία θὰ δώσῃ τὸ θέμα τοῦ ἄλλου.

Ὅσοι τυχὸν εὕρισκουν πολὺ εὐχολον τὸ θέμα τῆς σημερινῆς σειρᾶς, καὶ θέλουν νὰ γράψουν κατὰ δυσκολώτερον, συμφωνώτερον με τὴν ἡλικίαν τῶν, — ἂς περιμένουν νὰ λάβουν μέρος εἰς τὸν προσεχῆ Διαγωνισμόν, ὁ ὁποῖος θὰ εἶνε

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 84ος

Λύσεις Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, ἐξ ὧν θὰ δημοσιευθῶν εἰς τὰ φυλλάδια τῆς «Διαπλάσεως» τῶν μηνῶν Ἰανουαρίου, Φεβρουαρίου, Μαρτίου καὶ Ἀπριλίου τοῦ 1904.

Ἀπὸ σήμερον ἀρχίζει ὁ νέος 84ος Διαγωνισμός, πρὸς εὑρεσιν τῶν λύσεων τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων. Ὅσοι ἐκ τῶν συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦν νὰ διαγωνισθῶν, δεῖν πρῶτον νὰ προμηθευθῶν ἐγκαίρως ἐκ τοῦ Γραφείου μου τὸν ἀπαιτούμενον Χάρτην τῶν Λύσεων.

Οἱ Ὅροι τοῦ Διαγωνισμοῦ, τοὺς ὁποῖους εὕρίσκετε ἐν ἐκτάσει εἰς τὸν Ὁδηγὸν τῶν Συνδρομητῶν (Κεφάλαιον Γ') παραμένουν οἱ αὐτοὶ δι' ὅλους τοὺς Διαγωνισμούς τῶν Λύσεων.

Βραβεῖα θάπονενθῶν τὰ ὁρισμένα διὰ τοὺς Μεγάλους Διαγωνισμούς, τὰ ὁποῖα εὕρίσκετε ἐπίσης εἰς τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ (Κεφάλαιον Ε' ἄρθρον 2, παράγραφοι α', β', γ').

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 83ος

Σύνθεσις Διηγήματος ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐν σελίδι 8 δημοσιευμένων τριῶν εἰκόνων.

Ὅπως καὶ πέρυσιν, θὰ γίνουν καὶ φέτος δύο Διαγωνισμοὶ πρὸς σύνθεσιν Διηγήματος. Σήμερον δημοσιεύω τὴν σειρὰν τῶν εἰκόνων, ἡ ὁποία θὰ χρησιμεύσῃ διὰ τὸν ἕνα. Ἀργότερα θὰ δημοσιεύσω καὶ μίαν μόνον εἰκόνα, ἡ ὁποία θὰ δώσῃ τὸ θέμα τοῦ ἄλλου.

Ὅσοι τυχὸν εὕρισκουν πολὺ εὐχολον τὸ θέμα τῆς σημερινῆς σειρᾶς, καὶ θέλουν νὰ γράψουν κατὰ δυσκολώτερον, συμφωνώτερον με τὴν ἡλικίαν τῶν, — ἂς περιμένουν νὰ λάβουν μέρος εἰς τὸν προσεχῆ Διαγωνισμόν, ὁ ὁποῖος θὰ εἶνε

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 84ος

Λύσεις Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, ἐξ ὧν θὰ δημοσιευθῶν εἰς τὰ φυλλάδια τῆς «Διαπλάσεως» τῶν μηνῶν Ἰανουαρίου, Φεβρουαρίου, Μαρτίου καὶ Ἀπριλίου τοῦ 1904.

Ἀπὸ σήμερον ἀρχίζει ὁ νέος 84ος Διαγωνισμός, πρὸς εὑρεσιν τῶν λύσεων τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων. Ὅσοι ἐκ τῶν συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦν νὰ διαγωνισθῶν, δεῖν πρῶτον νὰ προμηθευθῶν ἐγκαίρως ἐκ τοῦ Γραφείου μου τὸν ἀπαιτούμενον Χάρτην τῶν Λύσεων.

Οἱ Ὅροι τοῦ Διαγωνισμοῦ, τοὺς ὁποῖους εὕρίσκετε ἐν ἐκτάσει εἰς τὸν Ὁδηγὸν τῶν Συνδρομητῶν (Κεφάλαιον Γ') παραμένουν οἱ αὐτοὶ δι' ὅλους τοὺς Διαγωνισμούς τῶν Λύσεων.

Βραβεῖα θάπονενθῶν τὰ ὁρισμένα διὰ τοὺς Μεγάλους Διαγωνισμούς, τὰ ὁποῖα εὕρίσκετε ἐπίσης εἰς τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ (Κεφάλαιον Ε' ἄρθρον 2, παράγραφοι α', β', γ').

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 83ος

Σύνθεσις Διηγήματος ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐν σελίδι 8 δημοσιευμένων τριῶν εἰκόνων.

Ὅπως καὶ πέρυσιν, θὰ γίνουν καὶ φέτος δύο Διαγωνισμοὶ πρὸς σύνθεσιν Διηγήματος. Σήμερον δημοσιεύω τὴν σειρὰν τῶν εἰκόνων, ἡ ὁποία θὰ χρησιμεύσῃ διὰ τὸν ἕνα. Ἀργότερα θὰ δημοσιεύσω καὶ μίαν μόνον εἰκόνα, ἡ ὁποία θὰ δώσῃ τὸ θέμα τοῦ ἄλλου.

διὰ τοὺς μεγαλύτερους. Ἐννοεῖται ὅμως, ὅτι ἂν στείλουν καὶ σήμερον διήγημα, κανείς δὲν θὰ τοὺς ἐμποδίσῃ νὰ στείλουν καὶ μεθαύριον, διότι ἕκαστος δύναται νὰ λάβῃ μέρος καὶ εἰς τοὺς δύο Διαγωνισμούς Διηγῆματος.

Οἱ ὅροι τοῦ 83ου Διαγωνισμοῦ εἶνε οἱ ἐξῆς:

1.—Κατὰ τὸν Κανονισμόν, ὅλοι οἱ συνδρομηταὶ καὶ αἱ συνδρομητρίαι ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ λάβουν μέρος, ἀλλ' ἀπὸ τὰ δέξια τῶν μόνον ὅσα ἔχουν ψευδώνυμον.

2.—Τὸ διήγημα πρέπει νὰ γραφῇ εἰς τὴν συνήθη γλῶσσαν τῆς Διαπλάσεως, καὶ νὰ μὴ περιέχῃ πλέον ἀπὸ 850 λέξεις, (ὁλγωτέρως καί, περισσότερως ὅχι.)

3.—Τὸ διήγημα πρέπει νὰ νάντιγραφῇ πὸ ὑπογράφῃ, εἰς χωριστὸν φύλλον χάρτου, τὸ ὁποῖον νὰ μὴ περιέχῃ τί π ο τ ῆ ἄ λ λ ο . Ἄνωθεν γράφετε τὸν τίτλον «ΚΑΤ' ΟΙΚΟΝ ΕΡΕΥΝΑ — διήγημα διὰ τὸν 83ον Διαγωνισμόν», καὶ εὐθὺς ἀμέσως τὸνομάσας, τὸ ψευδώνυμόν σας (ὅσοι ἔχετε καὶ θέλετε νὰ διαγωνισθῆτε ὑπὸ ψευδώνυμον, τὸν τόπον τῆς διαμονῆς σας καὶ τὴν χρονολογίαν. (Ἡ ἡλικία ἐδῶ εἶνε περιττή.)

3.—Τὸ διήγημα πρέπει νὰ σταλῇ ἐγκαίρως, ὥστε νὰ φθάσῃ εἰς τὸ Γραφεῖόν μου μέχρι τῆς 29 Φεβρουαρίου τὸ βραδύτερον.

4.—Βραβεῖα θάπονενθῶν τὰ ὁρισμένα εἰς πάντας τοὺς Μεγάλους Διαγωνισμούς, τὰ ὁποῖα βλέπετε εἰς τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ (Κεφάλαιον Ε' ἄρθρον 2, παράγραφοι α', β', γ').

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 84ος

Λύσεις Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, ἐξ ὧν θὰ δημοσιευθῶν εἰς τὰ φυλλάδια τῆς «Διαπλάσεως» τῶν μηνῶν Ἰανουαρίου, Φεβρουαρίου, Μαρτίου καὶ Ἀπριλίου τοῦ 1904.

Ἀπὸ σήμερον ἀρχίζει ὁ νέος 84ος Διαγωνισμός, πρὸς εὑρεσιν τῶν λύσεων τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων. Ὅσοι ἐκ τῶν συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦν νὰ διαγωνισθῶν, δεῖν πρῶτον νὰ προμηθευθῶν ἐγκαίρως ἐκ τοῦ Γραφείου μου τὸν ἀπαιτούμενον Χάρτην τῶν Λύσεων.

Οἱ Ὅροι τοῦ Διαγωνισμοῦ, τοὺς ὁποῖους εὕρίσκετε ἐν ἐκτάσει εἰς τὸν Ὁδηγὸν τῶν Συνδρομητῶν (Κεφάλαιον Γ') παραμένουν οἱ αὐτοὶ δι' ὅλους τοὺς Διαγωνισμούς τῶν Λύσεων.

Βραβεῖα θάπονενθῶν τὰ ὁρισμένα διὰ τοὺς Μεγάλους Διαγωνισμούς, τὰ ὁποῖα εὕρίσκετε ἐπίσης εἰς τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ (Κεφάλαιον Ε' ἄρθρον 2, παράγραφοι α', β', γ').

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 83ος

Σύνθεσις Διηγήματος ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐν σελίδι 8 δημοσιευμένων τριῶν εἰκόνων.

Ὅπως καὶ πέρυσιν, θὰ γίνουν καὶ φέτος δύο Διαγωνισμοὶ πρὸς σύνθεσιν Διηγήματος. Σήμερον δημοσιεύω τὴν σειρὰν τῶν εἰκόνων, ἡ ὁποία θὰ χρησιμεύσῃ διὰ τὸν ἕνα. Ἀργότερα θὰ δημοσιεύσω καὶ μίαν μόνον εἰκόνα, ἡ ὁποία θὰ δώσῃ τὸ θέμα τοῦ ἄλλου.

Ὅσοι τυχὸν εὕρισκουν πολὺ εὐχολον τὸ θέμα τῆς σημερινῆς σειρᾶς, καὶ θέλουν νὰ γράψουν κατὰ δυσκολώτερον, συμφωνώτερον με τὴν ἡλικίαν τῶν, — ἂς περιμένουν νὰ λάβουν μέρος εἰς τὸν προσεχῆ Διαγωνισμόν, ὁ ὁποῖος θὰ εἶνε

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 84ος

Λύσεις Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, ἐξ ὧν θὰ δημοσιευθῶν εἰς τὰ φυλλάδια τῆς «Διαπλάσεως» τῶν μηνῶν Ἰανουαρίου, Φεβρουαρίου, Μαρτίου καὶ Ἀπριλίου τοῦ 1904.

Ἀπὸ σήμερον ἀρχίζει ὁ νέος 84ος Διαγωνισμός, πρὸς εὑρεσιν τῶν λύσεων τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων. Ὅσοι ἐκ τῶν συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦν νὰ διαγωνισθῶν, δεῖν πρῶτον νὰ προμηθευθῶν ἐγκαίρως ἐκ τοῦ Γραφείου μου τὸν ἀπαιτούμενον Χάρτην τῶν Λύσεων.

Οἱ Ὅροι τοῦ Διαγωνισμοῦ, τοὺς ὁποῖους εὕρίσκετε ἐν ἐκτάσει εἰς τὸν Ὁδηγὸν τῶν Συνδρομητῶν (Κεφάλαιον Γ') παραμένουν οἱ αὐτοὶ δι' ὅλους τοὺς Διαγωνισμούς τῶν Λύσεων.

Βραβεῖα θάπονενθῶν τὰ ὁρισμένα διὰ τοὺς Μεγάλους Διαγωνισμούς, τὰ ὁποῖα εὕρίσκετε ἐπίσης εἰς τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ (Κεφάλαιον Ε' ἄρθρον 2, παράγραφοι α', β', γ').

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 83ος

Σύνθεσις Διηγήματος ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐν σελίδι 8 δημοσιευμένων τριῶν εἰκόνων.

Ὅπως καὶ πέρυσιν, θὰ γίνουν καὶ φέτος δύο Διαγωνισμοὶ πρὸς σύνθεσιν Διηγήματος. Σήμερον δημοσιεύω τὴν σειρὰν τῶν εἰκόνων, ἡ ὁποία θὰ χρησιμεύσῃ διὰ τὸν ἕνα. Ἀργότερα θὰ δημοσιεύσω καὶ μίαν μόνον εἰκόνα, ἡ ὁποία θὰ δώσῃ τὸ θέμα τοῦ ἄλλου.

Ὅσοι τυχὸν εὕρισκουν πολὺ εὐχολον τὸ θέμα τῆς σημερινῆς σειρᾶς, καὶ θέλουν νὰ γράψουν κατὰ δυσκολώτερον, συμφωνώτερον με τὴν ἡλικίαν τῶν, — ἂς περιμένουν νὰ λάβουν μέρος εἰς τὸν προσεχῆ Διαγωνισμόν, ὁ ὁποῖος θὰ εἶνε

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 84ος

Λύσεις Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, ἐξ ὧν θὰ δημοσιευθῶν εἰς τὰ φυλλάδια τῆς «Διαπλάσεως» τῶν μηνῶν Ἰανουαρίου, Φεβρουαρίου, Μαρτίου καὶ Ἀπριλίου τοῦ 1904.

Ἀπὸ σήμερον ἀρχίζει ὁ νέος 84ος Διαγωνισμός, πρὸς εὑρεσιν τῶν λύσεων τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων. Ὅσοι ἐκ τῶν συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦν νὰ διαγωνισθῶν, δεῖν πρῶτον νὰ προμηθευθῶν ἐγκαίρως ἐκ τοῦ Γραφείου μου τὸν ἀπαιτούμενον Χάρτην τῶν Λύσεων.

Οἱ Ὅροι τοῦ Διαγωνισμοῦ, τοὺς ὁποῖους εὕρίσκετε ἐν ἐκτάσει εἰς τὸν Ὁδηγὸν τῶν Συνδρομητῶν (Κεφάλαιον Γ') παραμένουν οἱ αὐτοὶ δι' ὅλους τοὺς Διαγωνισμούς τῶν Λύσεων.

Βραβεῖα θάπονενθῶν τὰ ὁρισμένα διὰ τοὺς Μεγάλους Διαγωνισμούς, τὰ ὁποῖα εὕρίσκετε ἐπίσης εἰς τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ (Κεφάλαιον Ε' ἄρθρον 2, παράγραφοι α', β', γ').

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 83ος

Ὁ παρὼν Ὁδηγὸς καταργεῖ πάντα προηγουμένον

ΟΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

[Πᾶς συνδρομητὴς τῆς «Διαπλάσεως» τῶν Παίδων, ἐπιθυμῶν νὰ λαμβάνῃ μέρος εἰς τὴν κίνησιν τοῦ περιοδικοῦ, παρακαλεῖται νὰ ἀναγνώσῃ μετὰ πολλῆς προσοχῆς τὰ δώδεκα κεφάλαια τοῦ παρόντος Ὁδηγοῦ, διὰ νὰ συμμορφῶται ἐκαστοτε με τὰς σχετικὰς ὁδηγίας.]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ ΤΟ ΣΗΜΑ ΤΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Ἄρθρον 1.—Ὁ συνδρομητὴς τῆς «Διαπλάσεως» τῶν Παίδων δικαιούται νὰ λάβῃ δωρεὰν ἕν μόνον ψευδώνυμον καὶ ὅλην τὴν περίοδον τῆς συνδρομῆς του, εἴτε ἐν μόνον εἴτε διαρκῆς αὐτὴ εἴτε περισσότερα.

Ἄρθρον 2.—Ἄν θελήσῃ ποτὲ νὰ ἀλλάξῃ ψευδώνυμον, δεῖν νὰ στείλῃ συγχρόνως καὶ ἕν γράμμα, ὃς δικαίωμα ἀλλαγῆς.

Ἄρθρον 3.—Τὸ ἐκλεγόμενον ὑπὸ τοῦ συνδρομητοῦ ψευδώνυμον, πρέπει νὰ ἐγκριθῇ καὶ ὑπὸ τῆς Διαπλάσεως. Δύναται ὅμως ὁ συνδρομητὴς νὰ προτείνῃ πολλὰ ψευδώνυμα τῆς ἀποκλειστικῆς τοῦ, ἀναθέτοντας εἰς τὴν Διαπλάσιν τὴν φροντίδα τῆς ἐκλογῆς τοῦ καταλληλοτέρου.

Ἄρθρον 4.—Οἱ ἀδελφοὶ καὶ αἱ ἀδελφαὶ τῶν συνδρομητῶν, δικαιούνται ἐπίσης νὰ λάβουν ψευδώνυμον, ἂν ὑποβάλουν τὴν περὶ τοῦτου αἴτησιν δι' ἐπιστολῆς τῶν γραμμένων ἰδιοχείρως καὶ συνοδευμένης ὑπὸ ἐνὸς γράμμου.

Ἄρθρον 5.—Ὁ συνδρομητὴς, διὰ τὸν ὁποῖον ἐνεκρίθη ἡ ψευδώνυμον, δεῖν νὰ το σημειώσῃ πάντοτε πλησίον τοῦ ἀληθοῦς αὐτοῦ ὀνόματος, εἰς πᾶν ὃ,τι στέλλει πρὸς τὴν Διαπλάσιν. Ἡ παράλειψις τοῦ ψευδωνύμου του σημαίνει ὅτι ἐπιθυμεῖ νὰ γίνῃ χρήσις τοῦ ὀνόματός του.

Ἄρθρον 6.—Ἀπαγορεύεται νὰ λαμβάνουν δύο ἢ περισσότεροι συνδρομηταὶ ἓν ψευδώνυμον καὶ νὰ το ἔχουν ἀπὸ κοινού.

Ἄρθ. 7.—Τὸ Σῆμα εἶνε μικρὸ καρτὴς ἐξ ἀργύρου ἐπιχρυσος, τὴν ὁποῖαν φέρουν πρὸς διάκρισιν καὶ ἀναγνώρισιν οἱ συνδρομηταὶ καὶ αἱ συνδρομητρίαι τῆς «Διαπλάσεως». Ἡ καρτὴς αὕτη, κομφοτάτη, φέρει ἐπὶ κυκλικὸν βύθου χρυσο

σεως εἶναι εἶδος Διαγωνισμοῦ. Δίδεται ὑπὸ τῆς Διαπλάσεως μία Ἐρωτήσις, εἰς τὴν ὅποιον οἱ φίλοι τῆς ἀπαντοῦν δι' ἐπιστολῶν ἐντός ὁρισμένης προθεσμίας. Ἡ κρίσις τῶν ἀπαντητήσεων γράφεται ὑπὸ τῆς Διαπλάσεως, ἢ ὑπὸ τοῦ γραμματέως τῆς Ἀναλίσ, ἢ ὑπὸ τῆς οἰκονομῆς τῆς Κυρίας Μάρκας, (κατὰ τὰς περιστάσεις) δημοσιεύεται δὲ εἰς κοινωγραφημένη πλουσίως.

2.— Αἱ ἐπιστολαί, αἱ περιέχουσιν τὴν ἀπάντησιν, πρέπει νὰ μὴ γράφουν τίποτε ἄλλο ἐκτός αὐτῆς, καὶ νὰ ἐπιγράφονται ὡς ἐξῆς: Ἀπάντησις εἰς τὴν (τάδε) Κυριακὴν τῆς Διαπλάσεως.

3.— Διαγωνισμοὶ πρὸς σύνθεσιν διηγήματος.— Δίδεται ὡς θέμα μία εἰκὼν ἢ σειρά εἰκόνων, καὶ ἐπὶ τῇ βάσει αὐτῶν ζητεῖται νὰ γραφῇ διήγημα. Οἱ ὅροι τοῦ διαγωνισμοῦ τοῦτο εἰς δημοσιεύονται ἐκαστοεὶς λεπτομερῶς, μετὰ τῶν εἰκόνων, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁποίων πρόκειται νὰ γραφῇ τὸ διήγημα.

4.— Διαγωνισμὸς τοῦ Ξεσπαθώματος, πρὸς ἐγγραφήν νέων συνδρομητῶν καὶ Διαγωνισμὸς τῶν Εὐσήμων.— (Περὶ τῶν Διαγωνισμῶν τούτων ἴδε Κεφ. Ε' καὶ Η'.)

5.— Γίνονται ἀκόμη καὶ πολλοὶ ἄλλοι Μικροὶ Διαγωνισμοί, οἱ κυριώτεροι τῶν ὁποίων εἶναι: Διαγωνισμὸς Ζωγραφικῆς, — Διαγωνισμὸς Φωτογραφίας, — Διαγωνισμὸς πρὸς σύνθεσιν ποιήματος, — Διαγωνισμὸς Μεταφράσεως, (ἐκ τοῦ γαλλικοῦ, ἀγγλικοῦ καὶ γερμανικοῦ), — Διαγωνισμὸς Ραπτικής, — Διαγωνισμὸς Ἐπιστολογραφίας, κτλ. Τῶν Διαγωνισμῶν τούτων προκηρύσσονται ἐκαστοεὶς τὰ θέματα καὶ ὁρίζονται λεπτομερῶς ἐν τῷ φύλλῳ οἱ ὅροι, οἱ ὁποῖοι εἶναι ἄλλοτε ἄλλοι.

6.— Εἰς ὅλους τούτους τοὺς Διαγωνισμοὺς, ὅπως καὶ εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν, εἰς τὴν ἀνταλλαγὴν τῶν Μικρῶν Μυστικῶν, ἀποστέλληται πρὸς δημοσίευσιν Παίδων Πνευμάτων κτλ. δύνανται νὰ λαμβάνῃ μέρος ὅχι μόνον πᾶς συνδρομητὴς καὶ πᾶσα συνδρομητρία, ἀλλὰ καὶ τὰ ἀδελφεὰ τῶν, ὅσα ἔχουν ψευδώνυμον. ΜΟΝΟΝ εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Δύσεων, ὡς βλέπετε ἐν οἰκίῳ τόπῳ, ἐν μόνον πρόσωπον, ἐξ ἐκαστῆς οἰκογενείας δύναται νὰ λαμβάνῃ μέρος, ἢ αὐτὸς οὗτος ὁ συνδρομητὴς, ἢ ἕν ἀπὸ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΕΥΣΗΜΑ

1.— Οἱ Διαγωνισμοὶ τῆς Διαπλάσεως διαρροῦνται εἰς μεγάλους καὶ εἰς μικροὺς. Μεγάλοι Διαγωνισμοὶ εἶναι ὁ Διαγωνισμὸς τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, ὁ Διαγωνισμὸς τῶν Δύσεων, ὁ Διαγωνισμὸς τοῦ Διηγήματος καὶ αἱ Κυριακαὶ τῆς Διαπλάσεως. Μικροὶ Διαγωνισμοὶ εἶναι ὁ τῆς Ζωγραφικῆς, τῆς Φωτογραφίας, τῆς Καλλιγραφίας, τῆς Ραπτικής, τῆς Μεταφράσεως, κτλ.

2.— Εἰς τοὺς Μεγάλους Διαγωνισμούς: α'. — Ὁ τυχὼν Α' Βραβεῖον λαμβάνει τὰς ἐξῆς τιμὰς καὶ ἀμοιβάς: 1) δημοσιεύεται τὸ βραβευθέν ἔργον του (ὅταν εἶναι διήγημα ἢ Πν. Ἀσκήσις, ἢ ἀπάντησις Κυριακῆς) 2) δημοσιεύεται ἡ ΕΙΚΩΝ του εἰς τὴν Διάπλαιν, ἀν στείλῃ μίαν του φωτογραφίαν, εἴτε μὲ τὸ ψευδώνυμον ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐβραβεύθη, εἴτε μὲ τὸ ὄνομά του, ἀν δηλώσῃ ρητῶς, ὅτι ἐπιθυμεῖ νὰ γίνῃ χρήσις τοῦ ὀνόματός του 3) λαμβάνει ὡς δῶρον τρεῖς τόμους τῆς Διαπλάσεως τῆς Α' Περιόδου, ἐκ τῶν τιμωμένων ἀντὶ δραχμῆς κατ' ἐκλογὴν του.

β'. — Ὁ τυχὼν Β' Βραβεῖον λαμβάνει ὡς δῶρον δύο τόμους τῆς Διαπλάσεως τῆς Β' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων ἀντὶ δραχμῆς, ἐπίσης κατ' ἐκλογὴν καὶ αἰτησίν του.

γ'. — Τέλος ὁ τυχὼν Γ' Βραβεῖον λαμβάνει ὡς δῶρον ἕνα τόμον Διαπλάσεως τῆς

Α' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων ἀντὶ δραχμῆς, ὡς ἄνω.

3.— Εἰς τοὺς Μικροὺς Διαγωνισμούς: α'. — Ὁ τυχὼν Α' Βραβεῖον λαμβάνει τὰς ἐξῆς τιμὰς καὶ ἀμοιβάς: 1) δημοσιεύεται τὸ βραβευθέν ἔργον του, ὅταν εἶναι Ζωγραφικὴ. Φωτογραφία ἢ Καλλιγραφία, πιστὸν φωτογραφικὸν πανομοιότυπον αὐτοῦ 2) δημοσιεύεται ἡ ΕΙΚΩΝ του εἰς τὴν Διάπλαιν, κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ Α' Βραβεῖου τῶν Μεγάλων Διαγωνισμῶν 3) λαμβάνει ὡς δῶρον τὰ τρία τομίδια τοῦ Παιδικοῦ Πνεύματος (Α', Β' καὶ Γ') τὰ ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς Διαπλάσεως.

β'. — Ὁ τυχὼν Β' Βραβεῖον λαμβάνει ὡς δῶρον δύο τομίδια Παιδικοῦ Πνεύματος (Α' καὶ Β', ἢ Α' καὶ Γ', ἢ Β καὶ Γ') κατ' ἐκλογὴν καὶ αἰτησίν του.

γ'. — Τέλος ὁ τυχὼν Γ' Βραβεῖον λαμβάνει ὡς δῶρον ἕν τομίδιον Παιδικοῦ Πνεύματος.

4.— Τὰ βραβεῖα δὲν ἀνταλλάσσονται ὁ δικαιοῦντος π.χ. νὰ λάβῃ τρεῖς τόμους Διαπλάσεως Α' Περιόδου, δὲν δύναται νὰ ζητήσῃ ἄλλο τι ἀντὶ αὐτῶν ἴσως ἢ καὶ κατωτέρως ἀξίας.

5.— Ὁ Διαγωνισμὸς τοῦ Ξεσπαθώματος, θεωρούμενος ὡς ἔκτακτος ἔχει ἰδιαιτέρα βλως βραβεῖα, ὁρίζομενα εἰς τὴν Προκήρυξιν.

6.— Ἀθρόον Βραβεῖον λέγεται ἐν ἐξαιρετικῶν βραβεῖον ἰσοδυναμοῦν μὲ Α' Βραβεῖον Μεγάλου Διαγωνισμοῦ, τὸ ὁποῖον ἡ Διάπλαιν ἀπονέμει εἰς τὸν συνδρομητὴν, ὡς ἄθροισμα τῶν κατωτέρων Βραβεῖων, τὰ ὁποῖα ἔλαβε τυχὼν διαγωνιζόμενος ἐκαστοεὶς διὰ διαφόρων Διαγωνισμῶν, (ἐκτὸς τοῦ Διαγωνισμοῦ τῶν Εὐσήμων.) Πρὸς τοῦτο, εἰς τὰ διαφύρα βραβεῖα τῶν Διαγωνισμῶν μικρῶν ἢ μεγάλων, ἐδόθησαν αἱ ἐπόμενα ἀριθμητικαὶ ἀξίαι:

α'. — Τὸ Α' Βραβεῖον ἰσοδυναμεῖ μὲ τὴν μονάδα (1).

β'. — Τὸ Β' βραβεῖον ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ τέταρτον τῆς μονάδος (1/4).

γ'. — Τὸ Γ' Βραβεῖον ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ ὄγδοον τῆς μονάδος (1/8).

δ'. — Ὁ δὲ Ἐπαινος ἐν γένει ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ δέκατον ἕκτον τῆς μονάδος (1/16).

7.— Εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Διαπλάσεως τηρεῖται ἀπὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1899 ἰδιαιτέρον Βιβλίον τῶν βραβευμένων, εἰς τὸ ὁποῖον σημειοῦνται διὰ τῶν ἰσοδυναμῶν ἀριθμῶν τὰ Βραβεῖα. Καὶ ὅταν οἱ ἀριθμοὶ τῶν Βραβεῖων, τὰ ὁποῖα ἔλαβεν ὁ συνδρομητὴς, δώσουν ἄθροισμα ἴσον μὲ τὴν μονάδα (1), εἰς τὸν συνδρομητὴν τοῦτον ἀπονέμεται τὸ Ἀθρόον Βραβεῖον, ἅμα τῇ αἰτήσιν του. Ὡστε ἀπαραίτητον εἶναι τοιοῦτον βιβλίον νὰ κρατῇ καὶ ἕκαστος συνδρομητὴς διὰ τὸν ἐαυτοῦ του, σημειῶν εἰς αὐτὸ τὰ βραβεῖα, τὰ ὁποῖα λαμβάνει ἐκαστοεὶς, μὲ τὴν ἀντιστοιχίαν ἀριθμητικὴν ἀξίαν. Καὶ τοῦτο διὰ νὰ γνωρίζῃ ποτε θὰ συμπληρώσῃ τὴν μονάδα καὶ νὰ το ἀναγγεῖλῃ ἀμέσως πρὸς τὴν Διάπλαιν.

8.— Ὁ τυχὼν Ἀθρόον βραβεῖον λαμβάνει τὰς ἐξῆς τιμὰς καὶ ἀμοιβάς: α') δημοσιεύεται ἡ ΕΙΚΩΝ του β') λαμβάνει ὡς δῶρον τρεῖς τόμους Διαπλάσεως τῆς πρώτης Περιόδου, ἐκ τῶν τιμωμένων ἀντὶ δραχμῆς κατ' ἐκλογὴν καὶ αἰτησίν του.

9.— Ὁ τυχὼν Α' βραβεῖον εἰς οἰονδήποτε Διαγωνισμὸν, πρὶν ἀκόμη οἱ ἀριθμοὶ τῶν κατωτέρων Βραβεῖων, τὰ ὁποῖα ἔλαβε κατὰ καιροὺς, δώσουν ἄθροισμα τὴν μονάδα, δὲν δικαιούται νὰ λάβῃ καὶ τὸ Ἀθρόον Βραβεῖον. Ἐπίσης ὁ τυχὼν Ἀθρόον, οὐδέποτε πλέον δικαιούται νὰ λάβῃ τοιοῦτο, ὁσαύτως εἶναι τὰ βραβεῖα τὰ ὁποῖα θὰ λάβῃ κατόπιν εἰς τοὺς Διαγωνισμούς.

10.— Τὸ Ἀθρόον Βραβεῖον ἀπονέμεται ἐπὶ τῇ βάσει τῶν Βραβεῖων, τὰ ὁποῖα ἔλαβεν ὁ τυχὼν τὸν διαστέλλων μόνον ἐνὸς ἔτους, ἀλλ' ἐννοεῖται, εἰς τὸ διαστήμα διῶν τῶν ἐτῶν, ἀπὸ τοῦ 1899 καὶ ἐφεξῆς, κατὰ τὰ ὁποῖα θὰ εἶναι συνδρομητὴς καὶ θὰ διαγωνίζεται.

11.— Τὸ Βραβεῖον τῶν Εὐσήμων εἶναι ἐτήσιον, καὶ ἀπονέμεται ὡς ἐξῆς: Διὰ πᾶσαν καλὴν ἀπάντησιν εἰς Διαγωνισμὸν, διὰ πᾶν καλὸν Παιδικὸν Πνεῦμα, διὰ πᾶσαν σύντομον καὶ ἐκτάκτως καλογραφημένην ἐπιστολήν, διὰ πᾶσαν ἀγαθὴν πράξιν, κτλ. κτλ. ἡ Διάπλαιν σημειοῖται Εὐσημία, ἀναλόγως τῆς ἀξίας ἐκαστοῦ τῶν ἀνωτέρω, ἢ ἀπονομὴ τῶν Εὐσήμων δημοσιεύεται πάντοτε εἰς τὸ φύλλον, δι' ἐνὸς ἢ ἡ περισσοτέρων, ἐντός παρενθέσεως, σημειοῦμένων παρὰ τὸ ὄνομα ἢ τὸ ψευδώνυμον τοῦ λαμβάνοντος αὐτά.

α'. — Εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους, ὁ ἔχων τὸν μεγαλύτερον ἀριθμὸν τῶν Εὐσήμων, λαμβάνει τὸ Βραβεῖον τῶν Εὐσήμων, μετὰ τὰς ἐξῆς τιμὰς καὶ ἀμοιβάς: 1) δημοσιεύεται ἡ ΕΙΚΩΝ του 2) λαμβάνει ὡς δῶρον ἕνα τόμον χρυσόδετον Διαπλάσεως τῆς Β' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων ἀντὶ φρ. 10 κατ' ἐκλογὴν του.

β'. — Δύο Δευτέρα Βραβεῖα ἀπονέμονται εἰς τοὺς ἔχοντας τὰ περισσώτερα Εὐσημία, μετὰ τὸν λαβόντα τὸ Πρῶτον. Ἐκαστος τούτων λαμβάνει ὡς δῶρον ἀνὰ ἕνα χρυσόδετον τόμον τῆς «Βιβλιοθήκης τῆς Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τιμωμένων ἀντὶ φρ. 5, κατ' ἐκλογὴν του.

γ'. — Τρία Βραβεῖα ἀπονέμονται εἰς τοὺς ἔχοντας τὰ περισσώτερα Εὐσημία μετὰ τοὺς λαβόντας Δευτέρων. Ἐκαστος τούτων λαμβάνει ὡς δῶρον ἀπὸ ἕνα ἄδ τον τόμον τῆς «Βιβλιοθήκης τῆς Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τιμωμένων ἀντὶ φρ. 3,50 κατ' ἐκλογὴν του.

δ'. — Ἐπαινος ἀπονέμεται εἰς ὅλους ὅσοι ἔχουν ἀριθμὸν Εὐσήμων, μέχρι τοῦ ἡμισίου τοῦλάχιστον τῶν τῶν τελευταίων βραβευθέντων. Καὶ Εὐσημία Μείρα εἰς τοὺς ἔχοντας ἀριθμὸν Εὐσήμων μέχρι τοῦ ἡμισίου τοῦλάχιστον τῶν τῶν τελευταίων ἐπαινεθέντων.

12.— Εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους ἕκαστος συνδρομητὴς ὀφείλει νὰ στείλῃ πρὸς τὴν «Διάπλαιν» λεπτομερῆ σημειώσιν τῶν Εὐσήμων, τὰ ὁποῖα ἔλαβε κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ἔτους. Ἀλλως δὲν ἀναρρέται εἰς τ' Ἀποτελέσματα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

ΑΙ ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

1.— Κάθε συνδρομητὴς ἢ συνδρομητρία τῆς «Διαπλάσεως», καὶ τ' ἀδελφεὰ τῶν, ὅσα ἔχουν ψευδώνυμον, δύναται νὰ γράφουν ἐπιστολάς πρὸς τὴν Διάπλαιν. Εἰς τὰς ἐπιστολάς ταύτας, ὅταν περιέχουν τὴν ἀξίαν ἀπαντήσεως καὶ ὅταν τὸ ἐπιτρέπῃ ὁ ὁὗρος, ἢ Διάπλαιν ἀπαντᾷ δημοσίᾳ εἰς ἰδιαιτέραν στήλην, ἢ ὁποῖα ἐπιγράφεται: «Διὰ τὴν ἀνταλλαγὴν τῆς Διπλάσεως».

2.— Ἐκτὸς τῆς ἀλληλογραφίας πρὸς τὴν Διάπλαιν, οἱ φίλοι τῆς συγκοινωνοῦν καὶ πρὸς ἄλλους διὰ τῶν Ἐρωτήσεων καὶ Πληροφοριῶν. Ὑπάρχει πρὸς τοῦτο ἰδιαιτέρα στήλη, ἐγγραφόμενῃ Μικραὶ Ἀγγελίαι, ὅπου ἕκαστος δύναται νὰ δημοσιεύσῃ πᾶσαν πληροφορίαν ἢ πρότασιν ἢ ἀγγελίαν, — τῇ ἐγγίσει πάντοτε τῆς Διαπλάσεως — πληρῶν 5 λεπτὰ δι' ἐκαστὴν λέξιν. (Οἱ μὴ συνδρομηταὶ 10 λεπτὰ. Ἐλάχιστος ὅρος: δέκα λέξεις.)

3.— Διὰ τοῦ Γραφείου τῆς «Διαπλάσεως» γίνεται καὶ ἀνταλλαγὴ ἐπιστολῶν μετὰ τῶν συνδρομητῶν τῆς. Ἀλλ' ἡ Ἀλληλογραφία αὐτὴ ἐπιτρέπεται μόνον μετὰ ὁμοφύλων. Ἀλλοῖα ἀλληλογραφίαν μὲ ἀγόρια, καὶ κοράσια μὲ κοράσια. Αἱ σχετικαὶ προτάσεις δημοσιεύονται εἰς τὴν στήλην τῶν Μικρῶν Ἀγγελιῶν ἐπὶ πληρωμῇ. Αἱ ἐπιστολαὶ πρέπει νὰ συνοδεύονται ὑπὸ γραμματοσήμου 30 λεπτῶν καὶ νὰ τίθενται εἰς ἀνοιχτὸν φακέλλον, διὰ νὰ τὰς ἀναγινώσκῃ πρῶτον ἡ Διάπλαιν καὶ, ἂν τὰς ἐγκρίνῃ, νὰ τὰς στείλῃ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΜΙΚΡΩΝ ΜΥΣΤΙΚΩΝ

1.— Μικρὰ Μυστικὰ λέγονται τετράδια, τὰ ὁποῖα ἐξέδωκεν ἡ Διάπλαιν, ὅπως ἀνταλλάσσονται κυρίως μετὰ τῶν συνδρομητῶν τῆς Ἐκαστον τετράδιον Μικρῶν Μυστικῶν περιέχει 30 ἐρωτήσεις, καὶ ἀπέναντι αὐτῶν, τὸν ἀπαιτούμενον γῶρον διὰ τὰς ἀπαντήσεις.

2.— Τὰ Μικρὰ Μυστικὰ πωλοῦνται εἰς τὸ Γραφεῖον μας. Ἐκαστον τετράδιον τιμᾶται λεπτὰ 15. Ἐπὶ τετράδια φρ. 1. Δεκαπέντε τετράδια φρ. 2. Δέμη ἐξ εἰκοσιπέντε τετράδιων, μ' ἐξωφύλλον καὶ μὲ πῖνακα Περιεχομένων, φρ. 3. Ἐξωφύλλον καὶ Πῖναξ, χωριστά, λεπτὰ 30.

3.— Ἡ ἀνταλλαγὴ τετραδίων διὰ τοῦ Γραφείου τῆς Διαπλάσεως, γίνεται ὑπὸ τῶν ἐξῆς ὁρῶν:

α'. — Ἡ ἀνταλλαγὴ τῶν Μικρῶν Μυστικῶν δὲν εἶναι ποσῶς ἀποχρηστικὴ.

β'. — Ὁ ἐπιθυμῶν ἀνταλλάξαι Μικρὰ Μυστικὰ διὰ τοῦ Γραφείου τῆς Διαπλάσεως, πρέπει νὰ ἔχῃ ψευδώνυμον, διότι αἱ ἀνταλλαγαὶ γίνονται μετὰ ψευδωνύμων. Πρῶτον λοιπὸν θὰ γράφῃ πρὸς τὴν Διάπλαιν μὲ ποῖον ἐπιθυμεῖ ἀνταλλάξαι, ἢ δὲ Διάπλαιν θὰ δημοσιεύσῃ τὴν πρότασιν εἰς τὴν σχετικὴν στήλην τῆς «Ἀλληλογραφίας». (Μόνον τρεῖς ἕως πέντε προτάσεις ἐκαστοῦ κατ' ἄνωγρον ὅρον δημοσιεύονται εἰς ἐκαστον φύλλον.)

γ'. — Ὁ ἄλλος, ὁ ὁποῖος δὲ ἔχῃ τὴν πρότασιν, εἶναι ἐλεύθερος νὰ τὴν δεχθῇ ἢ ὄχι. Ἄν δεχθῇ, τότε, ἀντὶ πάσης ἄλλης εἰδοποιήσεως, πρέπει νὰ στείλῃ πρῶτος ἐν τετράδιον του πρὸς τὴν Διάπλαιν, ἢ ὁποῖα το στέλλει πρὸς τὸν προτείναντα καὶ ἐκεῖνος πάλιν ἅμα λάβῃ τὸ τετράδιον ὀφείλει νὰ στείλῃ τὸ κατ' ἄνωγρον ἐν ἰδικόν του διὰ νὰ σταλῇ εἰς ἀπόδοσιν πρὸς τὸν δεχθέντα τὴν ἀνταλλαγὴν. Οὕτω λοιπὸν ὁ μὲν δεχόμενος τὴν ἀνταλλαγὴν στέλλει τετράδιον πρῶτος, ὁ δὲ προτείνων αὐτὴν, στέλλει δεύτερος.

δ'. — Ὁ τε δεχόμενος τὴν πρότασιν, καθὼς καὶ ὁ προτείνων, ὅταν θὰ στείλουν τὸ τετράδιον τῶν, πρέπει πρῶτον νὰ γράψουν τὰς ἀπαντήσεις, νὰ το ὑπογράψουν, πάντοτε μὲ τὸ ψευδώνυμον τιν ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἔγινεν ἡ πρότασις, (ἢ καὶ μὲ τὸ ὄνομα των μαζὶ, ἂν θέλουν νὰ φανερωθῶν,) καὶ ἐσωκλείσουν ἐν γραμματόσημον 10 λεπτῶν, (πᾶντοτε δεκάλεπτον, δι' ὅπουδήποτε εἶναι τὸ τετράδιον), νὰ γράψουν εἰς τὸ ἄνω περιθώριον τοῦ ἐξωφύλλου μὲ μολυβδόκονδυλον πρὸς ποῖον ἀπευθύνεται τὸ τετράδιον (τὸ ψευδώνυμον τοῦ ἀρκεῖ) καὶ νὰ το στείλουν εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Διαπλάσεως, ὅπως το διαβιβάζῃ.

4.— Τετράδια μὲ ἀκόσμους καὶ ἀπρεπεῖς ἀπαντήσεις, μὲ προσωπικοὺς ὑπαινιγμούς, μὲ πειράγματα κτλ. δὲν διαβιβάζονται ὑπὸ τῆς Διαπλάσεως.

5.— Νεαὶ προτάσεις περὶ ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν ἐκ μέρους τῶν καθυστερούμεν, ἢ δὲ τετράδια ἢ μὴ ἀποδιδόντων τὰ ληφθέντα ἐντὸς μηνὸς τοῦ πολυ, δὲν δημοσιεύονται.

6.— Ὁ λαμβάνων τετράδιον διὰ τοῦ Γραφείου τῆς Διαπλάσεως, διὰ τοῦ Γραφείου ἐπίσημα ὀφείλει νὰ το ἀνταποδώσῃ. Ἄν το ἀποδώσῃ ἂν εὐθείας, θεωρεῖται ὡς καθυστερῶν, καὶ ἐπομένως νέαι του προτάσεις δὲν δημοσιεύονται.

7.— Προτάσεις ἀνταλλαγῆς πρὸς ὅλους τοὺς συνδρομητὰς ὁμοῦ ἢ πρὸς ὅλους τοὺς συνδρομητὰς μίαν πόλεως, χωρὶς νὰ ὁρίζονται διὰ τοῦ ψευδωνύμου, — δὲν εἶναι δεκταί. Αἱ προτάσεις γίνονται πάντοτε ἀπὸ ψευδωνύμου πρὸς ψευδώνυμον (μὲ τὸ ὄνομα δὲν ἐπιτρέπεται), πρέπει δὲ νὰ εἶναι γραμμέναι καὶ υπογεγραμμέναι ἰδιοχειρῶς ὑπὸ τοῦ προτείνοντος.

8.— Χάριν οἰκονομίας, τὰ τετράδια τῶν Μ. Μυστικῶν δύναται νὰ στέλλωνται πρὸς τὴν Διάπλαιν ὑπὸ ταινίαν ὡς ἔντυπα, ὅτε πληρῶν ἐλάχιστον ταχυδρομικὸν τέλος. Καὶ ἡ Διάπλαιν ὡς ἔντυπα τὰ στέλλει, περιόπουσα τὰς ἀρχὰς τῶν φακέλλων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'

ΤΟ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑ

Ο ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

1.— «Ξεσπαθώμα» λέγεται ἡ φρονις καὶ ἡ ἐνέργεια, τὴν ὁποῖαν καταβάλλου οἱ φίλοι τῆς «Διαπλάσεως» πρὸς ἐγγραφήν νέων συνδρομητῶν.

2.— Ἡ Διάπλαιν, διὰ νὰ κινήσῃ περισσότερο τὴν εὐγενὴ ἀμιλλαν τῶν φίλων τῆς, ὁδρῶς Διαγωνισμοὺς Ξεσπαθώματος, τῶν ὁποίων οἱ ὅροι δημοσιεύονται εἰς ἐκαστὴν προκήρυξιν. Ἐκτακτοὶ τιμαὶ καὶ ἀμοιβαὶ ἀπονέμονται εἰς τοὺς ἐγγράφοντας συνδρομητὰς, τῶν ὁποίων δημοσιεύονται καὶ αἱ εἰκόνες ἐν συμπλέγματι, μὲ τὸν κορυφαῖον (δηλαδὴ τὸν ἐγγραφέντα τοὺς περισσοτέρους) ἐν τῷ μέσῳ.

3.— Οἱ Διαγωνισμοὶ Ξεσπαθώματος εἶναι δύο εἰδῶν α') Διαγωνισμὸς πρὸς ἐγγραφήν συνδρομητῶν, οἱ ὁποῖοι πληρῶν διαμῖς συνδρομῆς δι' ἐν ὁλόκληρον ἔτος, ἢτοι φρ. 8 ἢ δραχ. 7, 6) Διαγωνισμὸς πρὸς ἐγγραφήν συνδρομητῶν κατὰ φύλλον, οἱ ὁποῖοι πληρῶν 15 λεπτὰ ἐν ἑβδομάδῃ ἢ 15 ἐκαστοτὰ τοῦ πράγματος, καὶ ἐφάπαξ φρ. 1,20 (ὅταν θέλουν νὰποκτήσουν καὶ τὰ δικαιώματα τοῦ συνδρομητοῦ.) Τὴν φροντίδα τῆς διανομῆς τῶν φύλλων εἰς τοὺς ἀγοράστὰς, εἰς ἐπιστράφους καὶ ἀποστολῆς τοῦ ἀντικείμενου κτλ. ἀναλαμβάνουν οἱ διαγωνιζόμενοι συνδρομηταί, οἱ ὁποῖοι ὀνομάζονται Πράκτορες τῆς Διαπλάσεως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

ΤΑΜΕΙΟΝ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ ΕΠΙΜΕΛΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΚΑΙ ΜΑΘΗΤΡΙΩΝ

1.— Εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς «Διαπλάσεως» λειτουργεῖ Ταμεῖον ὑπὲρ τῶν Ἀπορῶν ἐπιμελῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν.

2.— Ὁ σκοπὸς τοῦ Ταμείου τούτου εἶναι ἡ δωρεὰν παροχὴ τῆς Διαπλάσεως εἰς παιδιὰ ἐπιμελῆ καὶ φιλόμουσα ἀλλὰ πτωχὰ, τὰ ὁποῖα δὲν θὰ ἔδυναντο ἄλλως ἀποκτήσασθαι αὐτήν. Οὕτως, ἀπέναντι τοῦ συναζόμενου ποσοῦ, στέλλονται εἰς τὸ τέλος τοῦ σχολικοῦ ἔτους τόμοι τῆς «Διαπλάσεως» καὶ τῆς «Βιβλιοθήκης» τῆς εἰς τὰ ἐν Ἀθήναις καὶ ἀλλοῦ Σχολεῖα, ὅπως διανεμῶνται ὡς βραβεῖα εἰς τοὺς ἀριστεῖοντας κατὰ τὰς ἐξετάσεις ἀπόρους μαθητὰς καὶ μαθητριῶν.

3.— Εἰς τὸ Ταμεῖον ὑπὲρ τῶν Ἀπορῶν εἶναι δεκτὰ οἰαδήποτε ποσά, καὶ τὰ ἐλάχιστά ἐκ μέρους τῶν συνδρομητῶν μας, καὶ παντὸς ἄλλου ἐπιθυμοῦντος νὰ συνεφέρει. Εἰς τὸ Ταμεῖον τῶν Ἀπορῶν κατατίθεται ἐπίσης τὸ περισσεύμα τῶν γραμματοσήμων τ

6. — Παιδικὸν Διόλογο (Κουρτίδου). Δύο Σειραί, ἐκάστη τῶν ὀπίσμων τιμᾶται φρ. 1,20. Δι' ὅμοιο χρυσόδετος φρ. 4.

7. — Παιδικὸν Θεᾶτρον (Ξενοπούλου) ἄδετον φρ. 2. χρυσόδετος φρ. 3,50.

8. — Πα δίκον Πνεῦμα (3 τομίδες) ἔκαστον φρ. 0,50. Χρυσόδετα τὰ 3 ὁμοῦ φρ. 2,50.

9. — Πρόας ὁ Νικίου. (24 εἰκόνες) ἄδετος φρ. 3,50. χρυσόδετος φρ. 5.

10. — Οὐ Φώτης (ποίημα) φρ. 0,60.

11. — Δεσπομερίστες: Τιμοκατάλογοι: «Διαπλάσεις» καὶ «Βιβλιοθήκη» στέλλεται εἰς πάντα αἰτούμενα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

ΑΝΑΝΕΩΣΙΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

ΑΛΛΑΓΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

ΕΛΛΕΙΠΟΝΤΑ ΦΥΛΛΑΔΙΑ

1. — Ἡ συνδρομή εἰς τὴν «Διάπλαιν» εἶνε προληφτικῶς ἐπομένως ὁ συνδρομητὴς ὁ ἐπιθυμῶν νὰ ἐξακολουθήσῃ πρέπει, πρὶν λήξῃ ἡ συνδρομή του, νὰ τὴν ἀνανεώσῃ. Ὁ μὴ ἐπιθυμῶν νὰ ἐξακολουθήσῃ, ὀφείλει νὰ το δηλώσῃ δι' ἐπιστολῆς ἢ ταχυδρομικοῦ δελταρίου. ἢ νὰ ἐπιστρέψῃ τὸ πρῶτον μετὰ τὴν λήξιν τῆς συνδρομῆς τοῦ φυλλάδιον, σημειῖται ἐπ' αὐτοῦ τὴν λέξιν α' Ἀπαράδεκτον καὶ τὸ ὄνομα του.

2. — Κατ' ἔτος ἡ Διάπλαιν προκηρύσσει Λαχεῖον Δώρων. Φέτος τὰ Δῶρα ταῦτα εἶνε ἄλλας ἄνω τῶν 2,500 δραχμῶν, καὶ θὰ διαγε-

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ



ΟΥΡΑΝΙΑ Ι. ΜΑΚΡΗ

ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Πικραμένη Καρδούλα
τυχοῦσα Ἀδρίου Βραβεῖου.

[Ἦδε Διάπλαιν 1903, φύλλ. 49, σελ. 319]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὴν ἔκθεσιν ἡ μικρὰ Ἀλεξάνδρα βλεπεί εἰκόνα παριστάμενη Ναυραῖαν.

— Δέν μου λῆτε, μπαμπά, ἔρωτα, βαρέθηκα ὁ ζωγράφος νὰ ζωγραφίσῃ κλοῦα κ' ἐγώ μισοῦμαι τὴν εἰκόνα τοῦ κατιῶ.

Ἐστὶν ὑπο τοῦ Μιλλάντος Λεωμάτου.

μυθοῦν διὰ κλήρον εἰς δῖους τοὺς συνδρομητὰς παλαιοῦς ἢ νέους, ὅσοι θὰ ἔχουν ἐγγραφῇ ἢ ἀνανεώσῃ τὴν συνδρομὴν ἰσὺν μέχρι τῆς 15 Φεβρουαρίου.

3. — Πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων καὶ παραγγελία, καὶ ἐν γένει πᾶσα ἐποστολὴ ἀπευθύνεται πρὸς τὸν κ. Νικόλαον Π. Παπαδόπουλον, διευθυντὴν καὶ ἐκδότην τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν» ὁδὸς Εὐρυπείδου, 38. Εἰς Ἀθήνας. Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν καὶ τῶν ἄλλων παραγγελιῶν στέλλεται διὰ τραπεζιτικῶν ἢ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, ἐλπίσει δὲ τοιοῦτων, διὰ χαρτονομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσῶν νομισμάτων ἐσφηωμένων ἐντὸς λεπτῶν χαρτονίου, τοκομεριδίων τῶν λαχειοφόρων ὁμολογίων τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος, κτλ. Ποσὰ μικρότερα τοῦ ἐνός φράγκου ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμμάτισμα παντὸς Κράτους, (προτιμώμενων τῶν γαλλικῶν καὶ ἀγγλικῶν.)

4. — Ἐπιστολὴ περιέχουσα χρήματα ἀνάγκη νὰ στέλλεται συστημένη καὶ καλῶς ἐσφραγισμένη, πρὸς ἀποφυγὴν ἀπωλείας ἢ παρὰβλάσεως.

5. — Ὁ πληρόνων ἐτήσιον συνδρομὴν, ἀποκτᾷ τὸ δικαίωμα μῆς ταιρίας τυπωμένης, ὑπὸ τὴν ὅποιαν τῷ στέλλεται τὸ φύλλον ταχυδρομικῶς. Διὰ πᾶσαν ἀλλαγὴν διευθύνσεως, ἐντὸς τοῦ ἔτους τῆς συνδρομῆς γινόμενης, ὁ συνδρομητὴς ὀφείλει νὰ στείλῃ καὶ 50 λεπτὰ διὰ τὴν ἀπαιτούμενην δαπάνην πρὸς ἐκτύπωσιν τῆς νέας του ταίνιας. Ἄλλως ἡ παραγγελία του δὲν ἐκτελεῖται καὶ τὸ φύλλον τοῦ μένει εἰς τὸ Γραφεῖον.

6. — Ὁ συνδρομητὴς ὁ ἀλλάσων κατοικίαν

ΔΙΔΑΚΤΟΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΑΙ ΠΡΟΘΕΣΜΙΑΙ

Ἡ προθεσμία τῆς ἀνανεώσεως καὶ ἐγγραφῆς διὰ τὸ 1904, μὲ ὅλα τὰ πρόνοια καὶ μὲ δικαίωμα λαχεῖου, καθὼς καὶ ἡ προθεσμία τοῦ Γ' Λαγωνιμοῦ ζεσπαθώματος, παρὰ τὸ εἶναι νῦν καὶ μέχρι τῆς 15ης Φεβρουαρίου ε. ε. ἄλλοι παρτάσεις θὰ δοθῇ.

Η ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Εἰς ἀπάντησιν καὶ εἰς ἀνταπόδοσιν τῶν εὐχῶν, τὰς ὁποίας ἔστειλα πρὸς τοὺς φίλους μου μὲ τὸ προηγούμενον φυλλάδιον, ἔλαβα γράμματα ἐπισκεπτήρια, κάρτες, εἰκονογραφημένα δελτάκια, βουὸν! Ποῖον νὰ πρωτοαναφέρω ἀπὸ ὅλον αὐτὸ τὸ πλῆθος; Τοὺς εὐχαριστῶ δῖους ἀπὸ καρδίας καὶ ἀρκούμαι νὰ ἀναγρῶ εἰς ὅλον αὐτὸ τὸ πλῆθος. Τοὺς εὐχαριστῶ δῖους ἀπὸ καρδίας, καὶ ἀρκούμαι νὰ ἀναγρῶ εἰς ὅλον αὐτὸ τὸ πλῆθος. Τοὺς εὐχαριστῶ δῖους ἀπὸ καρδίας, καὶ ἀρκούμαι νὰ ἀναγρῶ εἰς ὅλον αὐτὸ τὸ πλῆθος.

Μαρία Σάνδερς, Καίτη Χάλδα, Ἀγγελος Ἀνδρεϊνός, Κόκκινος Κρίνον, Ἐλένη Ἀργυρίδου, Μαρία Στίβενς, Ἐρίδωνος Ζεῦς, Γ. Ἀθανασιάδης, Ναταλία Παυλάκη, Ποῖος Εἰμα, Δημ. Ε. Κόκαλης, Κοντοπόνηρος, Ἠλεκτρικὸς Σπινθηρ, Ἄννα Ι. Ἀμυρίνη, Μαρία Πετρεῖα, Ἀγωνιστὰς Τυχὴ, Τιμ. Δ. Κωνσταντινίδης, Φάρος τῆς Κορίνθου, Κ. Ι. Ἀντωνόπουλος, Φαίδιμος, Λευκὴ Μαργαρίτα, Γεώργιος Μαργαρίτης, Χειμωνιάτικος Πίλος, Λουδοῦδι τῆς Καρδίας, Μιχ. Ε. Καζάνης, Ὀρεσίλια Ὀρέστης καὶ Μαυρίδης Π. Ἀνδρεϊνός, Δικηγόρος τῆς Νεολαίας, Κλάδος Ἑλλάδος, Σ. Ι. Παγονοῖος, Φίλη τῶν Καλῶν, Βασ. Χ. Στάλογλου, Ἐνταπείδης Ἀργυροπούλου, Μέλισσα τοῦ Τριπιδίου, Ἀνδροῦς τοῦ Βουνοῦ, Εὐ. Καθάρου, Χαρίκλεια καὶ Μαρία Κουβεῖα, Νύμφη τοῦ Σηκουάρα καὶ Λευκανθεῖς, Ε. Κοντοπούλου, Μεγαλοπρεπὴς Φύσις καὶ Πίρ Χό, Οὐδ.

ὀφείλει νὰ εἰδοποιήσῃ ἀμέσως τὸ Γραφεῖον μας. Ἄλλως ἡ Διεύθυνσις δὲν εὐθύνεται διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν φυλλάδιων. Ἐπίσης, ἂν δὲν λάβῃ κανεὶς τὸ φύλλον μῆς ἐβδομάδος, ὀφείλει νὰ εἰδοποιήσῃ ἀμέσως μὲ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ ταχυδρομικοῦ καὶ νὰ ζητήσῃ τὸ ἀπωλεσθέν φύλλον, τὸ ὁποῖον τότε στέλλεται ἐκ νέου δωρεάν. Διτήσεις ὁμοῦ περὶ ἀναπληρώσεως φύλλων μὴ γινόμεναι ἀμέσως, δὲν εἶνε δεκταί, ἂν δὲν συνοδεύονται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου (λεπτὰ 15 δι' ἕκαστον φυλλάδιον.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'

Ο «ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΣ»

1. — Ἀπὸ τοῦ ἔτους 1899, οἱ συνδρομηταὶ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν» ἔχουν ἀναλάβῃ τὴν πρωτοβουλίαν πανελληνίου Ἑθνικοῦ Ἐράνου. ἵνα διὰ τοῦ συναχθισμένου ποσοῦ, ναυπηγῇ πολυρικὸν πλοῖον καὶ δωρήσῃ εἰς τὸ ἔθνος. Τὸ πλοῖον τοῦτο θὰ ὀνομασθῇ «Ἑλληνοπαῖς» πρὸς τιμὴν τῶν Ἑλληνοπαίδων, διὰ τῶν ἐνεργειῶν καὶ τῶν χρημάτων τῶν πλοίων δὲ ναυπηγῇ.

2. — Μέχρι τοῦδε ἔχουν συναχθῇ 4,350 δραχμαί, ὡς ἐμφανίζεται ἐκ τῶν καταλόγων τῶν δημοσιευμένων εἰς τὴν Διάπλαιν. Ὅσοι ἐκ τῶν νέων συνδρομητῶν θὰ θελήσουν νὰ λάβουν μέρος εἰς τὸν ἔρανον καὶ νὰ συντελέσουν οὕτω εἰς τὴν πραγματοποιήσιν ἔργου τῶσαν ὥραλον, δύναται νὰ στείλουν ὅτι ποσὸν ἐπιθυμοῦν, ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸ Γραφεῖον τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν».

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΟΔΗΓΟΥ

ῥάριον Τόξον, Ποιμενὶς τοῦ Παραχαϊκοῦ, Ἑλληνικὴ Βαρκούλα, Ἰσπότης τοῦ Πηλίου καὶ Ἀργοναυτικὴ Ἐκστρατεία, Α. Γ. Σκάμπουλος, Ἀταβύριον Ρόδου, Δόλα Κ. Γυνάικα, Ναυτοπούλο τοῦ Αἰγαίου, Ἄνθος τοῦ Σολωμοῦ, Νιγάρας, Ἐσπερία Ἀδρα, Μαρία καὶ Μίνα Μολεῖνη, Λίμνη Μαρωνίδας, Παιδικὴ Χαρά, Χαροῦμενη Καρδούλα, Ἀργυρίδης, Ἰορ, Μερσίτης, Κυριακίτσα ὁδὸς ὁδὸς, Ἀνδρὸν τῶν Τεμπῶν, Ἀθανασιάδης, Κλέος τοῦ Πόντου, Κωνσταντῖνα Ἀθανασιάδου, Φίλημα τοῦ Κυματός, Δούκισσα τῶν Σαλδώνων, Ἀριάδνη Μ. Κούππα, Κρητσοῦ Κορασίς.

Ἰδιαίτερως εὐχαριστῶ τὸν Λιακὸν Ἀνέμον, ὁ ὁποῖος ἔστειλε διὰ τὸν Ἀναγν. ἕνα ἐξυπνότερον χάρτινον καὶ παρασημοφορημένον Καρτακιόνην, μὲ τὸν ὁποῖον ὁ χάλας ὁ ψυχογυῖός μου ἐπαίξε ὥρες ὀδυκλίας! Καὶ φατασθήτε πᾶς τὰ γέλια τῶν μικρῶν ἀδελφῶν!

Ἐλαβὼν ἀκόμη διὰ τὴν εἰκοσιπενταετηρίδα μου τὴν Πρωτοχρονίαν κ' ἐν ὠραϊότατον δῶρον, τὸ ὁποῖον ἔγινε διὰ συνεισφορᾶς πολλῶν φίλων μου καὶ διὰ τῶν ἐνεργειῶν τῆς Ἀδρας τῆς Κέρκυρας, τῆς Ζημιόγατας καὶ τοῦ Διαβόλου Ἐσπερινοῦ. Εἶνε τεμάχιον βελούδου καρὲ, φοδραρισμένον μὲ ὕψισμα κίτρινον, στολισμένον μὲ χρωματιστὰ κεντήματα μηχανῆς (ἀπλικάσιον) καὶ τριγυρισμένον μὲ σειρήνι. Ὁραῖον στολίδι τοῦ τοίχου, ἐγκλείον ἐν τῇ πενιχρότητι του. — καλὸς μου γράφον ἐν φίλοι μου, — τὴν ἄπειρον αὐτῶν ἀγάπην καὶ εὐγνωμοσύνην. Εὐχαριστῶ ἀπὸ καρδίας καὶ τοὺς λαβόντας τὴν πρωτοβουλίαν, καὶ τοὺς λαβόντας μέρος εἰς τὸν ἔρανον, καὶ τοὺς ἐκτελέσαντας τὸ σχέδιον. Ἐλπίσει χώρου σήμερον, θὰ δημοσιεύσω εἰς τὸ προσεχές τ' ἀγαπητὰ ὀνόματα.

ΤΟ ΣΗΜΑ ΚΑΙ Η ΨΕΥΔΟΦΟΡΙΑ

Ἀπερίγραπτον ἐνθουσιασμὸν ἐκπύκλεσεν, ὡς ἦτο ἐπόμενον, ἡ ἀγγελία περὶ τοῦ Σήματος. Πρῶτη-πρῶτη ἔπευσε νὰ τὸ παραγγεῖλῃ ἡ Πολύτα Δ. Δημητριάδου, δευτέρα ἡ Ρομπιτίνα Ν. Ζομπιτᾶ καὶ τρίτος ὁ Δημήτριος Μπού-

μπουλῆς ἐξ Ἀθηνῶν. Πρῶτος ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ, ὁ Δημήτριος Σταματιάδης. Πρῶτη ἀπὸ τὸ Ναύπλιον ἡ Δημήτρα Ι. Κουκουλάκη. Πρῶτος ἀπὸ τὰς Πάρας (μὲ τὸν βίον ταχυδρομικῶν) ἡ Εὐγενία Κίτσου καὶ ἡ Ἀδμαντῖνα Ν. Φακῆ. Πρῶτος ἀπὸ τὴν Κυπαρισσίαν ὁ Ἀνδρέας Γεωργακόπουλος καὶ δὲν πιστεύω νὰ ἔχετε τὴν ἀπαίτησιν νὰ ἐξακολουθήσω!

Καὶ ἡ Ψευδοφρία τῶν ψευδωνύμων πηγάζει πολὺ καλὰ. Τὰ ψευδοῦς μοῦ ἐρχονται βροχρῶν. Σὺς ὑπερβολικῶς ὅτι ἡ προεπιστολὴ λήγει τὴν 31 Ἰανουαρίου, ὥστε ὅσοι δὲν ἐψηφίσαν ἀκόμη, κυττάτε νὰ μὴ ἔλθετε μετὰ τὸ κλείσιμον τῶν καλῶν. . .

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΠΡΑΚΤΟΡΑΣ ΜΟΥ

Ὡς βλέπετε, τὸ παρὸν φυλλάδιον εἶνε διπλοῦν — δύο ἐβδομάδων — καὶ τιμᾶται λεπτὰ 30. Ὅσοι λοιπὸν εἰσεπράξατε ἀπὸ τοὺς κατὰ φύλλον ἀγοραστάς σας καὶ μοῦ ἔστειλαν 15 λεπτὰ διὰ τὸ πρῶτον φύλλον, πρέπει νὰ εἰσπράξτε ἀπὸ τὸν καθεὶν ἀκόμη 15, καὶ μὲ τὴν παραγγελίαν τοῦ δευτέρου φύλλου — τὸ ὁποῖον θὰ εἶνε μόνον, — νὰ μοῦ στείλετε ἀπὸ λεπτὰ 30. Εἰς τὸ ἐξῆς θὰ σας εἰδοποιῶ ἀπὸ πρὶν ὅταν μέλλῃ νὰ ἐκδοθῇ φύλλον διπλοῦν.

Ἀπὸ τὴν Τουρκίαν, ὅσοι μοῦ στέλλετε τὸ ἀντίτιμον τῶν φύλλων εἰς ὁθονακτικὰ γραμματόσημα, νὰ προτιμᾶτε γραμματόσημα προσωρισμένα διὰ τὸ εσωτερικὸν τῆς Τουρκίας, καὶ νὰ λογαριάζετε πέντε (5) γρόσια διὰ καθὲ φράγκον. Παραδείγματα: χάριν: πρόκειται νὰ μοῦ ἐμβάσετε δυόμισον φράγκα; Ὁ μὲν ἐσωκλείσετε εἰς τὸ γράμμα σας ὁθονακτικὰ γραμματόσημα τοῦ Ἑσπερινοῦ ἄξιας δωδεκάμισον γροσίων (Ἑλπίσει ἐπιταγῆς, ἐννοεῖται πάντοτε.)

Αὐτὰ, καὶ ὅς εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὰς ἐνεργείας σας, τοὺς Πράκτορας ὅλους.

Τὴν τελευταίαν μου ἀλληλογραφίαν ἔγραψα εἰς τὰς 18 Δεκεμβρίου. Σήμερον πού σας γράφω εἶνε 7 Ἰανουαρίου. Φαντασθῆτε λοιπὸν πόσας ἐπιστολὰς ἔλαβα εἰς τὸ διάστημα τῶν ἐφ' ἑκοσίων αὐτῶν ἡμερῶν! Μὲ ὅλην μου τὴν καλὴν θέλησιν, μοῦ εἶνε ἀπολύτως ἀδύνατον νὰ ἀπαντήσω εἰς ὅλας. Ὅλα περιορισθῶ λοιπὸν εἰς τὰς νεωτέρας, ἐκεῖνας ποὺ ἔλαβα τὴν τελευταίαν ἐβδομάδα, καὶ ἀπὸ αὐτὰς πάλιν θὰ παραλείψω τὰς μισὰς καὶ . . . καὶ . . .

Γεράσιμος Β. Νεφρύτες, κατὰ λάθος, σοῦ ἐνέκριναν πρὸ τινος τὸ ψευδώνυμον Ἀριστοῦ Ἰππεύς, ἐνῷ τοῦτο πρὸ πολλοῦ τοῦ ἔχει ἄλλος φίλος μου. Ὡστε οὐ παρακαλῶ νὰ μοῦ στείλῃς νέα ψευδώνυμα πρὸς ἐκλογὴν, καὶ . . . τὰ λάθη διὰ τοὺς ἀνθρώπους.

Νὰ καὶ ἕνα ἄλλο λάθος ποὺ το παρετήρησεν ἡ φίλη μου Ἀθῶνα Καρδία. Εἰς τὴν ὑπ' ἀριθμὸν 628 Ἀσκήσιν παρελήφθησαν αἱ λέξεις ἐκ τῶν ὁποίων θὰ ἐσχηματίζετο δι' ἀνταλλαγῆς τὸ Κρικωτόν, καὶ οὕτω ἡ ἀσκήσις δὲ ἀκυρωθῇ. Κρίμα ποῦ ἦτο τὸν τρόπον ὅρα! — Ὅσοι διὰ τὴν λύσιν σου, Ἀθῶνα Καρδία, καὶ μὲν εἶνε ὀρθὴ ἀλλὰ κατὰ τὸν κανονισμὸν δὲν θὰ μετρηθῇ, ὁ δὲ δὲν συμφωνεῖ μὲ τὴν δημοσιευθεῖσαν.

Σοῦ ἔστειλα τὸ ὁραβῆθαι σου, Ἀσπρὸ Ποιτικόν. Κ' ἐγὼ νομίζω ὅτι δὲν εἶχε δικαίον ἐκεῖνος πού σε ὠνόμασε ξενομανῆ, διότι ἡ ὁραβὴ σου ἔργον τοῦ Ἰουλίου Βένε εἰς τὸ πρῶτον ποῦν. Βέβαια, δὲν πρέπει νὰ περιφρονηθῇς τὰ ἑλληνικὰ βιβλία, ἀπεναντίας πρέπει νὰ προτιμᾷς τὰ ὅλγα που ὑπάρχουν. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ὁραβῇ μίαν φορὰ κ' ἕνα γαλλικὸν βιβλίον τοῦ γούστου σου! Ὁ ἄλλος ὑπερβολή. . .

Πρὸς τὸν Σὺλλογον α' Ἑωσισοῦ, ὁ ὁποῖος δι' εἰσφορὰς τοῦ ἐν Βόλῳ τιμωμένου ἐνέγραψε διὰ τὸ 1904 δύο ἀπόρους συνδρομητὰς, διὰ δὲ τοῦ ἐν Πειραιεὶ ἄλλον ἕνα, θερμὰ συγχαρητήρια διὰ τὰ εὐγενῆ αἰσθημάτων τῶν μελῶν του. καὶ ἂν

πειρῶν εὐχαριστίας διὰ τὸν ἐνθουσιώδη ζήλῳ του ὑπὲρ διαδόσεως τῆς Διαπλάσεως.

Τ' αὐτὰ καὶ πρὸς τὴν εὐγενῆ Μενιμίδα [10ε] ἡ ὁποία μοῦ ἔστειλε χρήματα διὰ νὰ ἀνανεώσω τὰς συνδρομὰς τῶν πέντε προστατευομένων τῆς ἀπόρων. Ταῦτα παραδείγματα εἶνε τῶν ἀσπλάνων!

Ὁμ. Μαριμένον Ρόδον, κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον δὲν εἰμπορεῖ. Ἰδίῳ οἱ ἀγορασταὶ κατὰ φύλλον δὲν λαμβάνουν «Διάπλαιν» ἀπ' εὐθείας εἰς τὸν ὅρον τῶν, ἀλλὰ διὰ μέσου Πράκτορος. Ὡστε μόνον ἂν δελεῖται νὰ στέλλεται πρὸς σὲ τὸ φύλλον, εἰμπορεῖς νὰ ἐγγράψῃς τὸν Ἀπορὸν σου.

Δάκρυ τῆς Ἀντοχίας, ἡ συνδρομή σου ἀρχίζει τὴν 1ην Ἀπριλίου 1903 καὶ τελειώνει τὴν 31ην Μαρτίου 1904. Δι' αὐτὸ ἡ ἀπόδειξις σου δὲν ἔχει ἀριθμὸν Λαχεῖου. Εἰς τὸ Λαχεῖον ἐκάστου ἔτους λαμβάνουν μέρος οἱ ἐγγραφόμενοι ἐντὸς τῆς προθεσμίας δι' ὅλον τὸ ἔτος τοῦτο. Εἰμπορεῖς ὅμως νὰ λάβῃς μέρος εἰς τὴν κλήρωσιν τοῦ 1904 ἂν ἐντὸς τῆς προθεσμίας στείλῃς φρ. 5,25 (ἥτοι συνδρομὴν ἐνέκα μηνῶν) διὰ νὰ σ' ἐγγράψω μέχρι τέλους τοῦ ἔτους καὶ αὐτοῦ στείλω ἀπόδειξιν μὲ ἀριθμὸν.

Ἐκτακτὸν τὸ τελευταῖον φυλλάδιον, — μοῦ γράφει ἡ Ποιμενὶς τοῦ Παραχαϊκοῦ — τί χαρὰ ἂν ἐξεδίδοτο τοιοῦτον καθ' ἑβδομάδα! Ὁ Διὰ τὴν εἰκοσαετηρίδα, Ἀ, εἶνε πολὺ! Πρὸς τὴν παρὸν τὸ ὄνειρόν μου εἶνε νὰ ἐκδίδωμεν δωδεκάσιδιον φύλλον καθ' ἑβδομάδα. Καὶ θὰ το πραγματοποιήσωμεν, ἂν ἐντείνωμεν ὅλοι τὰς δυνάμεις μας διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὸ κατὰ φύλλον ζεσπαθώμα καὶ νὰ διπλασιασθῶν οἱ συνδρομηταί, — τὸ ὁποῖον φαίνεται ὅτι θὰ γίνῃ.

Ἄν δύναμαι νὰ σου περιγράψω τὸν ἐνθουσιασμὸν μου, — μοῦ γράφει καὶ ἡ Διχρωμὸς Φοῦξια, — διὰ τὰ περιεχόμενα τοῦ τελευταίου φυλλάδιου. Ἐκ τῶν μᾶλλον ἐνδιαφερόντων καὶ εὐχαριστῶν εἶνε καὶ ἡ ἀναγγελία τῆς ἐκδόσεως τοῦ Σήματος. Σὲ βεβαίῳ, ἀγαπητή μου, δι' αὐτὸν τὸν δυνάτον νὰ τὸ φαντασθῇ τις ὠραιότερον, κομψότερον καὶ συμβολικώτερον. Δὲν θὰ βραδύνω νὰ το παραγγεῖλω.

Καὶ ὁ Ἑλληὴν Ἀθλητὴς μοῦ γράφει ἐπίσης κατενθουσιασμένως διὰ τὴν ἸΔ' Κυριακὴν καὶ διὰ τὸ Δημοφύημα. Ὁ τῶρα τὸ Γραφεῖόν σου θὰ γίνῃ σωστὸν ἐκλογικὸν κέντρον, διότι δὲν πιστεύω κανεὶς ἐκ τῶν συνδρομητῶν νὰ μὴ μεταβιβάσῃ τὸ διὰ πρῶτην φορὰν διδόμενον εἰς αὐτὸν δικαίωμα τῆς ψήφου, — καὶ δὲν εἶνε μικρὸν πρᾶγμα! — Οἱ νέοι συνδρομηταὶ δὲν ἔξουσιν ἀπὸ τὴν ἐκλογὴν καὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν ψήφων. Ὁ δὲ ἔχων ὑπομονὴν καὶ θὰ το μάθουν. Πρὸς τὸ παρὸν τοῖς συνιστῶ νὰ ἐκλέξουν ὅσον τὸ δυνατόν ὠραῖον ψευδώνυμον.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμα τῶν, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: Ἀπόστολ (Π. Κ. οὗτο ἐσημεῖται καὶ εἰς τὰς Ἀσκήσεις σου) Ἐργατικὸν Μήρημα (Δ.Ι.Χ.Κ.) Ψυχολόγος (Ι. Κ.) Ἀρχισιδηρορρῶν (Ε. Δ. Δ.) Μὴς Δόξα (Π. Δ. ἰδοῦ αὐτὸ που προτιμᾷς. ἐλπίζω ὅτι φέτος ποῦ ἔχεις ψευδώνυμον θὰ εἶσαι ταπεινωτικῶς) Ὁραβιστὴν Παραδείσου (Β. Β. καὶ ἐπίσης) Ἀλάντα Μαστιγοφόρος (Ο. Ν. Χ. Γ. αὐτὸ ἐξέλεξα [Ε] διὰ τὴν ὠραϊότατην ἐπιστολήν) Ἀρδιστὴ τῆς Πρωίας (Τ. Δ. Α.) Τρελὸν Ποντίκι (Ι. Δ. Α.) Ἐπὶ τῶν Γογγύων (Α. Ν. Π. αὐτὸ ἦτο τὸ ὠραιότερον ἐξ ὅσων προτείνεις) Ἐφῆσον τῶν Ἀντικυθέρων (Β. Α. οὗτο εὐχαριστεῖ καὶ ὁ Ἀναγν. διὰ τὰς εὐχὰς) Κοζάκων (Ι. Δ. Χ.) Βασίλειά τῶν Ρόδων (Π. Σ. Ζ.) Ἀέττειον Ὁμμα (ἀρχαῖα, αὐτὸ ἐξέλεξα [Ε] διὰ τὴν ὠραϊότατην ἐπιστολήν) Μελητογενῆ (Β. Γ. Τ.) Χροὸς Παῖδι (Α. Π. Κ. αὐτὸ μὲν ἦρθε καλὸν λίτερν) Ἀμυρῶνη (Π. Ι. βεβαίῳ αὐτὸ θὰ προτιμᾷς καὶ οὐ χαίρεταις εἰς τὸν ἀδελφόν σου) Μικρὸν Σμυρναῖον (Δ. Σ. Μ. σοῦ ἐπέρα-

σεν ὁ βήλας;) Λευκὸν Ἰορ (Δ. Σ. Μ. σοῦ ἄρσει;) καὶ Ζο-Ζο (Ν. Κ. ἐλήφθησαν.)

Ἀλλὰ καὶ ψευδωνύμων: Ἐπὶς Πτερόεν (Ε. Β.) Ἀόρδος Λόπ [ΕΕ] διὰ τὴν εὐφροσύνην ἐπιστολῆς) Χρυσὴ Πεταλούδα (Β. Μ. Κ.) Ἰδιότροπος Νεῖνις (Α. Κ. εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὸ γενναῖον ζεσπαθώμα) καὶ Δοῦκα τῶν Σπεσιῶν (Η. Σ.)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ὁ Ἀόρδος Λόπ μετὰ τὴν Διογιστάδα Πηγήν, Κυρία μετὰς Καμελίας, Νυκτοκόρα, Μικρὸν Διαβόλα καὶ Κόρη τοῦ Αἰθέρος, ὁ Ἀόρδος τοῦ Γάνου μετὰ τὸν Λέοντα τῶν Ἰνδῶν, Μικραμένην Καρδούλα, Ὁλυμπιον, Πάλλουσαν Καρδίαν καὶ Μενελίαν — ἡ Μεσημβρινὴ Ἀκτὴ μετὰ τὴν Ἀσπίδα τ

